XX. évfolyam 22. szám

Ára: 1 forint

1964. május 28

Ludas Matyi

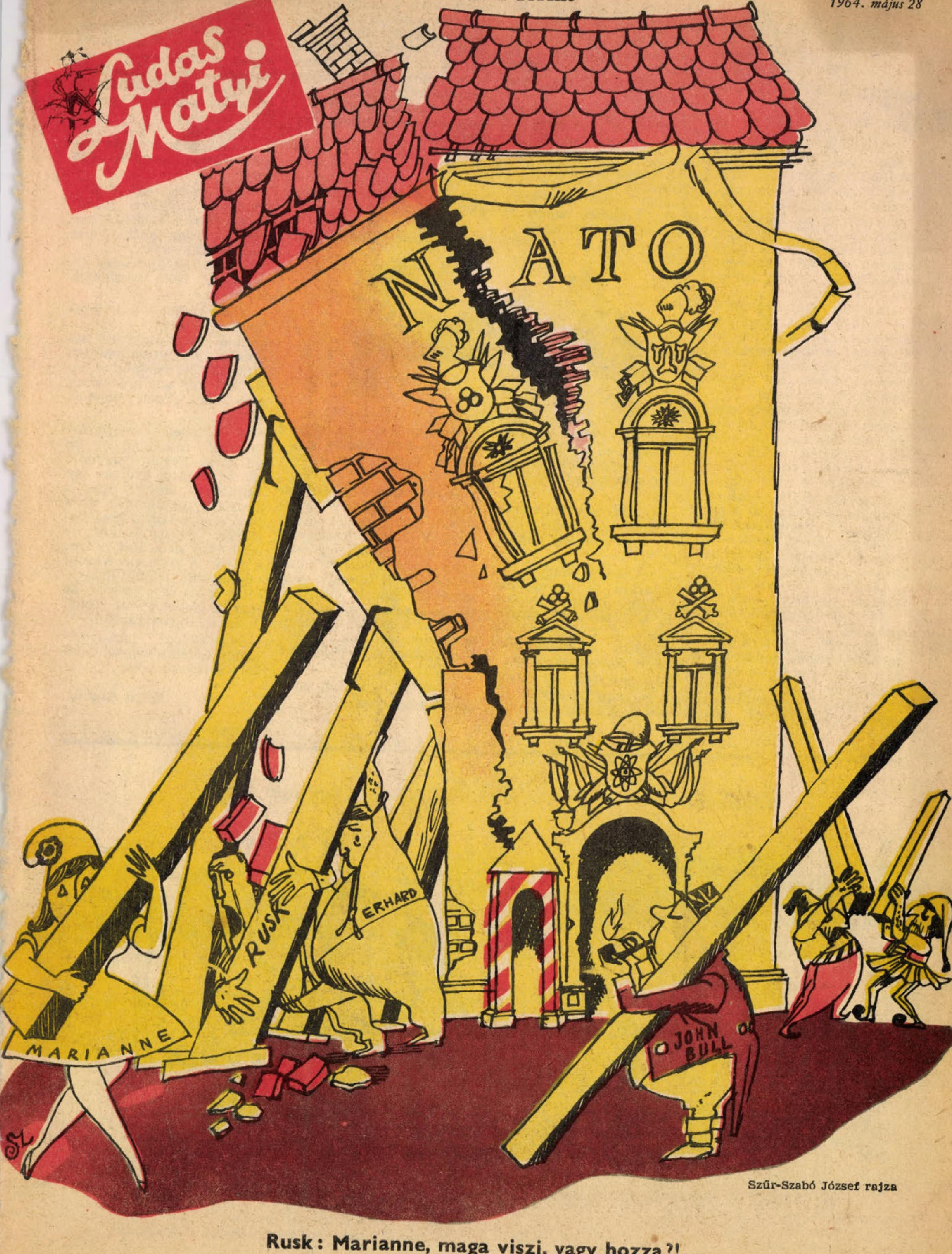
NATO
MARIANNE
RUSK
ERHARD
JOHN BULL
SZ

Szűr-Szabó József rajza

Rusk: Marianne, maga viszi, vagy hozza?!...

A HŐS

Egy pillanatra megtorpantam az ajtó előtt... Késő este van már, és ez mégiscsak magánlakás... De aztán felrémlett előttem az áldott jó Tusi néni képe, amint zokogva kérlel, hogy tegyek valamit kedvenc unokaöccse, a mafla Zsigorás Pali érdekében.

Jószívűen becsöngettem.

— Maga az a bizonyos Petrovácz? — kérdeztem az alacsony, sovány, menzsú-bajuszos emberkétől, aki lilacsíkos pizsamában jelent meg az ajtónyílásban.

Beismerő válaszára erélyesen félresodortam az útból, és ellentmondást nem tűrő léptekkel bedübörögtem az előszobába. Onnan az ebédlőbe, és már majdnem a spájzba is, amikor észbekaptam, hogy az nem alkalmas hely a célomul kitűzött megfélemlítéses zsarolásra. Levágtam hát magam a legközelebbi székbe és lábaimat kényelembe helyeztem az asztal sarkán.

Némi szorongással állapítottam meg, hogy minősíthetetlen viselkedésem egyelőre semmi felháborodást nem váltott ki a lakás gazdájából. Anélkül, hogy egy arcizma is megrándult volna, széket húzott oda magának, és udvariasan érdeklődött:

— Mi van?

— Porco di Bacco! — ripakodtam rá. — Hallott már a Maffiáról, maga szerencsétlen?

— Nem sokat — bigygyesztette el a száját. — Ha jól sejtem, valami olasz buli.

— Madonna mijjjá! — markoltam a hajamba. — A leghatalmasabb bűnszövetkezet. Hatóköre szinte az egész világra kiterjed! És neki mindez — valami olasz buli! Vegye tudomásul, hogy e percben is a Maffia magyarországi különleges megbizottjával beszélget.

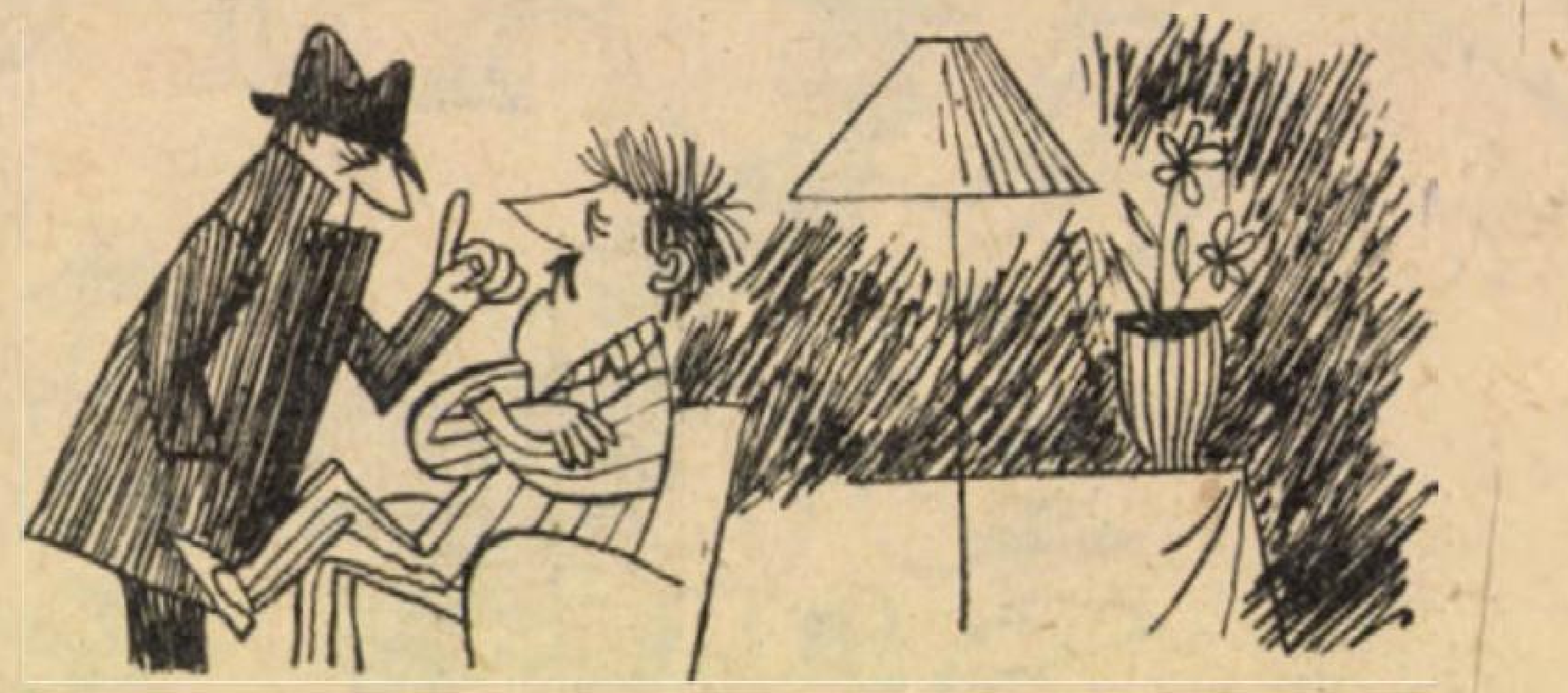

— Örülök a szerencsének — hajolt meg ültében Petrovácz, de csak egy nagyon picit.

— A Szicil Nagytanács utasítására — mondottam — tűzzel-vassal biztosítanom kell, hogy az Akácfa utcában a mi embereink kerüljenek a legfontosabb közéleti kulcspozíciókba.

Magának tehát azt parancsolom, hogy az Egyedi Állóeszköz Kátéesz hármas részlegében a megüresedett csoportvezetői állást juttassa Zsigorás Pálnak, aki nálunk tiszteletbeli és levelező tag. Holnapután személyesen ellenőrzöm a parancs végrehajtását.

— Teljesen felesleges — jegyezte meg halkan vendéglátóm.

— Nagyon kedves — sóhajtottam fel megkönnyebbülten. — Hát akkor én megyek is. Il mio Dio megáldja.

— Azért felesleges — hangsúlyozta ekkor a kis Petrovácz —, mert nem a Zsigorás Pali, hanem a részeges Váradi lesz a csoportvezető.

— Hogyan? — fordultam hátra döbbenten. — Nyomorult fickó, mio caro amico, a Maffiával merészelsz ujjat húzni? Van fogalmad arról, hogy bosszúnk minő rettenetes? Kifejezett: vendetta! Először is elhajtjuk az állataidat, aztán felgyújtjuk a csűrjeidet, zsombékjaidat, és minden más mezőgazdasági dolgaidat.

Vállat vont.

— Akkor is Váradi Berci lesz a csoportvezető.

— Aztán csóvát vetünk a lakásodra — folytattam kíméletlenül. — Elfogjuk, megkínozzuk, a vad hegyek között kenyéren és vízen tartjuk hozzátartozóidat, szeretett családi körödet, és szemtelenkedünk annak hölgytagjaival.

Legyintett.

— Márpedig a csoportvezető Váradi lesz, és senki más!

— És végül egy dühös, mogorva éjszakán golyót kapsz abba a konok koponyádba, vagy kést a makacs bordáid közé.

Némán rágyújtott egy cigarettára. Nem reszkettek az ujjai.

— Fantastico — kiáltottam lenyűgözve. — Ember, honnan ez a mesebeli bátorság, ez a rettenthetetlen kitartás, és csodálatos lélekerő? Egy szicíliai művezető már régen megtört volna!

— Az lehet — magyarázta elnéző mosollyal. — De mi most Pesten vagyunk. Itt az ember gyereke így okoskodik: amivel ezek a maffiáék ijesztgetnek, az a jövő zenéje. Lehet, hogy beváltják fenyegetéseiket, de lehet hogy nem. Két esélyes a játék. A részeges Váradi viszont már tegnap idenyomott öt ropogós százast. Ez már a zsebben van. Tehát ő lesz a csoportvezető.

Vigasztalóan hátbaveregetett és előzékenyen kikísért a lépcsőházba.

Kürti András

Előfordul

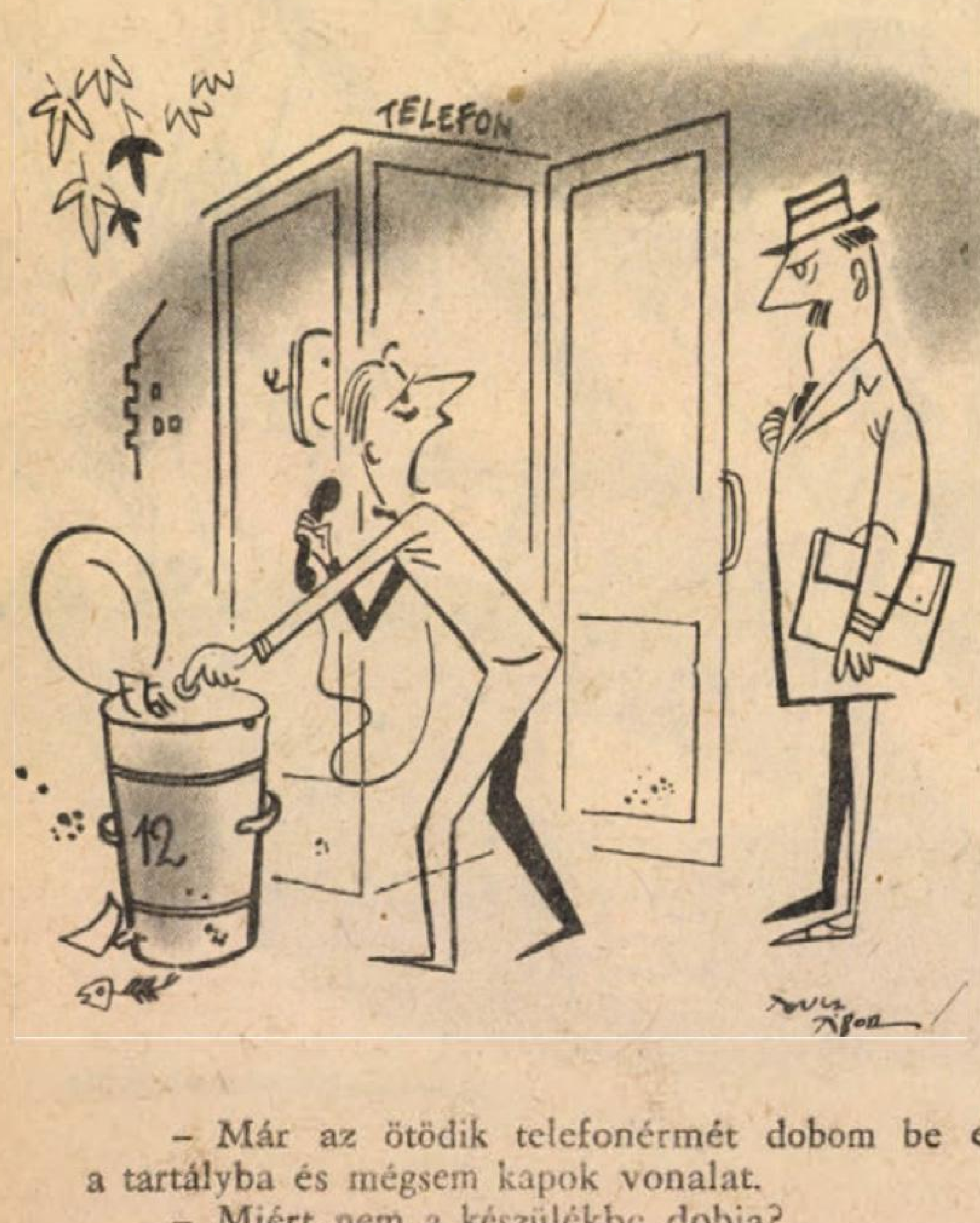

– Már az ötödik telefonérmét dobom be ebbe a tartályba és mégsem kapok vonalat.

– Miért nem a készülékbe dobja?

– Azt már próbáltam . . .

Így már igen

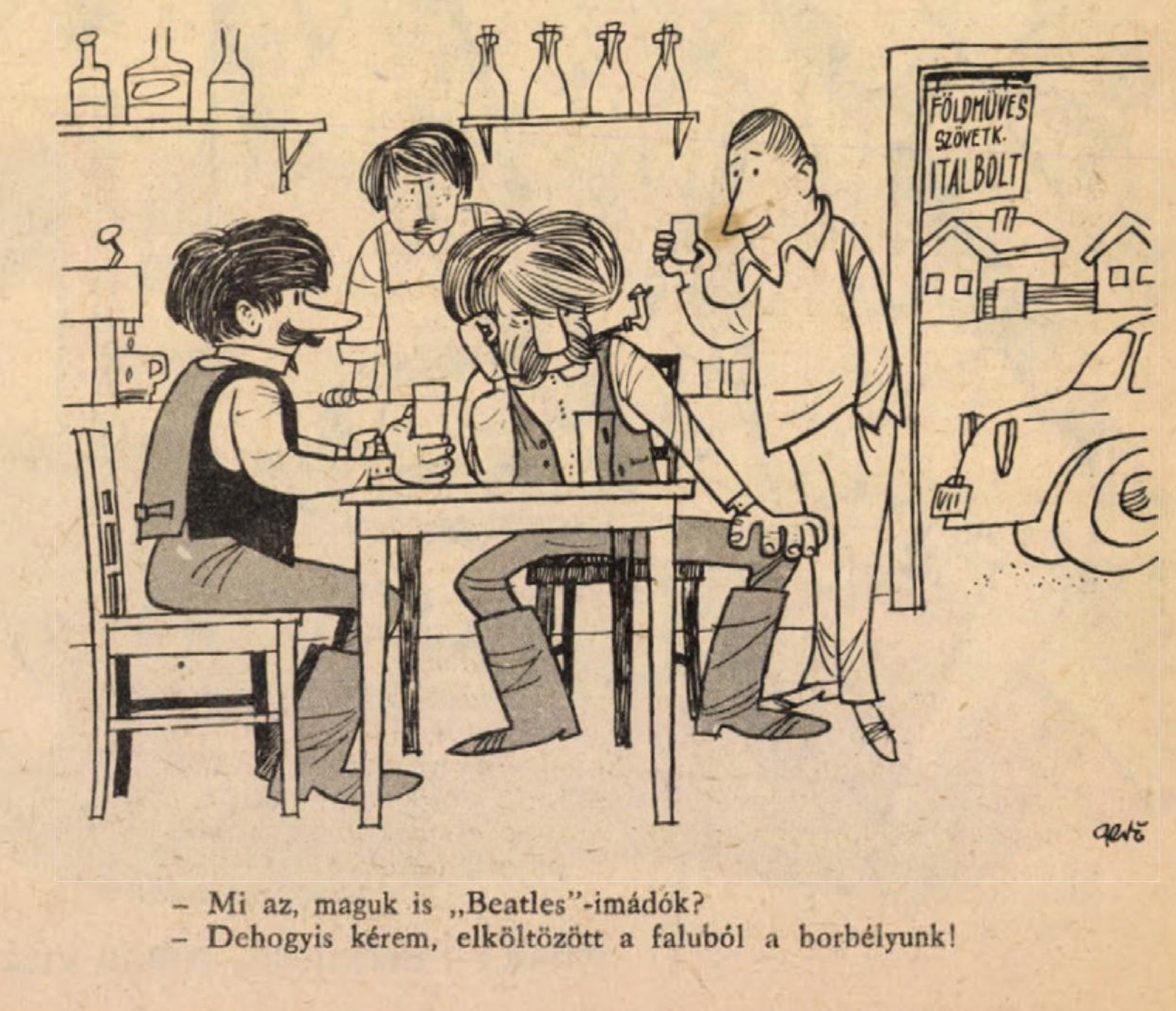

– Mi az, maguk is „Beatles"-imádók?

– Dehogyis kérem, elköltözött a faluból a borbélyunk!

Hegedűs István rajza

CIPRUSI HELYZETKÉP

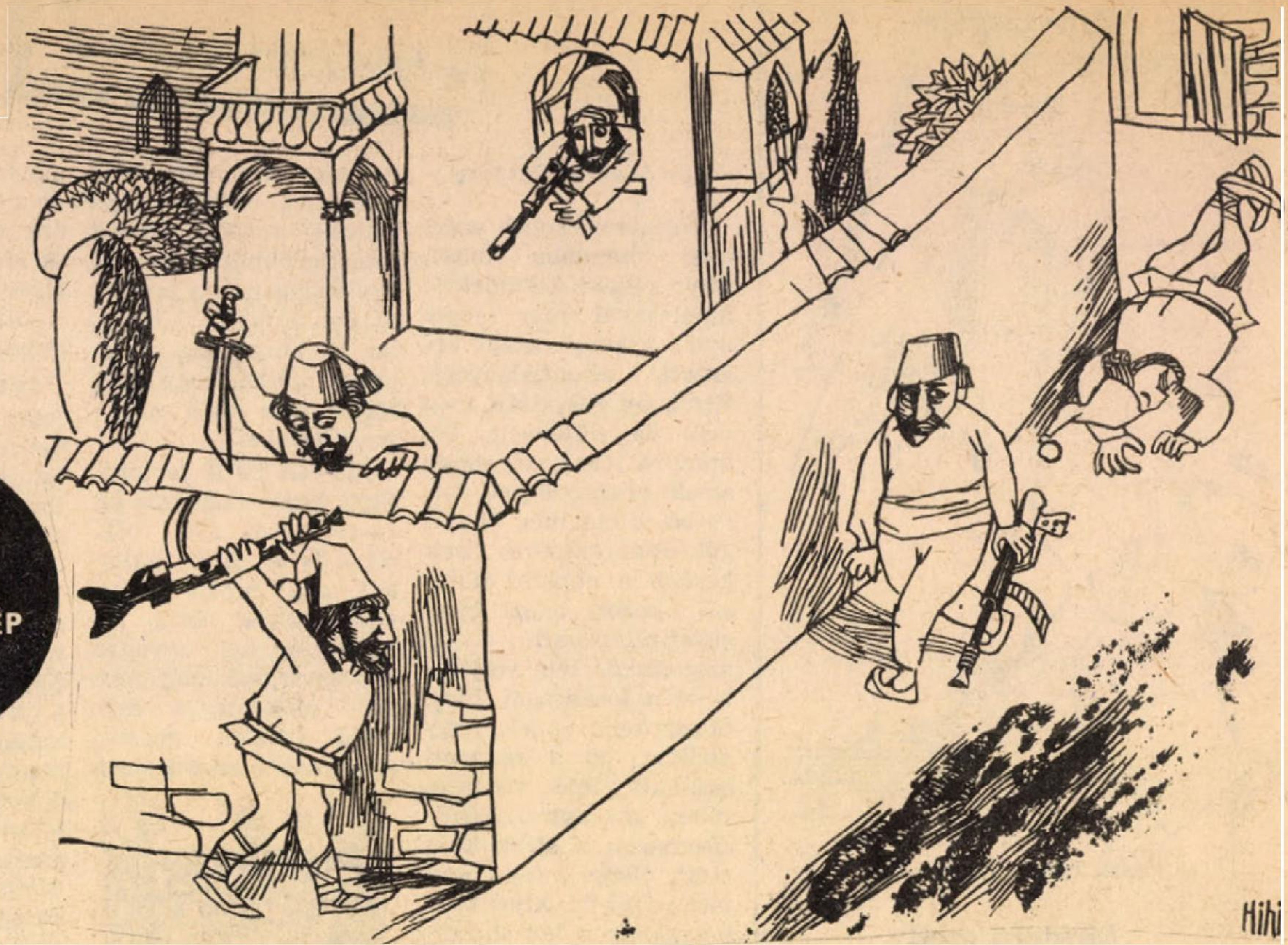

Kényszerpapírózis

(Megfigyelések a lelki élet újkeletű megbetegedéseiről)

A félelmi állapotok egyik gyakori jelentkezési formája, melyben a beteg csupán írásbeli utasításra hajlandó bármit is cselekedni.

M. O. 45 éves, csoportvezető, nős, egy gyermeke van. Tíz évvel ezelőtt egy minisztériumi ellenőrzés alkalmával (állítása szerint igaztalanul, főosztályvezetője helyett) őt tették felelőssé bizonyos visszaéléseiért, s alacsonyabb munkakörbe helyezték. Az események annakidején erősen megviselték M. O.-t, kedélyzavarok, erős lehangoltság tünetei jelentkeztek nála. Állapota később javult, munkáját rendesen elvégezte, sűrűn hangoztatva, hogy többé nem lesz bűnbak.

Ebben az időben kezd vonzódni az iratok gyűjtésére. Minden írásbeli utasítást gondosan elzár, s maga is írásban adja ki a munkát beosztottjai számára. Kedvenc szavajárása: a papír beszél! Munkatársai kissé bürokratának találják, de nem találnak különöset viselkedésében.

M. O. munkamódszere egyre körülményesebbé válik. „Mindenről legyen papír!” — magyarázza lelkesen, s felettesei szóbeli utasításait válaszlevélben nyugtázza. Különösen a minisztériumi ellenőrzések előtt és alatt uralkodik el rajta a papírgyűjtési izgalom. Szorongásos aggodalommal rendezgeti levéltárát, melyet egy kis kofferban állandóan magával hord.

Egy idő múlva különleges kérésekkel kezdi zaklatni felletteseit. Írásbeli igazolásokat kér az ebédidőről, a szobájában levő bútorok állapotáról, majd még különösebb igazolásokat szerez be. Arra kéri a személyzeti osztály vezetőjét, adja neki írásba, hogy joga van negyvennégyes cipőt hordani a munkahelyén is. „Szeretném elkerülni az ezzel kapcsolatos esetleges rosszhiszemű beállításból fakadható későbbi vizsgálódások dokumentumtényezőjének jogosulatlanságát” — írja levélben beadott kérelmében a személyzeti osztály vezetőjének.

M. O.-t ekkor a vállalat orvosa — rossz idegállapotára való tekintettel — betegszabadságra javasolja. M. O. írásbeli igazolást kér az orvostól, majd körlevelet küld a vállalat valamennyi dolgozójához, melyben bejelenti, hogy írásbeli bizonyítékokkal rendelkezik arról, hogy őt el akarják távolítani a beosztásából, s ezért lássák be, hogy nem tehet másként, minthogy kizárólag írásban hajlandó érintkezni a kollégákkal. Kérését később azzal egészíti ki, hogy mindenféle, hozzá intézett írásbeli kérdést két tanúval kell hitelesíteni, s csak ajánlott leveleket vesz át.

A mentőorvossal hosszasan, bizalmasan tárgyal, s megállapodik vele. Az orvos a vállalat igazgatóját felkéri, hogy M. O.-t — kívánságára — hivatalos express-levélként adja fel az idegszanatóriumba. M. O.-t ilyenmódon, csomagolópapírba burkolva, spárgával átkötve, vállalati bélyegzővel ellátva vezeti el az ápolószemélyzet. M. O. feltűnően nyugodt, csak azt hajtogatja, hogy még egy aláírás hiányzik a háta közepéről.

Somogyi Pál

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Utolsó lehetőség

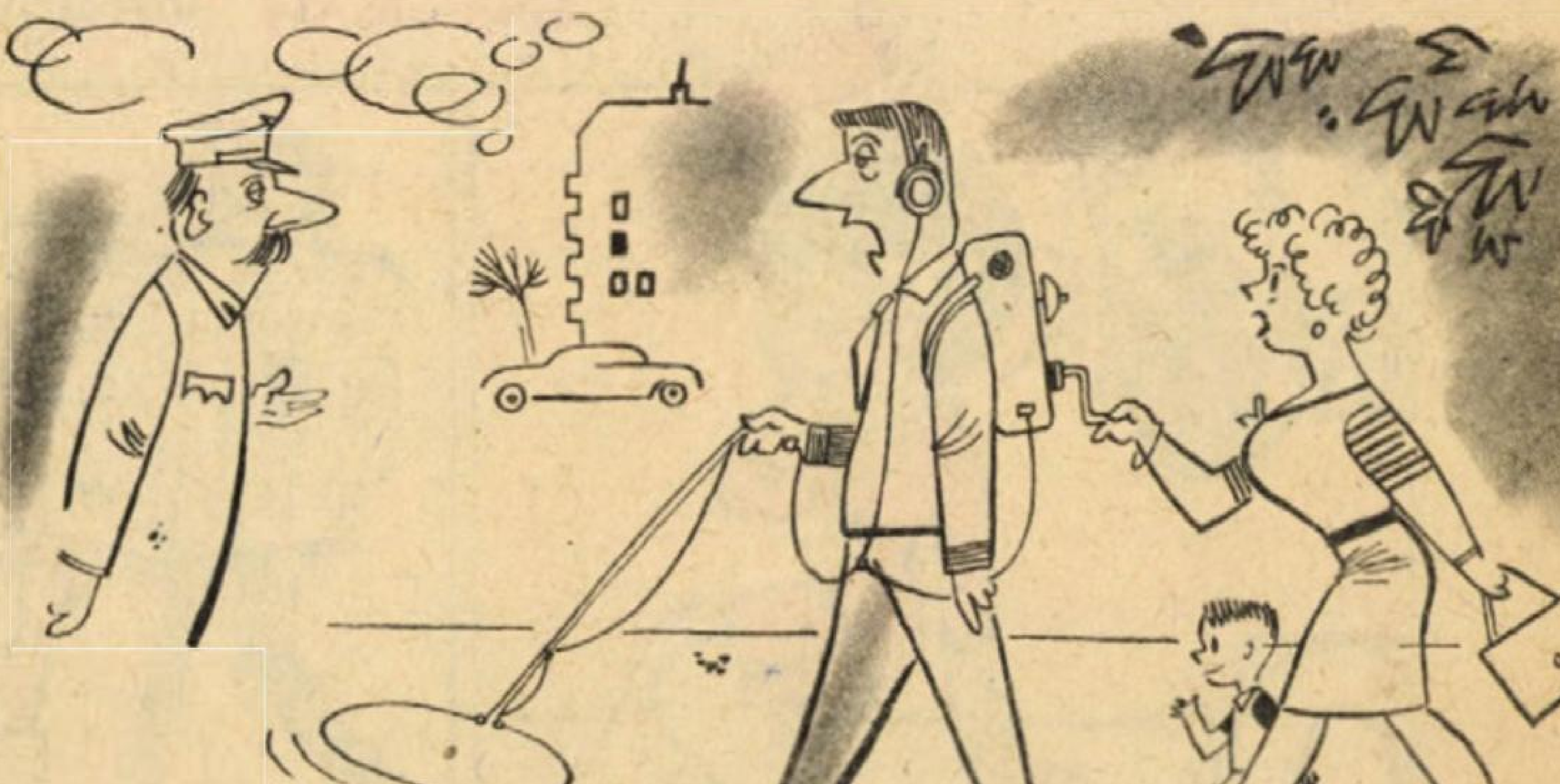

– Az ötvenhatos busz pesti végállomását keressük . . .

Vámvizsgálat

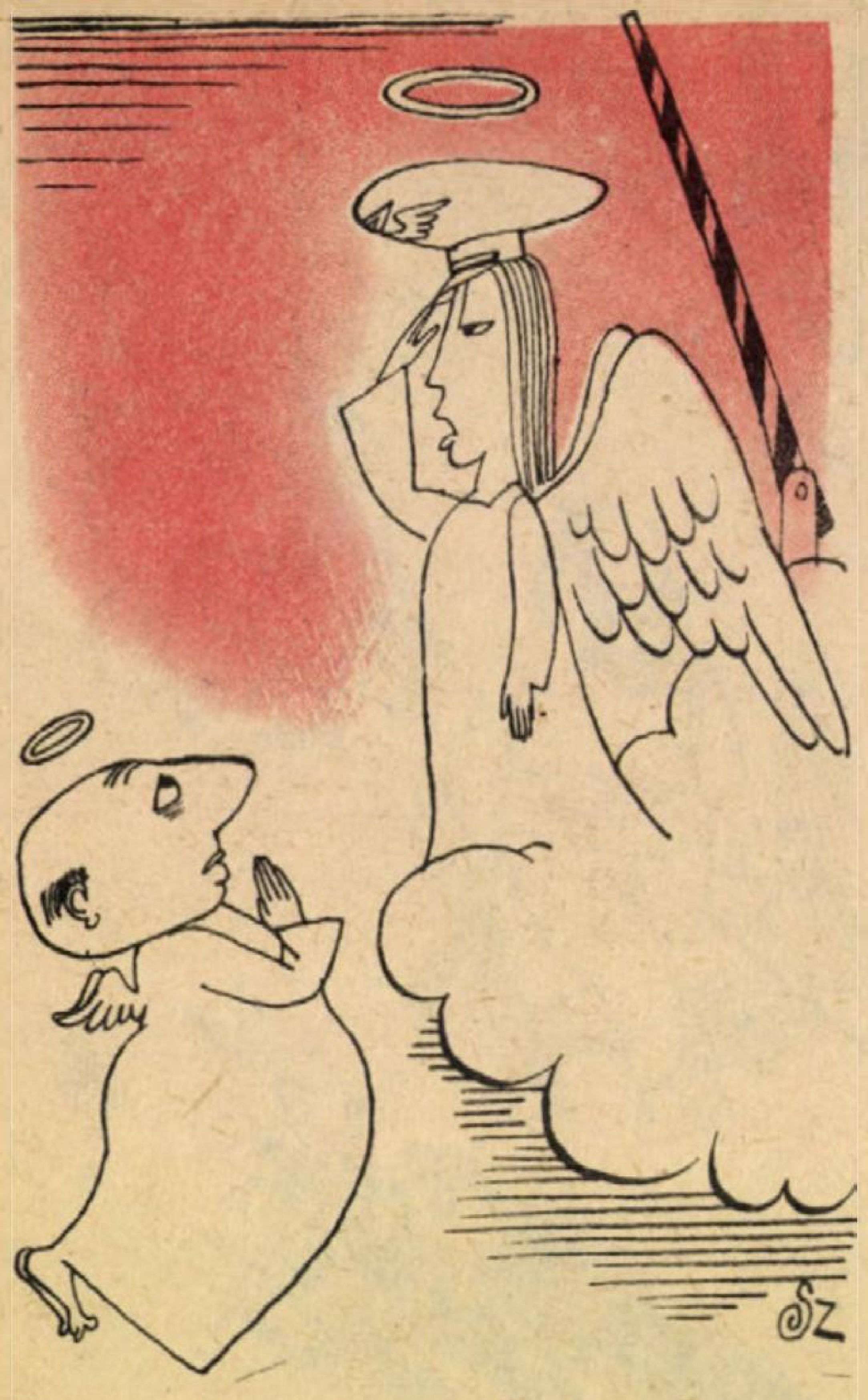

– Forint, ékszer, fényképezőgép?

Modern csoda

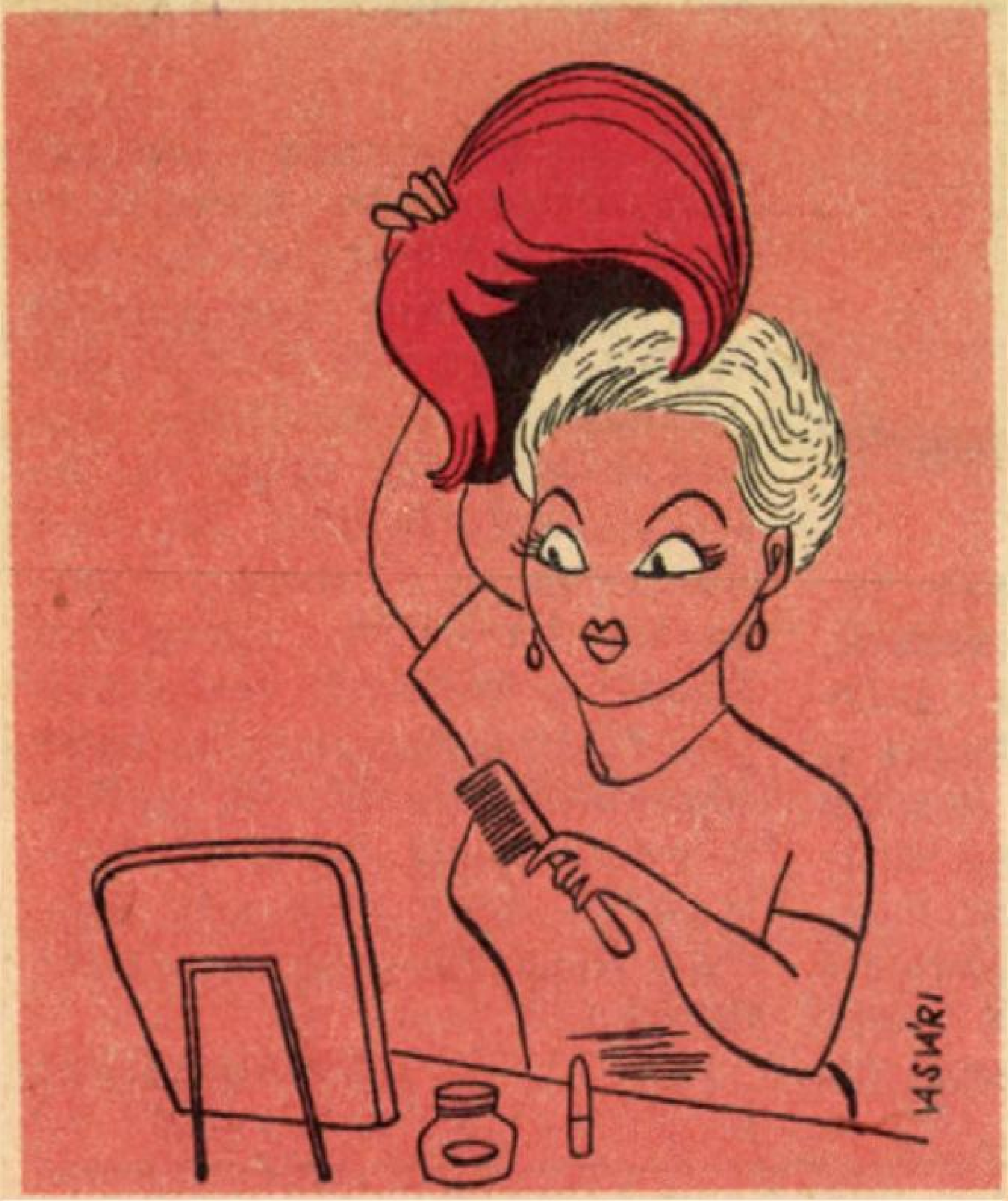

Aki egy pillanat alatt megőszül . . .

LEVÉL az igazi érdekvédelemről

Főelőadó kartársam!

Vállalata csupán azért akar megválni öntől, mert vidéki kiküldetése alkalmával már reggel nyolc órakor ittasan érkezett állomáshelyére. Pedig ön reggeltájt még nem is dülöngélt, sőt annyira józan volt, hogy az ellenőrzendő fiók dolgozóit bízta meg önmaguk ellenőrzésével. Csak később a napközi italozás okozott önnél némi egyensúlyzavart, de még akkor sem vesztette el a józanságát. Ékes bizonyítéka ennek, hogy amikor ön a központi székhely felé visszatérőben az egyik vasútállomáson a sínek közé esett, olyan önfegyelemmel nyúlt ki teljes testhosszában a két sín között, hogy a negyvennyolc kocsiból álló szerelvény zavartalanul átrobogott ön felett.

A szerencsés balesetnek megyeszerte híre kelt s ön is híres volt arról, hogy túlzott alkoholfogyasztása, valamint a munkában tanúsított hanyagsága kárt okoz és rossz fényt vet a vállalatra. Érthető, ha közvetlen felettese fegyelmi eljárást rendelt el ön ellen.

Dehát ember tervez és a központ igazgatója végez. Ő pedig Pestről leutazván, úgy döntött, mellőzzék a fegyelmit, de alaposan dorgálják meg önt, hátha a szerencsés vasúti baleset intő figyelmeztetése már egymagában is a javulás útjára téríti. S valóban, ön a könnyekig meghatva ígérte, hogy soha többé nem nyúl a borospohárhoz.

Ígéretét be is tartotta. Ettől kezdve ugyanis kizárólag csak füles bögréből ivott. Bort, pálinkát, ami éppen kéznél volt. Másfél évig hol dorgálták, hol nevelték önt, egyszóval meg akarták menteni, s nem hiába: azóta egyszer sem esett a vasúti sínek közé. Viszont a szeszes italok mértéktelen fogyasztását tovább folytatta, munkáját elhanyagolta, s az újabb és újabb szakmai feladatoknak nem tudott eleget tenni. Más, még mindig tekintélyes beosztást ajánlottak fel önnek, de nem fogadta el, míg aztán a múlt év vége felé megkapta azonnali hatályú felmondó levelét.

Ön megfellebezte a felmondást, a VEB jóváhagyta az elbocsátást, de a TEB nem hagyta el önt, tehát ön sem hagyta el a vállalatot, pedig elbocsátása a megyei főügyészség szerint is indokolt.

Dehát mondhat a vállalat, amit akar, beszélhet a főügyészség akármit is, a mi demokratikus társadalmunkban az ön TEB-je szerint a nemdolgozót sem lehet csak úgy mirnix-dirnix kitenni. S most nincs más hátra, minthogy foglalja napi imájába a TEB elnökének és tagjainak a nevét, mert magasra emelték az „érdekvédelem mindenekfölött" jelszavának magasztos zászlaját. Bár véleményem szerint még korántsem tett meg mindent az ön TEB-je az igazi érdekvédelem érvényre jutásáért! A tapasztalat azt mutatta, hogy a szeszes italok fogyasztása reggel nyolctól déli egy óráig alig észrevehetően hat csupán önre, s csak a késő délutáni órákban kerül „nyomás alá". Mi lenne, ha a TEB odahatna, hogy az ön munkaidejét ennek megfelelően rövidítsék le?! Délelőtt nyugodtan ihatna, amennyi csak belefér. S délutánonként messzire elkerülné a vasúti síneket...

Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika vizsgára készül

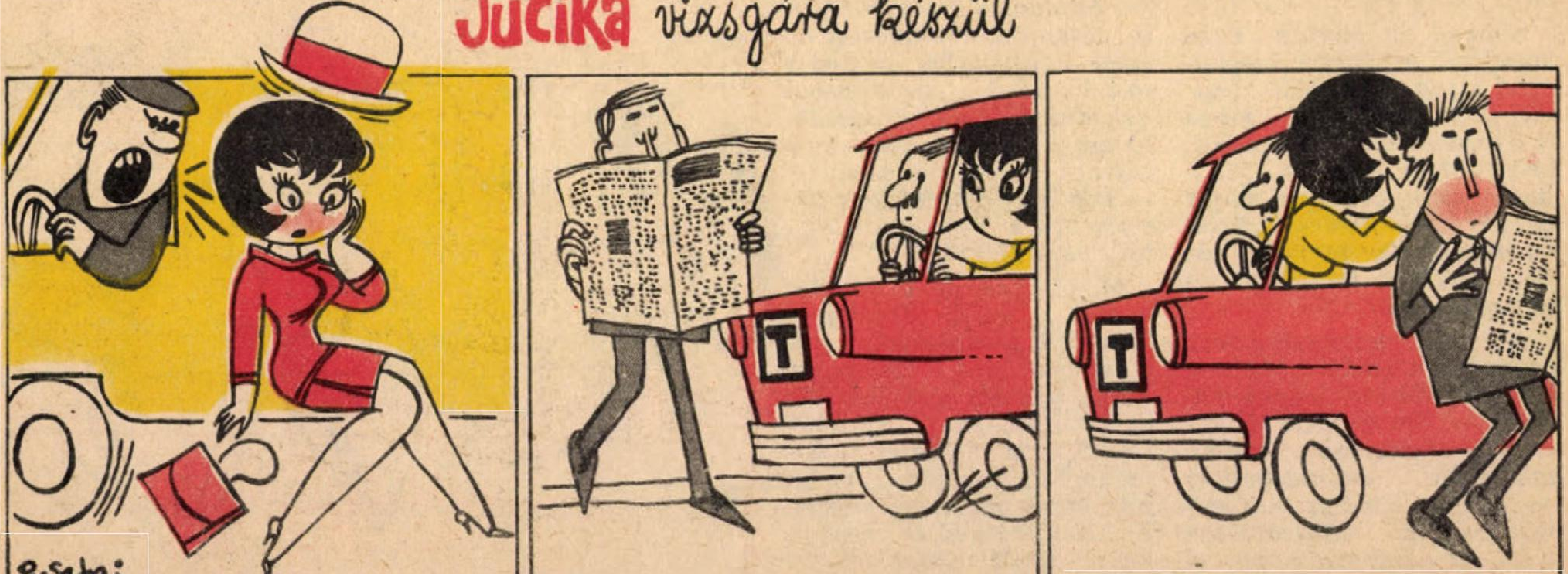

Új magyar kaszt

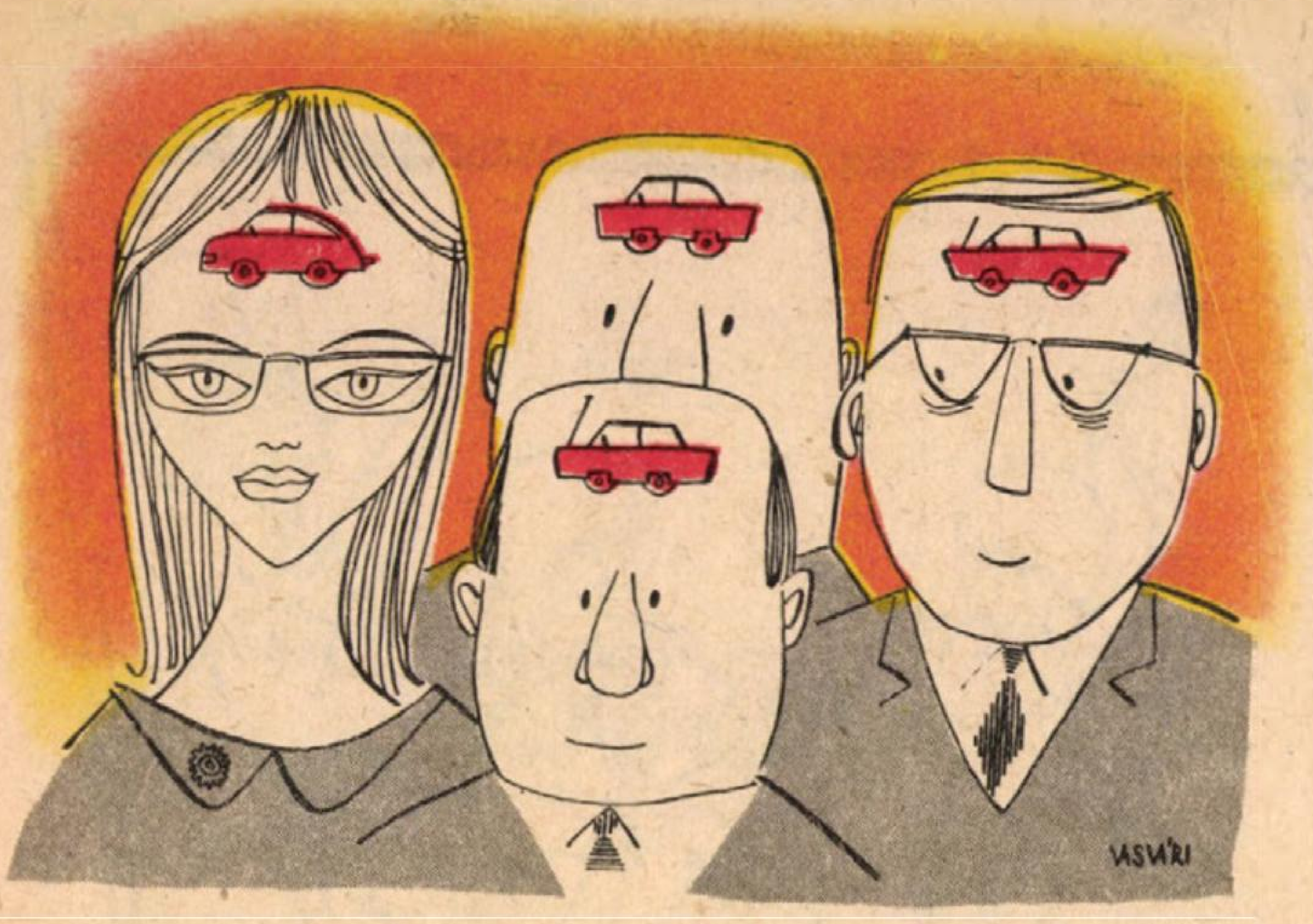

Ebéd a zöldben

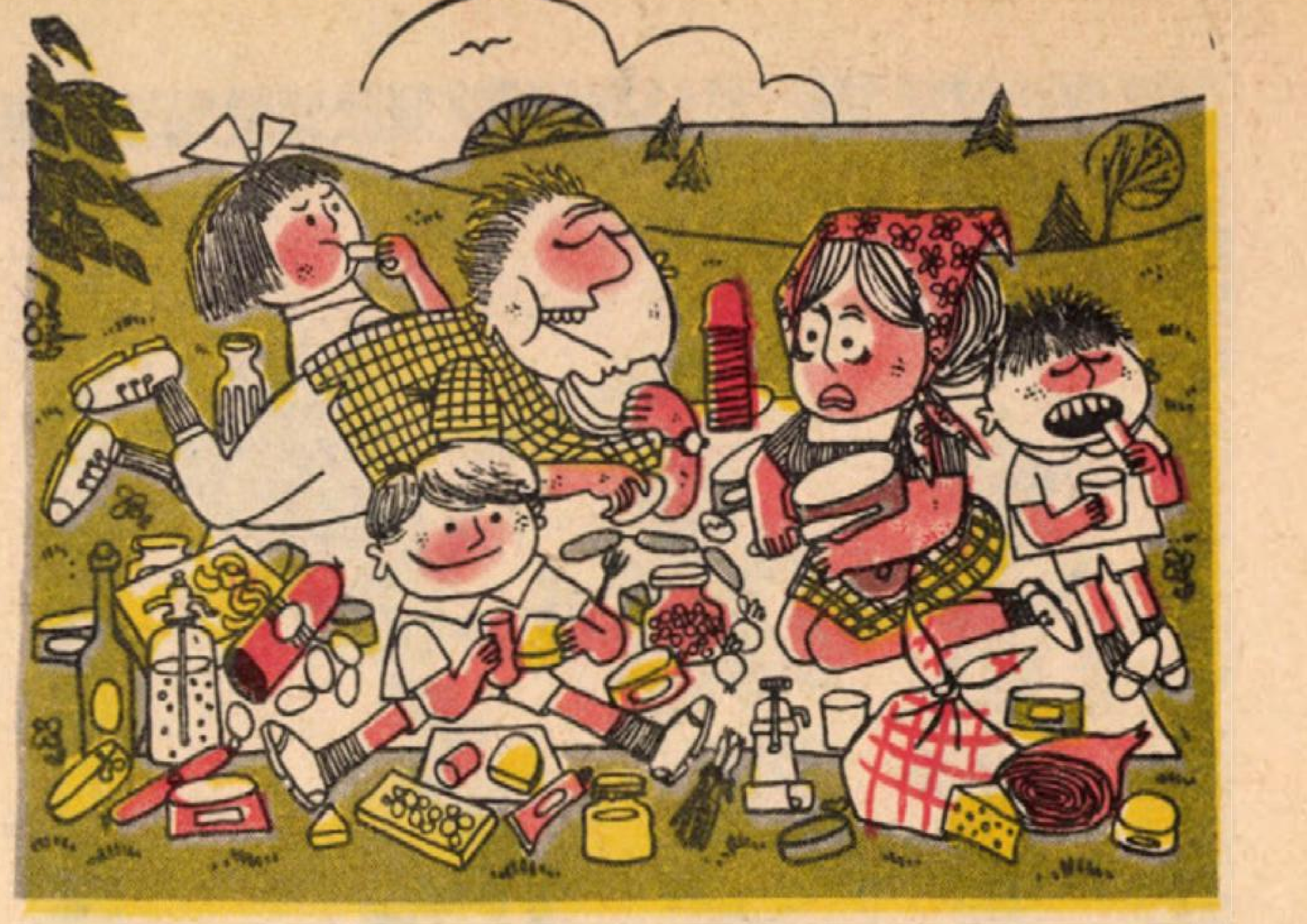

– Látod, szívecském, egyszer megvagyunk anélkül is, hogy főznöd kellene . . .

Ezek a mai fiatalok

A mama megterített vacsorához. A papa abbahagyta a keresztrejtvényfejtést, és elzavarta Öcsit a plasztikus színes televízió elől:

– Mars kezet mosni, büdös kölyök! Ha mindennap csak fele annyi ideig tanulnál, mint amennyit ezt a vacakot nézed, nem főne a fejem a jövőd miatt.

A nagypapa helyeslően bólogatott:

– Minden érdekli őket, csak a kötelesség nem. Fél kilenc és Ica még sehol! Hol csavarog már megint a taknyos?

– Helikopterezni vitte az udvarlója – árulkodott Öcsi, aki közben visszaérkezett a fürdőszobából.

– Micsoda? Ti elengeditek a gyereketeket egy vadidegen emberrel kettesben helikopterezni?! – szörnyülködött a nagypapa.

– Péter rendes fiú – védte a gavallért a mama. – Reaktortechnikus. Tavaly a vállalattól jó munkája jutalmául a Holdra kapott beutalót.

– A férfiak mind egyformák. Nekem csak elhihetitek – dohogott a nagypapa. – A lovag valami elhagyott helyen kényszerleszállást mímel és kész a baj . . .

– Nicht vor dem Kind! – súgta a papa, Öcsire mutatva.

Ám az öreggel ma nem lehetett bírni:

– Már háromnegyed kilenc! – zsémbelt. – Bezzeg az én időmben ilyesmi nem fordulhatott volna elő. Akkor a kislányokat mindenhová elkísérték a szüleik, amíg csak férjhez nem mentek. De sokkal kevesebb is volt a válás, mint ma. Egy tizennyolc esztendős fruskának sötétedés után otthon a helye. Szép kis erkölcsök, mondhatom! Bezzeg az én időmben . . .

– Nagypapa, a te idődben házibulik sem voltak? – érdeklődött Öcsi.

– Nem hát. Hiszen adtak is volna a szüleink . . .

– Ti nem táncoltatok a lányokkal?

– De igen, persze, csak a tisztességes lányokkal, akiket a zenés cukrászdába elkísért szépen a mamájuk.

– És akinek nem ért rá a mamája?

– Azt elkísérte a papája, vagy a nagypapája. Valaki mindig ráért a famíliából.

– Csókolóztatok is?

– Csak eljegyzés után. Szegény boldogult nagyanyádat gyűrűs menyasszony korában pusziltam meg először. Ma pedig a szemérmetlen fiatalok úton-útfélen csókolóznak. Istenem, ki tudja, hová vezet még ez az általános romlottság!

– Mondd, nagypapa – kíváncsiskodott Öcsi –, te hányban is voltál tizennyolc éves?

– Ezerkilencszázhatvannégyben!

Dalmáth Ferenc

Ezt hallottuk

A KÉT PRÉVOST

A Televízió Zenélő órák című sorozatában a közönségnek feladták azt a kérdést: kinek a regényéből készült az a Puccini dalmű, amelyben a híres ékszeráriát éneklik. A játék vezetője meg is felelt a kérdésre, mondván, hogy a regény szerzője — Marcel Prévost abbé . . .

Igaz, hogy a francia irodalomban volt egy Marcel Prévost nevű író (1862—1941), aki azonban távol állt az abbéságtól, inkább erkölcsregényeket írt. A Manon Lescaut írója azonban valóban Prévost abbé volt (1697—1763), de nem Marcel, hanem Antoine-François Prévost d'Exiles.

Úgy látszik néha az is előfordul a televízióban, hogy a kérdező bukik meg.

Alapos munka

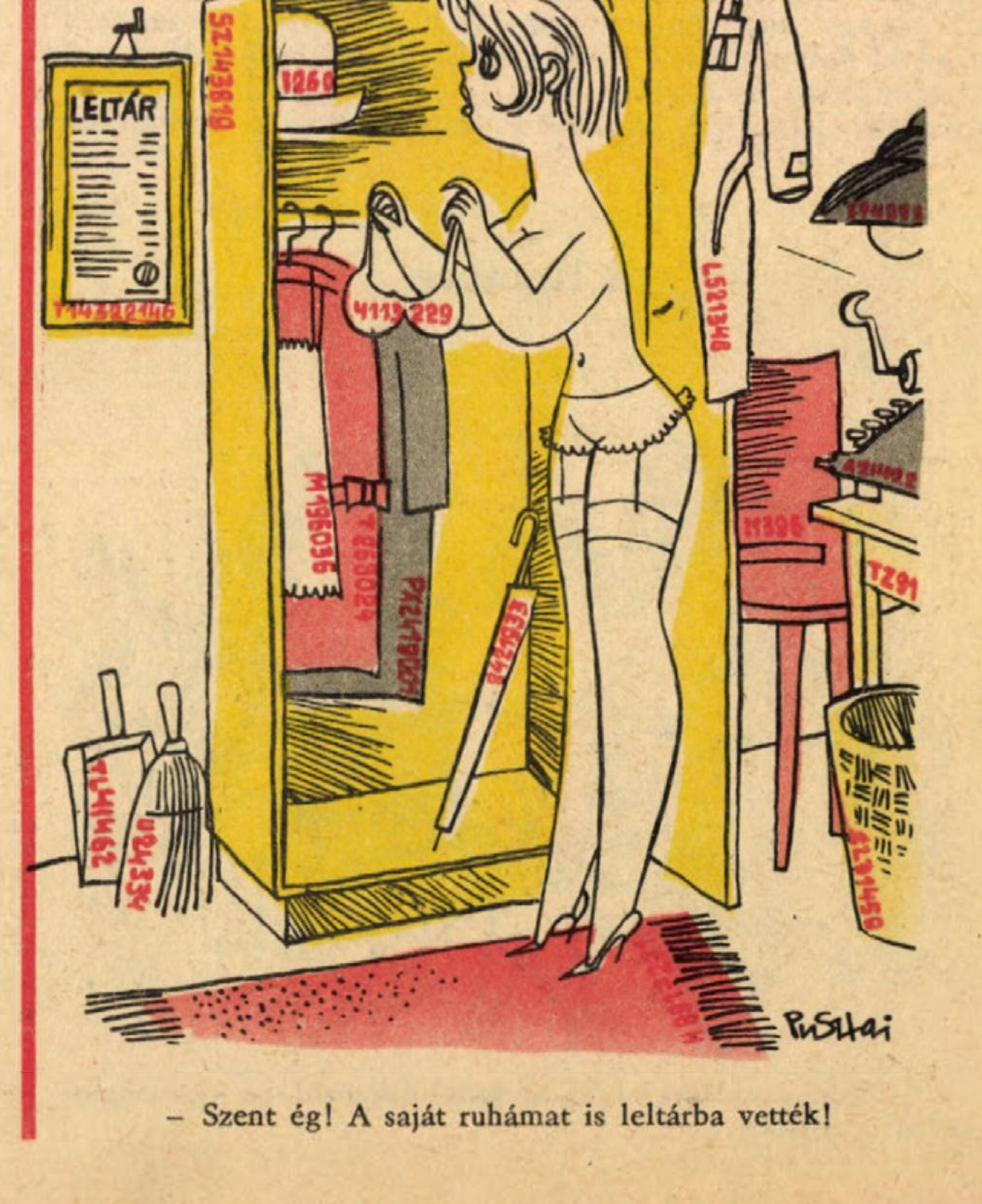

– Szent ég! A saját ruhámat is leltárba vették!

Laoszi játékok

Szűr-Szabó József rajza

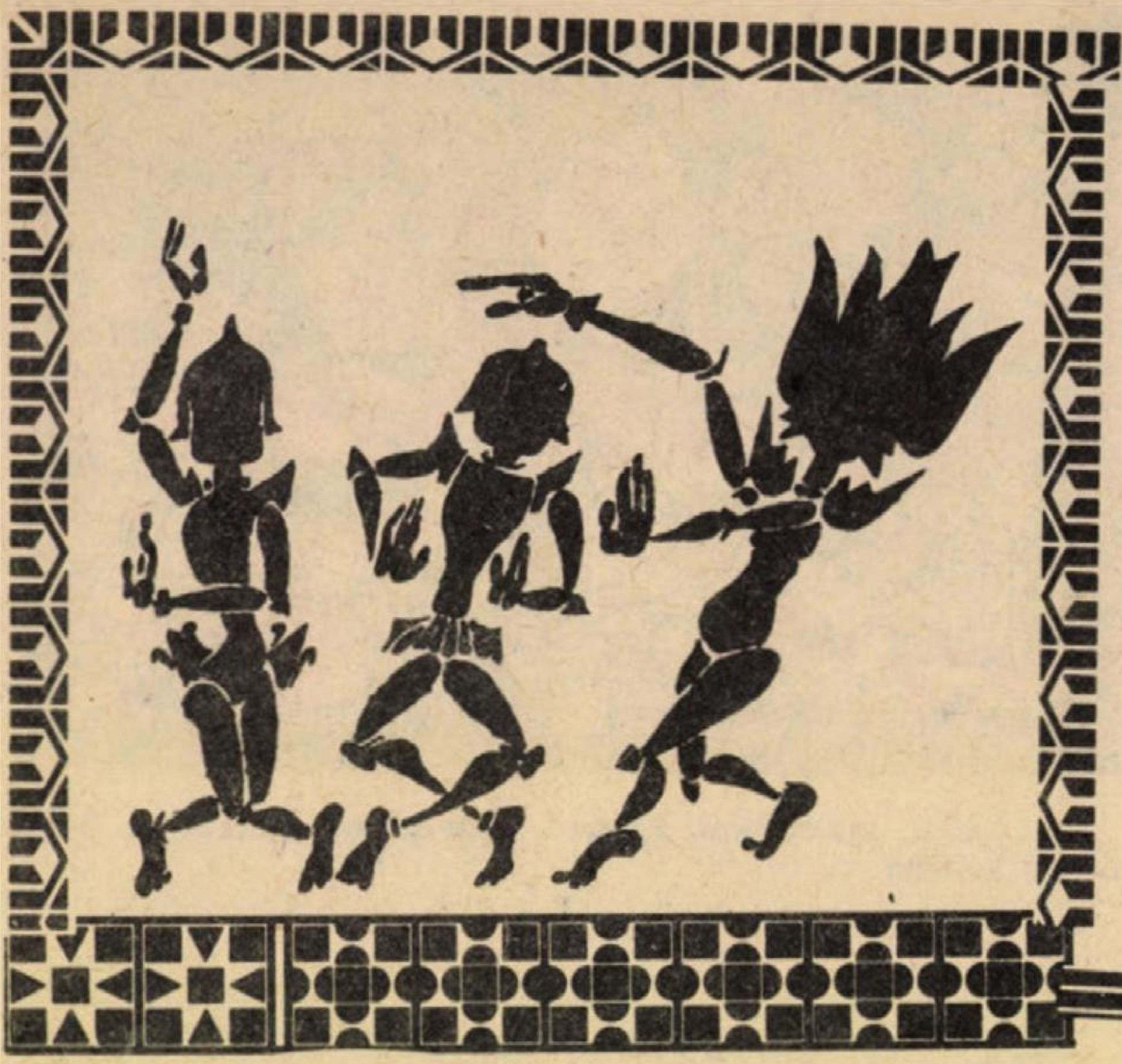

Árnyjáték

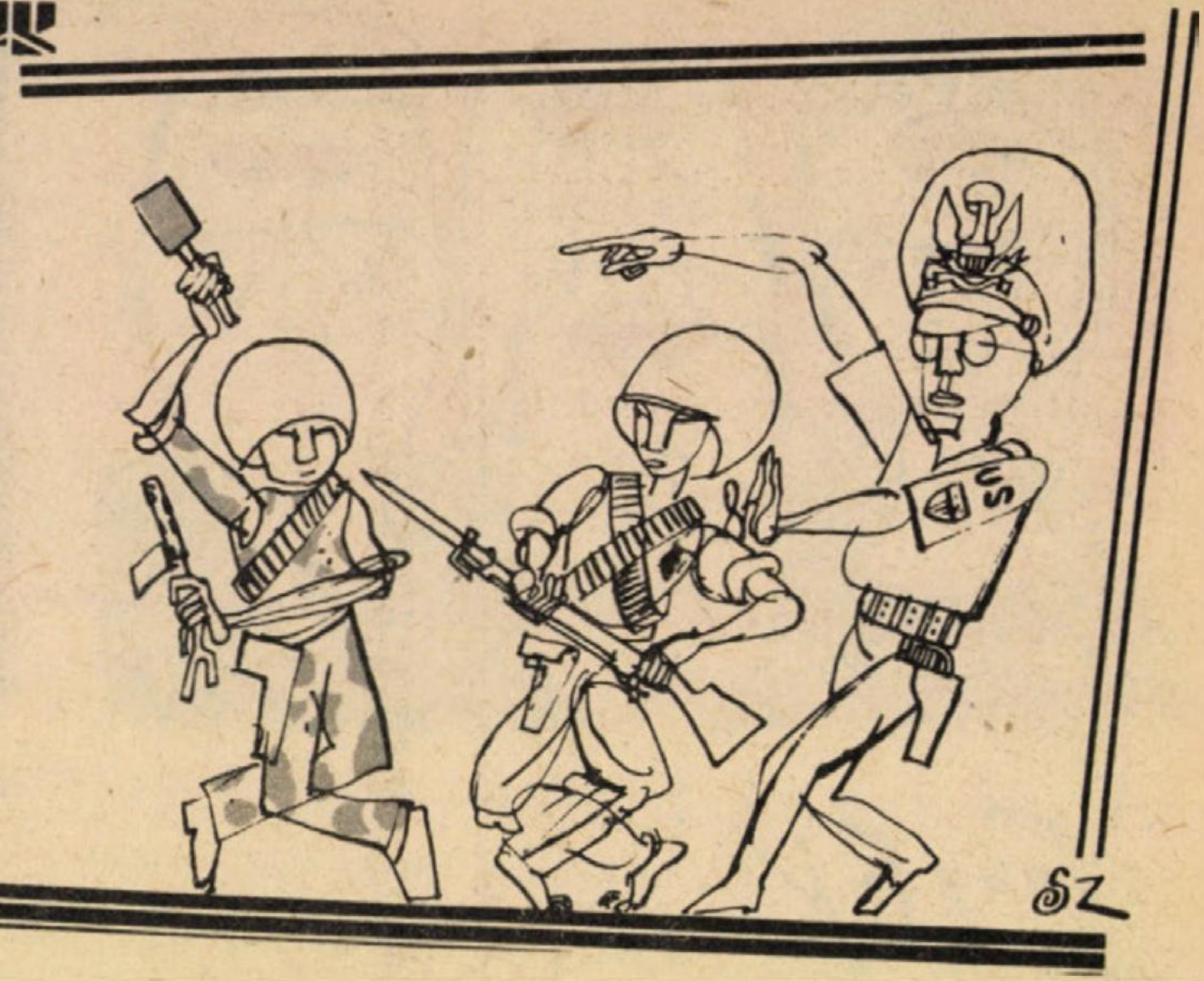

Sötét játék

IZGALMAS PERCEK

Nem szeretem a sajtot, de Ilonka miatt — akit a Közértben pillantottam meg, amint éppen tejtermékeket árusított — négy nap óta sok ementálit vásároltam. Csak így tudtam a közelébe jutni. Ilonka egyre jobban tetszett nekem, miközben a sajttól mindinkább megundorodtam. Egy napon azután közöltem vele, hogy zavar a köztünk álló pult, és megkértem, hogy találkozzunk zárás után.

Sétahajózásra hívtam meg őt. Fültanúja voltam ugyanis annak, amikor előző napon egy pálpusztait vásárló folyamőrnek Ilonka ábrándosan, sóhajtva ezt mondta: „Jaj, de irigylem magát! Folyton a Dunán hajókázik. Nincs annál jobb dolog."

Ezért mentünk hajókázni. Tervem az volt, hogy miközben a Duna hullámai lágyan ringatják a hajót és miközben az Utasellátó pincére remek ételeket és italokat tálal, szerelmet vallok Ilonkának, minden Ilonkák között a legszebbnek. Megfelelő helyen megfelelő hangulat, ez kell a valláshoz — gondoltam.

A hajón az étlapot kértem.

— Talán szíveskedjenek egy kicsit várni. Még csak hatan vannak a hajón — mondta a pincér, akivel közöltem, hogy a mi étvágyunkat nem befolyásolja az utasok száma. Erre ő felvilágosított, hogy nem a mi étvágyunkról van szó, hanem egy rendelkezésről, mely szerint a hajó csak akkor indul, ha ötven utasa van.

— Nagyon beborult — nézett a felhőkre. — Félő, hogy esni fog és nem indulunk. De azért szíveskedjenek várni. Még csak öt tizenhét van, az indulás időpontja öt harminc.

Megrémültem ... Alattunk a Duna lágyan csobogó vize, Ilonka hajókázni szeretne, sertés sültet és balatonfüredi rizlinget akartam rendelni. És talán nem is indulunk? Hogy mondjam el megfelelően előkészített hangulat nélkül Ilonkának, hogy csak egy kislány van a világon?

A pincér észrevette, hogy elszomorodtam és vigasztalni kezdett:

— Még sokan jöhetnek.

Befutott a megállóba a 2-es villamos, Ilonkával együtt izgatottan lestük, hogy az utasok közül hányan indulnak a part felé. Hatan a pénztárhoz tartottak. Egyikük a hajóra mutatott. (Milyen rokonszenves arca van!) A társaság egy másik tagja nemet intett. (Milyen ellenszenves külsejű!) De a többség legyőzte az ellenállást: mind a hatan jegyet váltottak.

Félhat múlt már ... Ilonkára néztem. Milyen szép! És milyen szomorú! Ő is attól fél, hogy a megafonon, amely most recsegni kezdett, bejelentik: „Nincs indulás, szíveskedjenek leszállni!" De nem! A megafonon egy népdal-énekes recseg csupán ...

Emberek a pénztárnál, emberek a hajóhídon, de nem elegen. Még mindig nem leszünk ötvenen!

Öt óra negyvenkettő ... Már tizenkét perccel ezelőtt indulnunk kellett volna. A konyha felől a sültek remek illata szállt felénk. Úgy látszik, az optimista hajószakács felkészült az indulásra és már javában süti az ételeket. Ez jó jel, talán alig negyven utassal is útra kelünk. A hajó hirtelen megremeg. Lehet, hogy valóban a szakácsra vannak tekintettel? Felszabadult sóhajjal közelebb húzódtam Ilonkához: a hajó kedvező széllel elindult ...

Palásti László

A ligetben

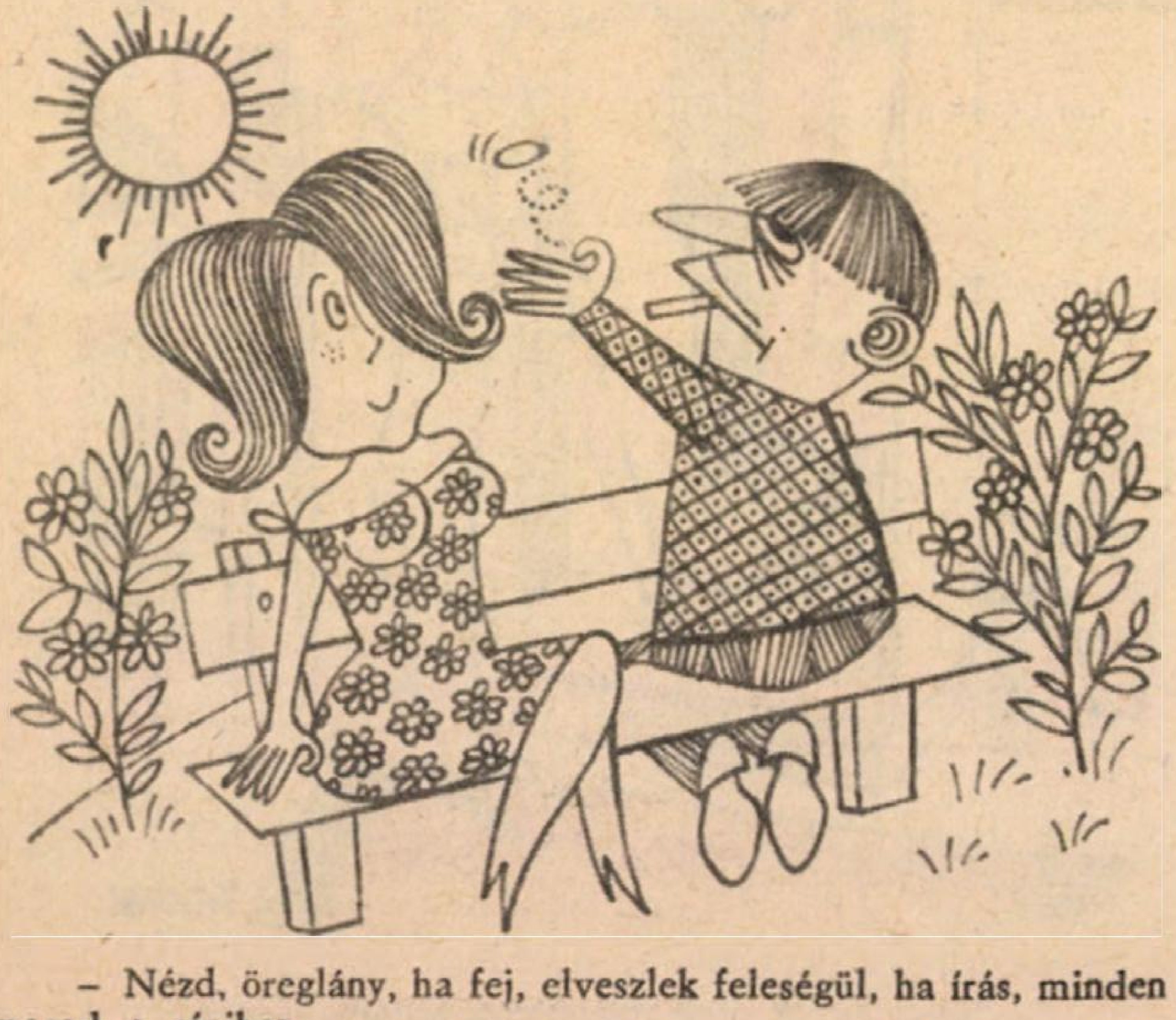

– Nézd, öreglány, ha fej, elveszlek feleségül, ha írás, minden marad a régiben ...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MÉG EGYSZER A KALAUZ

Május 28-án pontosan déli 12 óra 45 perckor felszálltam a Népköztársaság útja és a Bajza utca sarkán egy 1-es autóbuszra. Az ülő kalauz – oldalszakállt viselő fiatal ember – arra az udvarias kérdésemre, lenne szíves megmondani, hol kell átszállni a 15-ösre, egyáltalán nem felelt, és csak amikor harmadszor ismételtem meg a tudakozódást, vetette oda:

– A Madách téren.

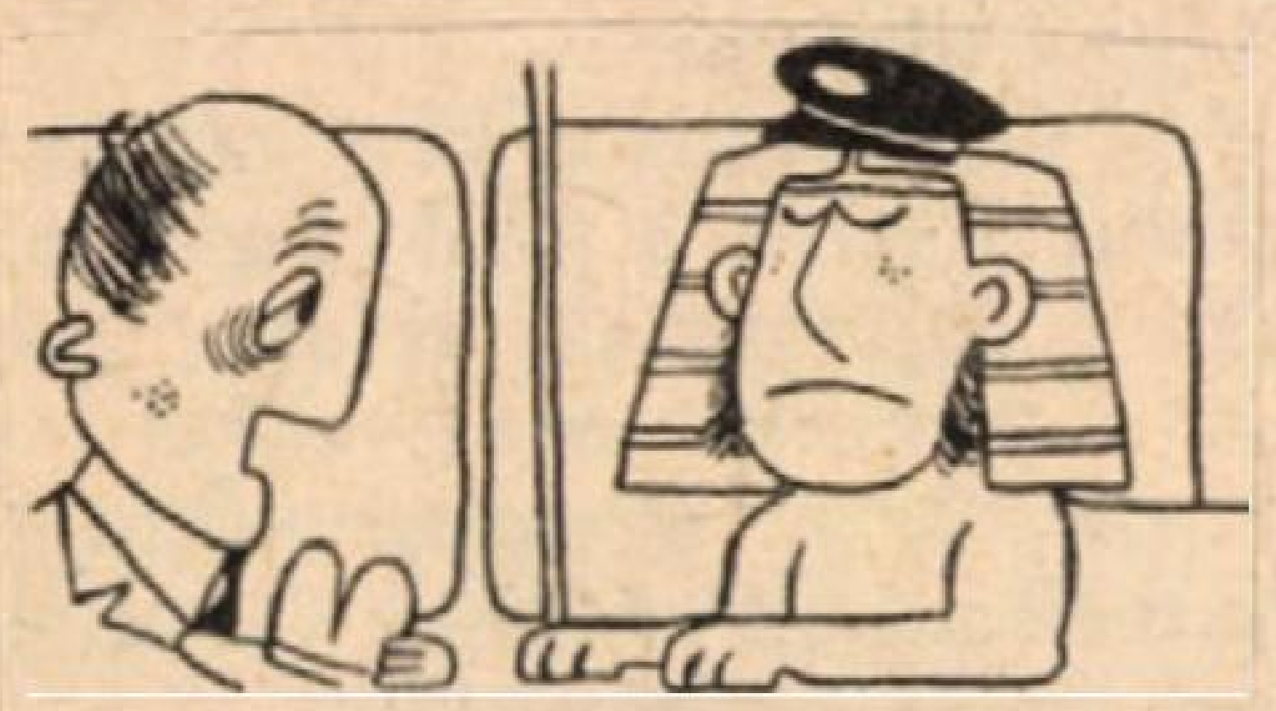

Útitársaim egyike megjegyezte – amit egyébként magam is sejtettem –, hogy a 15-ös nem szokott a Madách tér felé közlekedni, mire a kalauz rosszkedvűen csak annyit mondott, hogy neki más dolga van, mint ilyen kérdésekre felelni, és további érdeklődésemre szfinxszerű hallgatásba burkolózott. Gúnyos mosollyal fogadta azt a kijelentésemet, hogy be fogom jelenteni magatartását az üzeménél.

Miután nem mutatkoztunk be egymásnak, ide írom a kocsi számát: GA 10–15.

(S. D.)

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Kioktattak” című cikkükre közöljük: a banánt kiszolgáló eladónőt helytelen magatartásáért írásbeli figyelmeztetésben részesítettük.

2. sz. Zöldség-Gyümölcs
Kiskeresk. Szöv. V.

Brazil rumba

Erdei Sándor rajza

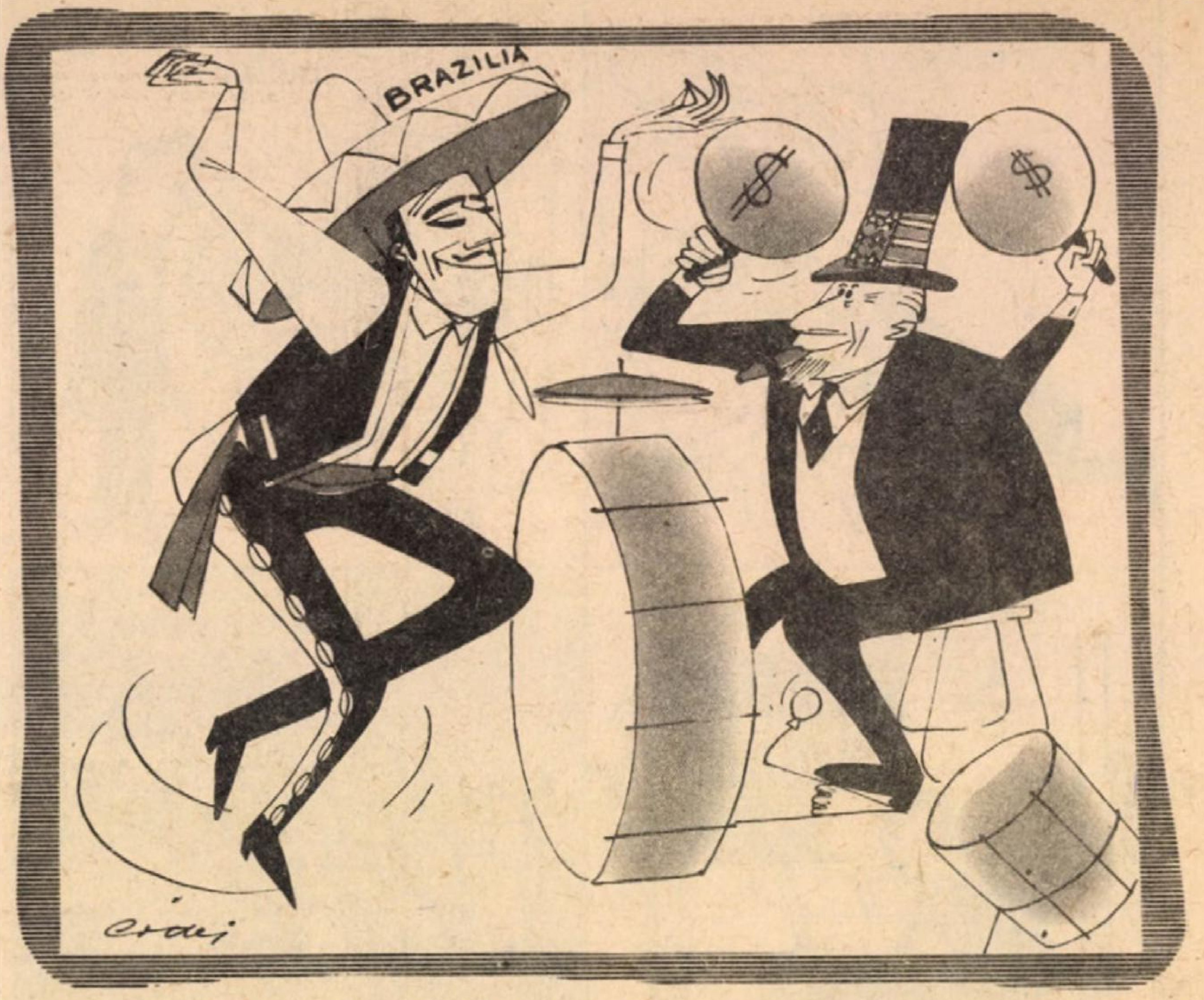

– Ez aztán a mulató! Ha jól táncol az ember, a zenész fizet...

CSODA A BÖRTÖNBEN

Róma városának híres női börtönében csoda történt. A fegyintézet egy fiatal rabnője fiúgyermeknek adott életet. Ez még nem volna csoda ha nem volna közismert, hogy a fiatal anya tizenkét hónapja a börtön lakója és az igazgatónőtől kezdve a fegyőrökig kizárólag nők teljesítenek szolgálatot a börtönben. A nyomozás igyekezett kideríteni a rejtélyes ügyet. Több napig tartó kihallgatás után a leányanya azt vallotta, hogy a gyermek apja egy fiatal rendőr, aki annak idején a bírósági tárgyalásra kísérte. Ezt az állítását csakhamar kénytelen volt visszavonni, mert a főtárgyalást mindössze öt hónappal ezelőtt tartották, előzőleg pedig a nő ugyanebben a börtönben vizsgálati fogságban ült.

Végül is azzal zárták le az aktákat, hogy csoda történt.

Albérlet

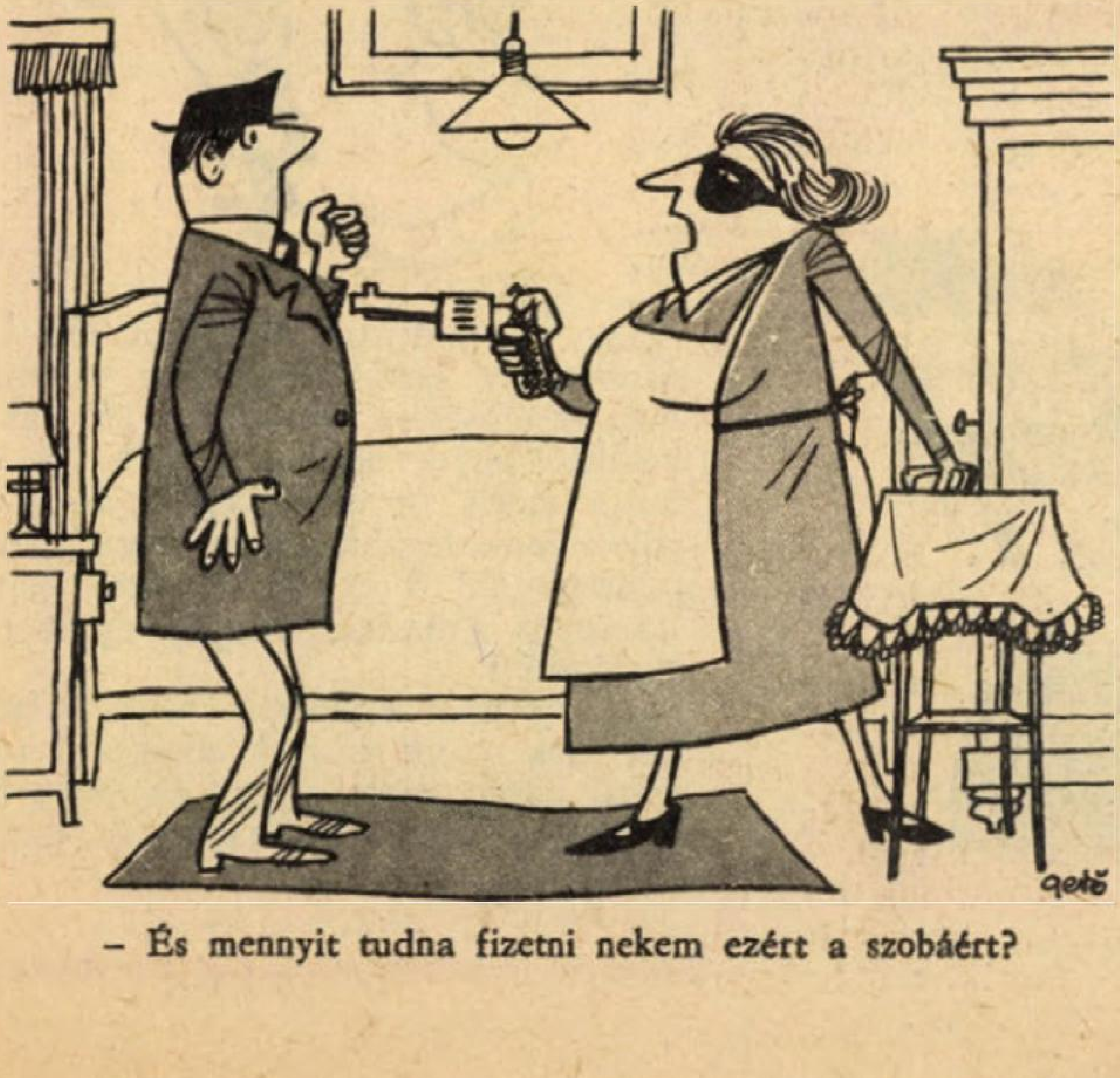

– És mennyit tudna fizetni nekem ezért a szobáért?

Nyaralás közben...

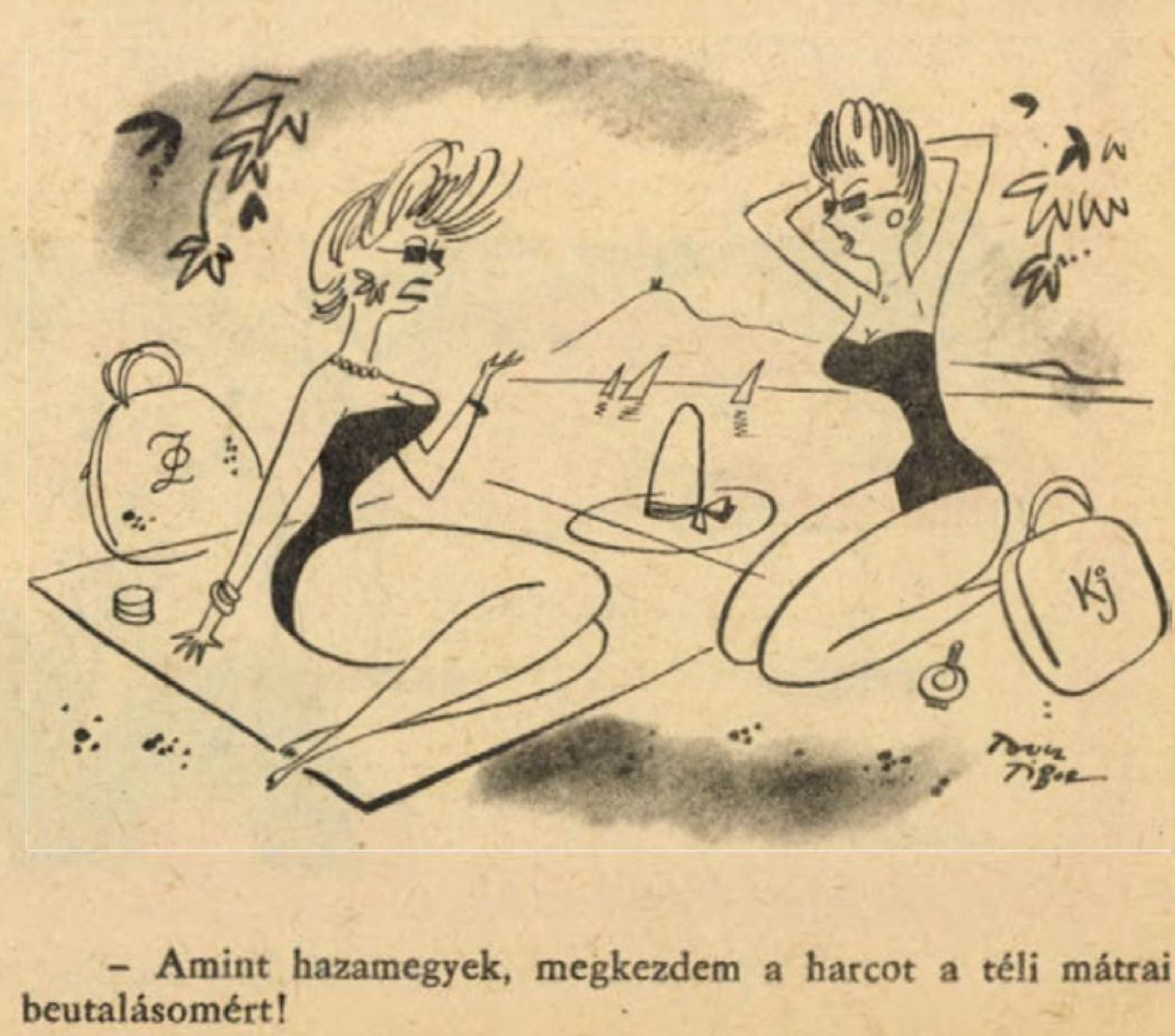

– Amint hazamegyek, megkezdem a harcot a téli mátrai beutalásomért!

ZENÉS ÖSSZEÁLLÍTÁSUNK

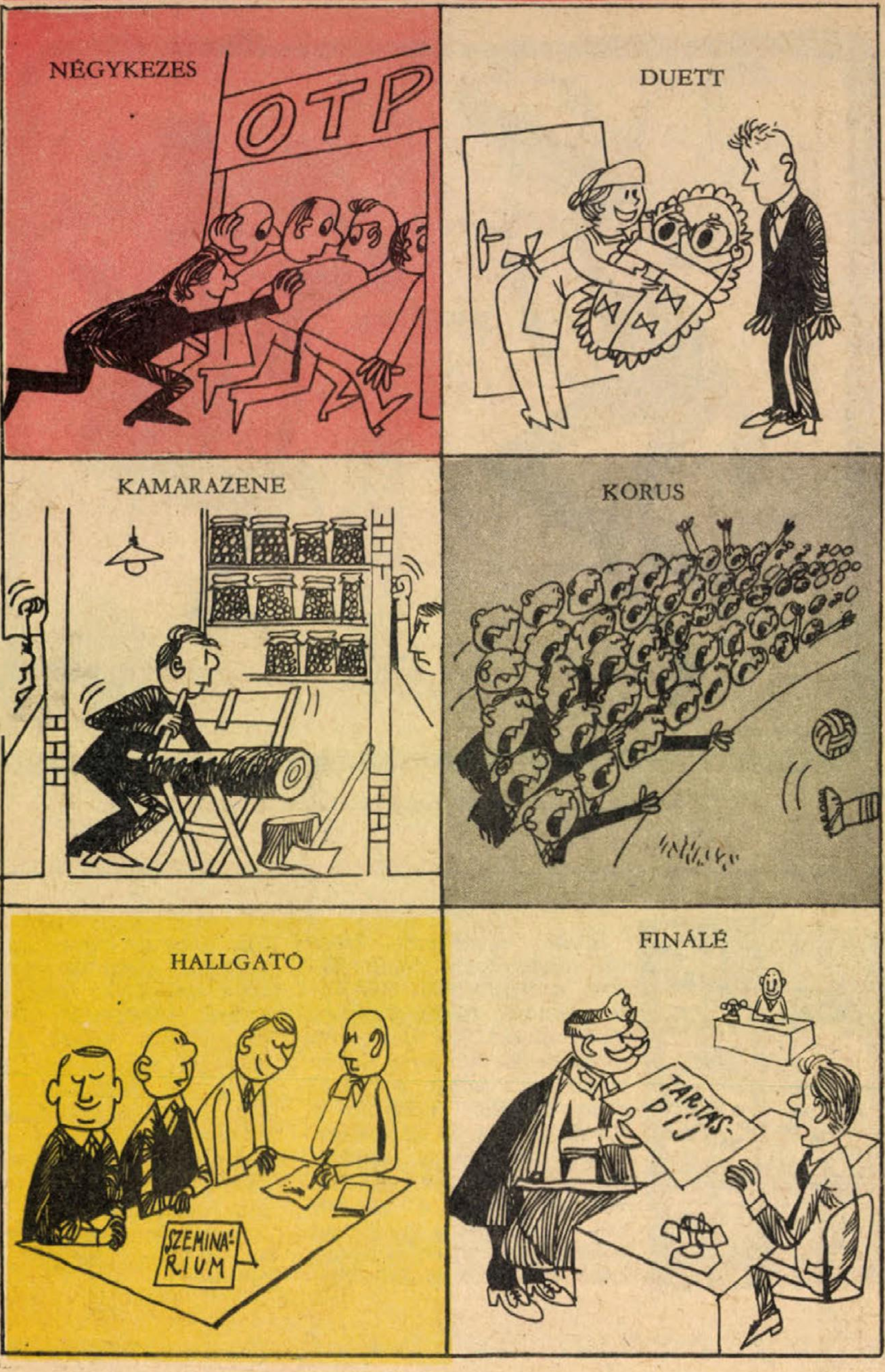

Mészáros András rajza

Büszke pesti

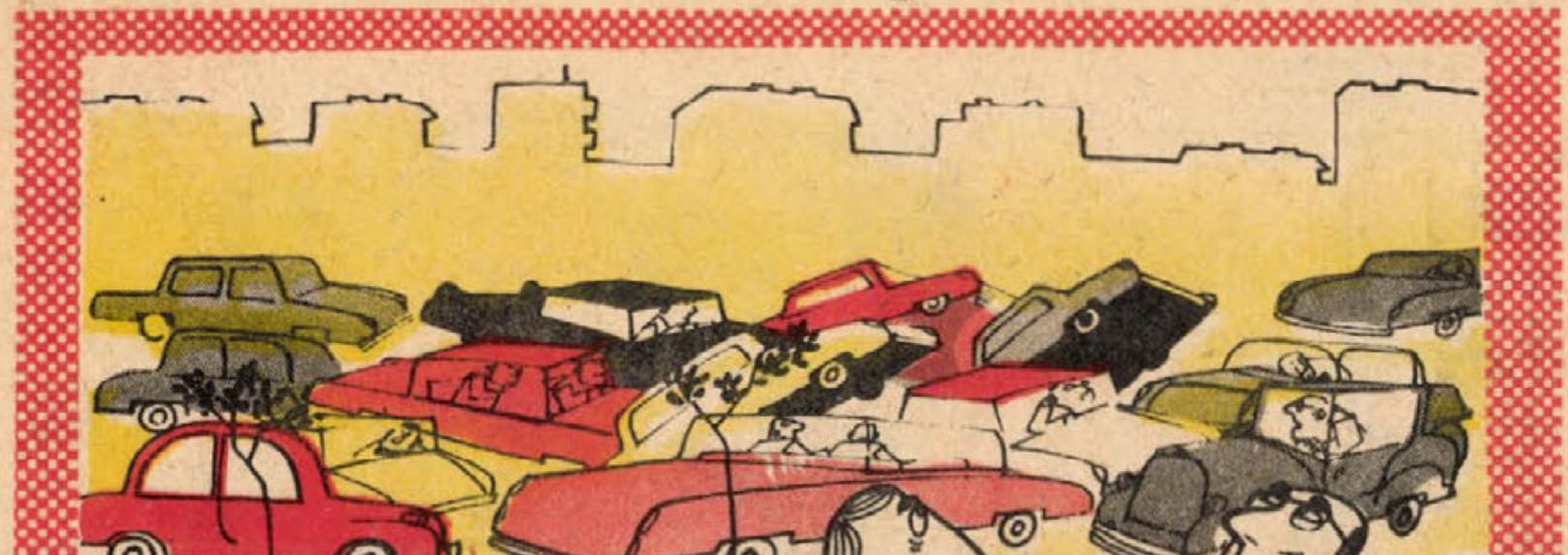

– Mit szólsz hozzá! Már forgalmi dugóink is vannak!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Korsz

A nagytakarítás a legősibb elemi csapások közé sorolható. Ősidőktől fogva amolyan igazi „nők napja", amikor is dédanyáink a meszelő nyelét ragadták meg, dédatyáink pedig a vándorbotot vették a kezükbe s – ha tehették –, világgá mentek.

Ma is előttem a kép, amint a háztól elűzött férfiak a szőlőhegy diófái alól, vagy a kávéházak ablakai mögül lesték a jeleket, amelyekkel tudtukra adatott, hogy száműzetésükből kegyelemmel megtérhetnek immár ragyogóra sikált otthonukba.

Azóta – hála a Fővárosi Takarító Vállalatnak –, nagyot fordult a világ. Ma már nem kell a véres meszelőnyél körülhordozásával a család apraját-nagyját hadba szólítani. Elég egy telefon, majd még egy, aztán egy harmadik s máris házhoz jön a nevezett vállalat.

És jött is, ezúttal még csupán egy erélyes ifjú hölgy személyében, aki szakszerű pillantásokkal, valamint collstokkal felmérte a költözködés, valamint a festő által feldúlt lakást, s azon módúlag kiszámította – négyzet- és köbméterben – az elvégzendő munkát, majd átnyújtotta, sőt ki is fizettette a 396 forintos számlát. Egyben aláírtuk a szerződést, amely szerint az előre kifizettetett munkát másnap elvégzik . . .

Az ifjú hölgy tevékenysége lenyűgöző volt. Kitűnően mért, pontosan számlázott, lelkiismeretesen inkasszált, s mindebből az derült ki, hogy a Takarító Vállalat adminisztrációja pompásan működik. S különösen felvillanyozott bennünket az a körülmény, hogy a vállalat küldöttje azt is megkérdezte: milyen áramkörrel működünk? . . . Hű, mi lesz itt! Ha majd megjelennek a vállalat dolgozói s egy elektrifikált tornádó tisztító viharával esnek majd neki szennyes lakásunknak . . .

Így bizakodtunk. S ekkor ért bennünket az első meglepetés. Csengetnek az előszoba ajtaján . . . Távirat érkezik! Nagyot dobban a szív. Ki tudhatja máris új címünket? Tán a kerületi tanácselnök kíván szerencsét új polgárainak? S egyéb vakmerő gondolataim is támadtak, csupán egyre nem gondoltam . . .

„Sajnálattal közöljük, hogy a munkát csak 11-én tudjuk elvégezni technikai okok miatt, szíves elnézést Főv. Takarító Váll." – hangzott az ijesztő-

rű-takarítás

hír, amely – nem tagadom – letört bennünket. S még az sem nyújtott vigaszt, hogy, lám, a Váll. adminisztrációja egyre jobban működik. Még táviratot is küld. Mert a lényeg mégis csak az, hogy további három napot kell feldúlt lakásunkban, feldúlt idegekkel eltöltenünk.

Így történt, hogy – miután a munkadíjat előre lefizettük, – saját kezűleg felmostuk az egész lakást. Igaz – nem tagadom –, primitív módszerekkel, dédnagyanyánk receptje szerint: vödörrel és felmosóronggyal, állandó elnézést kérve a bolonddá tett parkettől, amelynek – tekintettel a szóban forgó áramkörre –, magas fokú elektrifikálást ígértünk. – Majd a Vállalat! – bíztattuk egymást és feszülten vártuk továbbra is a korszerű takarító gépeket.

Aztán eltelt a három nehéz nap s akkor ért bennünket a második meglepetés... A jelzett napon reggel, pontosan fél kilenckor megérkezett a vállalat kéttagú brigádja. Két asszony, két súrolókefe és egy darab vödör. Az asszonyok is végig járták a lakást. Rosszalló pillantásokkal közölték, hogy sok az ablak és piszkos a padló. Ügy látszik, hanyag munkát végeztünk... Hol a szerződés? – Nőm rendelkezésükre bocsátotta, mint valami bűnjelet. A brigád gondosan áttanulmányozta, majd ezt közölte velünk: rosszul van felmérve... Így, ilyen lesújtóan nyilatkoztak az általam oly nagyra becsült adminisztrációról... Elszégyelltem magam.

Tovább nem is részletezem. Elég annyi, hogy a brigád nem csak az elektromos gépeket, de a munkakedvét is a vállalat raktárában felejtette, s ezért az első napi munka-tapasztalatok alapján másnap – természetesen saját kontónkra – egy harmadik dolgozót is felfogadtunk. Így senki sem vádolhat azzal, hogy nem siettünk a nehéz helyzetben levő Vállalat segítségére.

A nagytakarítás – ha nem is tisztító viharként –, végül is lezajlott. Most már csak egyetlen kérdés maradt nyitva: miért érdekelte a Vállalatot az, hogy milyen áramkör van a lakásban? Mert sem a vödör, sem a két szőrehullott súroló kefe nem fogyasztott áramot. S az asszonyok is csak a fekete kávéhoz, amivel bátortalanul megkínáltuk őket...

Molnár Aurél
Bp., VIII., Mária u. 2. III/4.

A revansista

Hegedűs István rajza

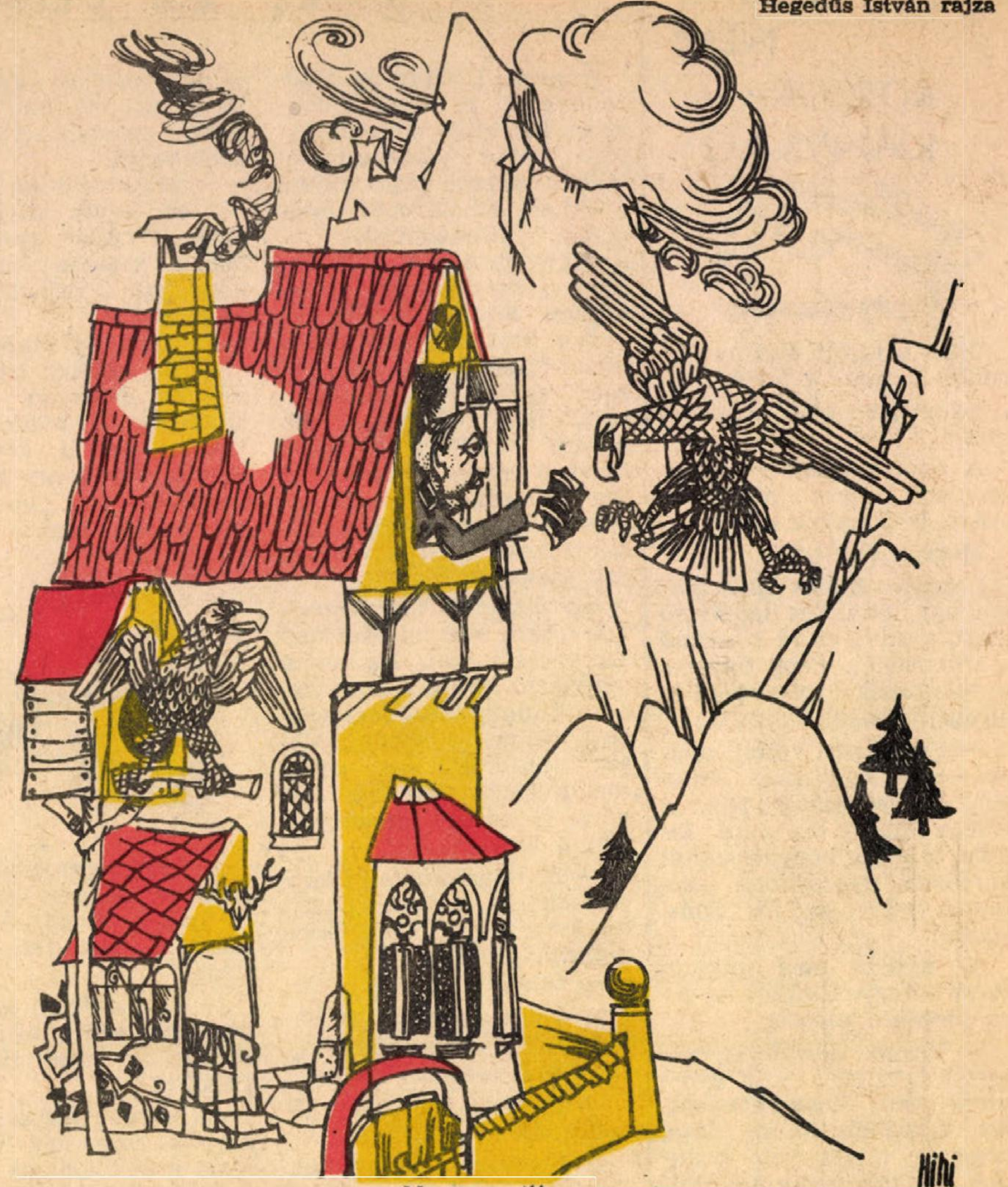

– Nesze, egyél! ...

Édes kettesben

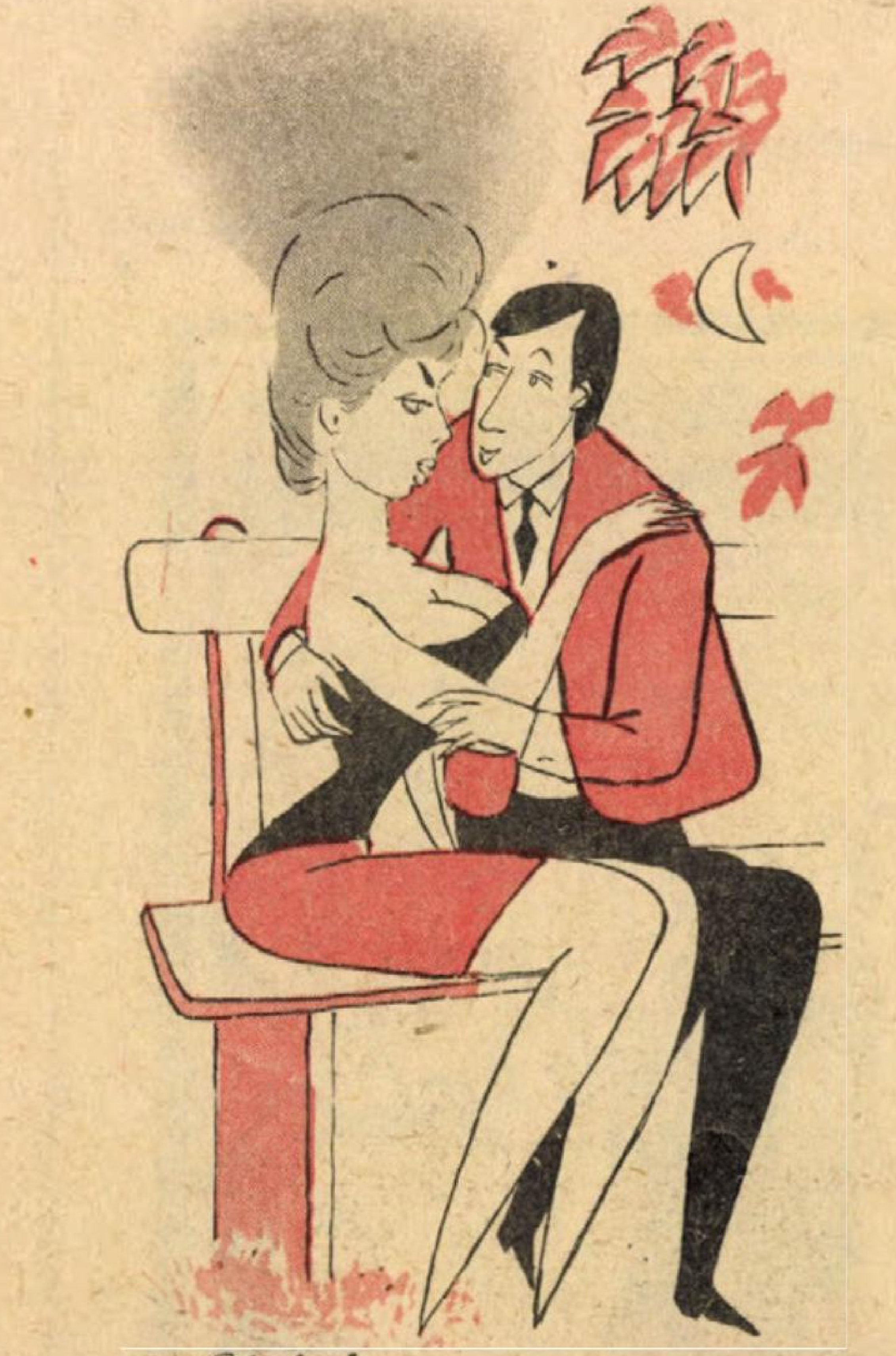

– Mondja Marika, magát nem tölti el az aggodalom, hogy kihal az emberiség? ...

Női dolgok

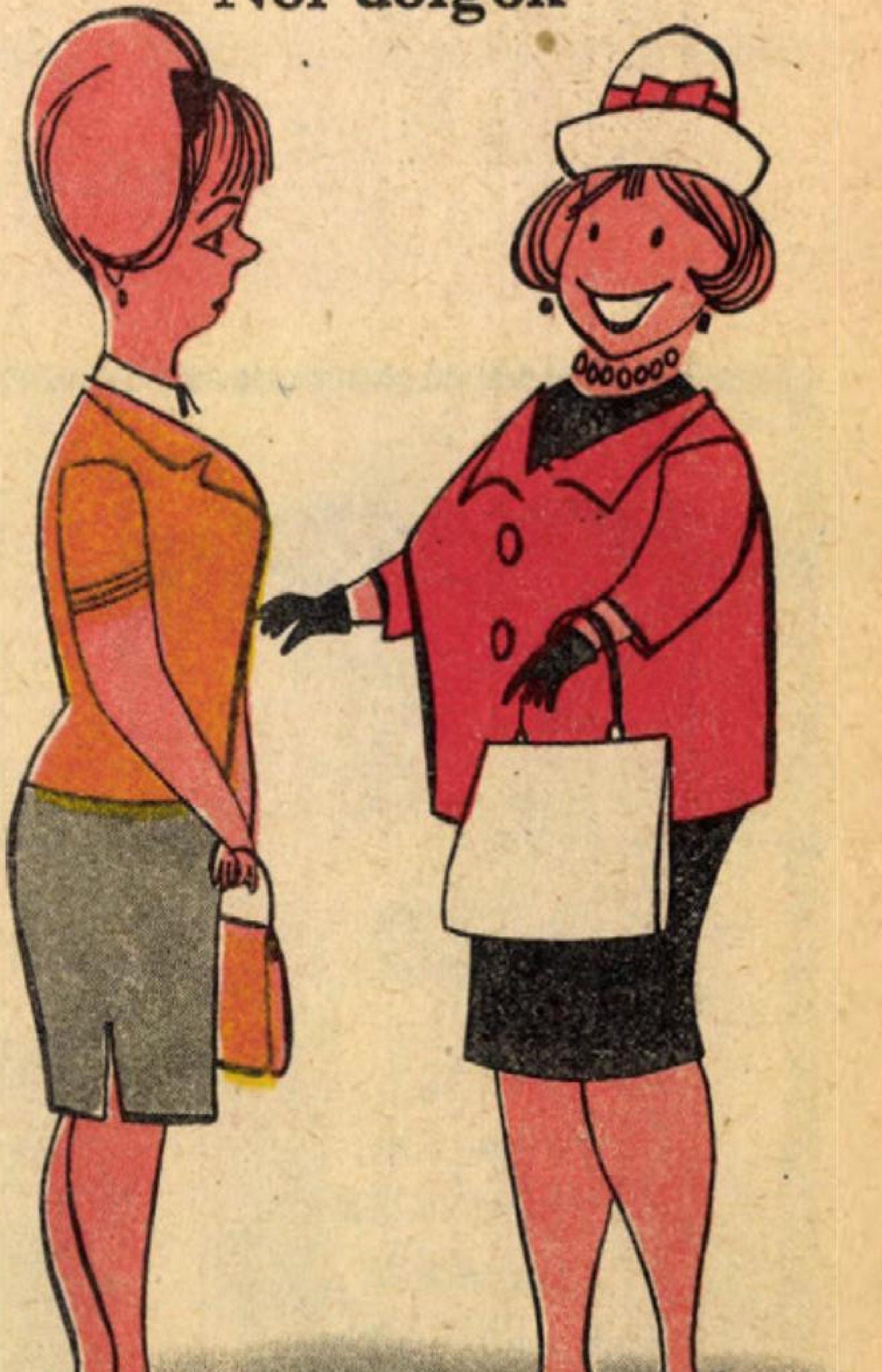

– Mióta a férjem elhagyott, öt kilót fogytam!

A GYORSASÁG NEM BOSZORKÁNYSÁG

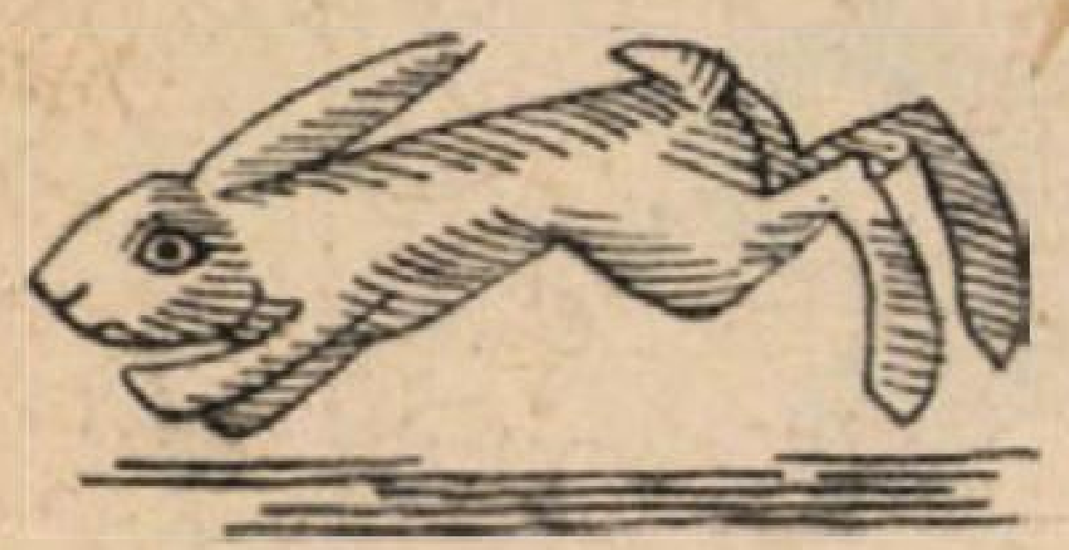

Mint a kilőtt puskagolyó, rohan a nyúl a tarlón.

Nyomában egy hatalmas vizsla.

A nyúl vágtat, s íme: a távolság egyre növekszik közte és üldözője között.

Megmenekült.

Lihegve húzza meg magát egy hatalmas lapulevél alatt, a szíve majd kiszakad a rohanástól. Öreg barátja, a teknősbéka, részvéttel és elragadtatással bámulja:

— Csodálatos voltál, nyuszi — suttogja neki lelkesen. — Csodálatos. Nem is értem, hogy te, apró kis állat létedre, hogyan tudtál annyival gyorsabban szaladni, mint az az óriási vizsla . . .

A nyuszi még mindig éberen hegyezi fülét. Az orra idegesen mozog.

— Ugyan kérlek — válaszol fanyarul —, a gyorsaság nem boszorkányság. Az egésznek az a titka, hogy én magamnak szaladok, a vizsla pedig a gazdájának.

B. I.

ezek a pestiek...

A pesti újságíró külföldre utazott. S mivel a magyar lapokban kétségbeejtően kevés útibeszámolót lehet olvasni az utóbbi években, elhatározta, hogy olyan útibeszámolót ír, amilyen még nem volt. Ötletet is kiagyalt már a dologhoz. Eddig mindig az volt a csattanó, hogy valaki olyan külföldivel találkozott, akiről később kiderült, hogy magyar, csak persze külföldre szakadt. Most ő olyan magyarokat fog keresni, akik róla hiszik azt, hogy külföldi. Miket fognak ezek a magyarok mesélni! . . .

Az újságíró nem hiába volt pesti, már az első nap szerencséje volt. Az utcán magyarul beszélő társaságba botlott. Szóbaelegyedett velük, — természetesen külföldiül —, aztán meginvitálta őket egy kávéra. S közben lassan rátért a lényegre.

— És mindannyian budapestiek? — kérdezte, ügyelve arra, hogy „Peszt"-nek mondja a Pestet.

— Igen.

— Szép város az a Budapest.

— Volt már ott talán?

— Egyszer, de csak rövid ideig.

A magyarok bólogattak. Tényleg szép város az a Budapest.

— Csak az volt furcsa, — folytatta az újságíró —, hogy az utcákon mindig ásnak valamit. Alig lehet közlekedni.

— Micsoda?! — fortyant fel az egyik magyar — Pesten? Olyan gyorsan sehol a világon nincsenek kész az útjavításokkal, mint Pesten.

Az újságíró elképedt.

— Na persze, persze, — mondta óvatosan. — Nem is akarom én bántani azt a Pestet. De a közlekedés tényleg lassú egy kicsit és különösen az autóbuszra kell sokat várni.

— Pesten percenként közlekedik minden autóbusz, — volt a válasz. — A villamosok meg fél percenként.

— És majdnem egy óráig kerestem taxit, de nem találtam, — szólt ismét az újságíró.

— Nagyon furcsa. Pesten nagyon sok taxi van és csak inteni kell az embernek. És milyen udvariasak a sofőrök!

— El kell meséljem, hogy a vendéglőkben hosszas könyörgésre jött csak a pincér az asztalhoz, és ha nem adtam elég borravalót, éppen hogy csak ki nem dobtak.

— Ne haragudjék, de ön nem nyilatkozik valami jóindulatúan. Sehol olyan előzékeny kiszolgálás nincs, mint Pesten.

— Azt is mesélték, hogy lakáshiány van.

— Milyen társaságban forgott ön Pesten? Nálunk lakást egyszerűen a tanácsnál kell igényelni. Annyit, amennyit akar!

— Nem mindig lehet mindent kapni, — folytatta kétségbeesetten az újságíró. — Például téliszalámit . . .

— Jegyezze meg, kérem, — hangzott a szigorú rendreutasítás —, hogy Pesten mindig, mindent lehet kapni.

A magyarok felálltak. Egyikük magyarul szólalt meg:

— Az ilyen hülyék miatt beszélnek meg írnak rólunk annyi marhaságot mindenfelé.

Aztán külföldiül az újságíróhoz:

— Ne haragudjék, uram, de sürgős dolgunk van, el kell mennünk.

És otthagyták a saját faképénél.

Drezda, 1964. május

N. A.

Nehéz a választás . . .

Erdei Sándor rajza

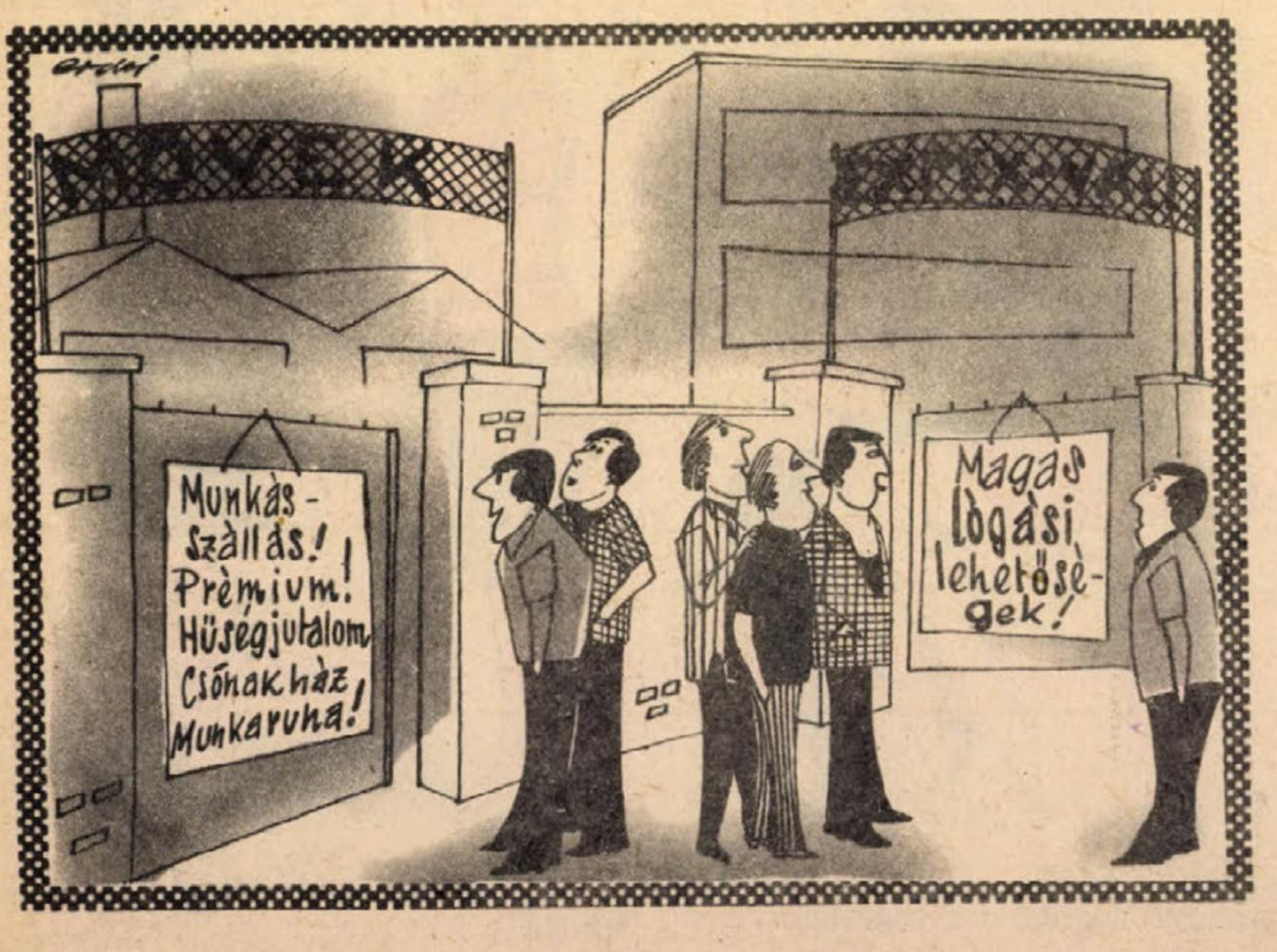
erdei
Munkás-szállás! Prémium! Hűségjutalom Csónakház, Munkaruha!
Magas lógási lehetőségek!

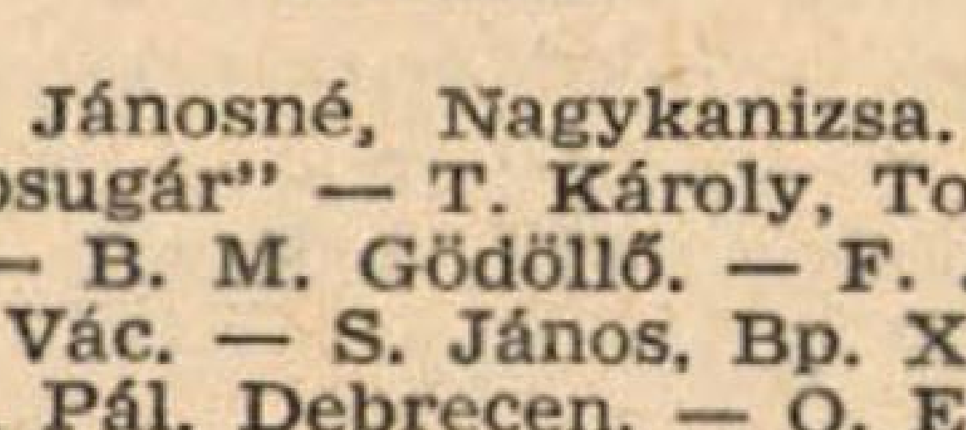

Nem közölhető kéziratot küldtek:

M. Jánosné, Nagykanizsa. — „Napsugár" — T. Károly, Tombó. — B. M. Gödöllő. — F. János, Vác. — S. János, Bp. XX., — S. Pál, Debrecen. — O. Ede, Környebánya. — R. Géza, Bp. V., Petőfi tér. — T. Kálmán, Miskolc. — B. László, Kecskemét. — J. István, Bp. XI., Schönherz Z. u. — M. Antal, Szeged. — T. Béla, Szeged. — Zs. János, Bp. II., Frankel Leó u. — B. László, Cegléd. — N. István, Táborfalva. — V. Gabriella, Győr. — H. A. Bp. XIV., Bosnyák u. — E. József, Miskolc. — V. Károly, Kalocsa. — K. Sándor, Bp. V., Vécsey u. — G. György, Szeged. — Sz. Tibor, Bp. II., Frankel Leó u. — Z. Tibor, Bp. VIII., József krt. — W. János, Bp. XII., Németvölgyi u. — T. I. Bp. V., Bajcsy Zsilinszky u. — V. Miklós, Szeged. — B. Ferenc, Solymár.

Próba-szerencse

Gerő Sándor rajza

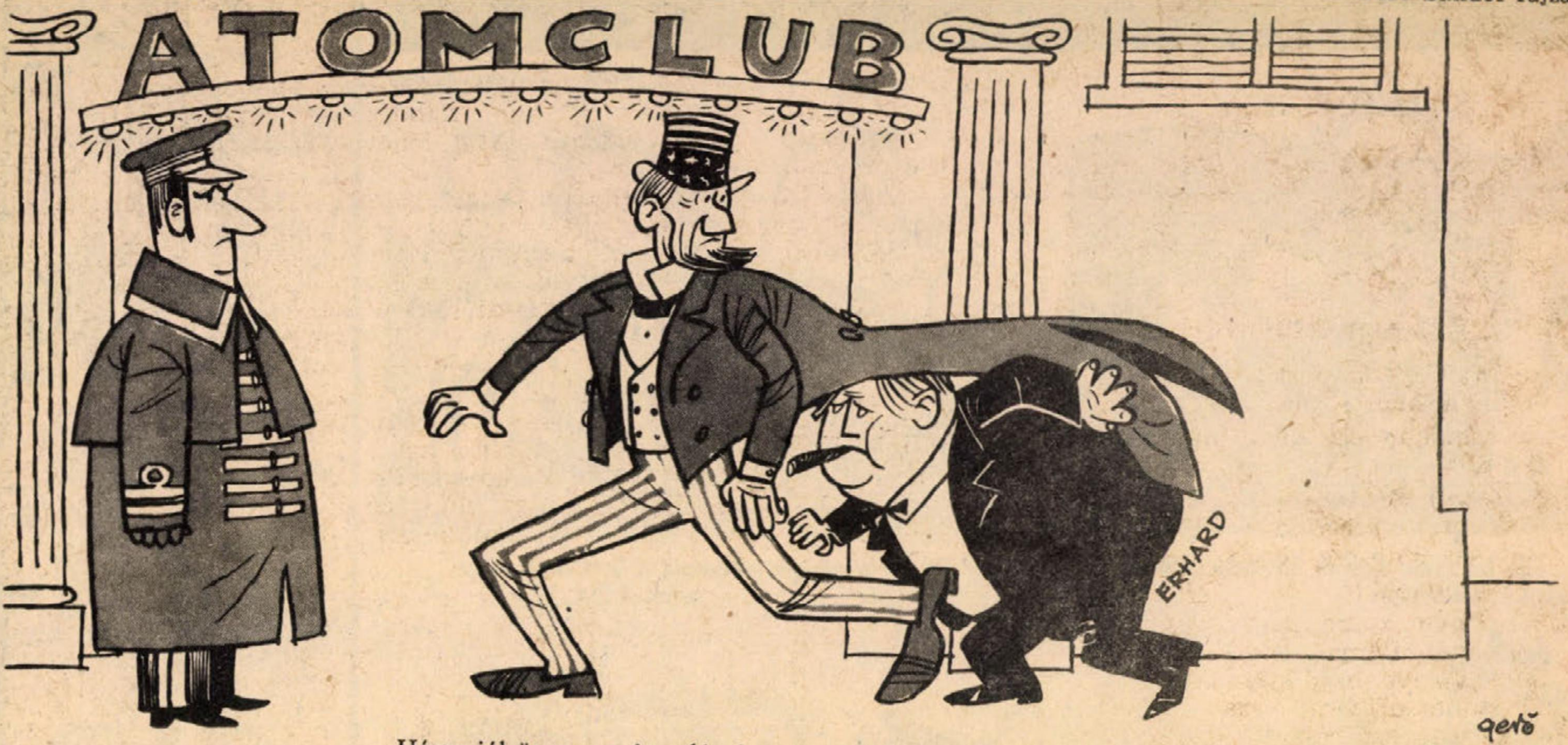
ATOMCLUB
ERHARD
gerő

– Húzza jól össze magát, talán így nem veszik észre!!!

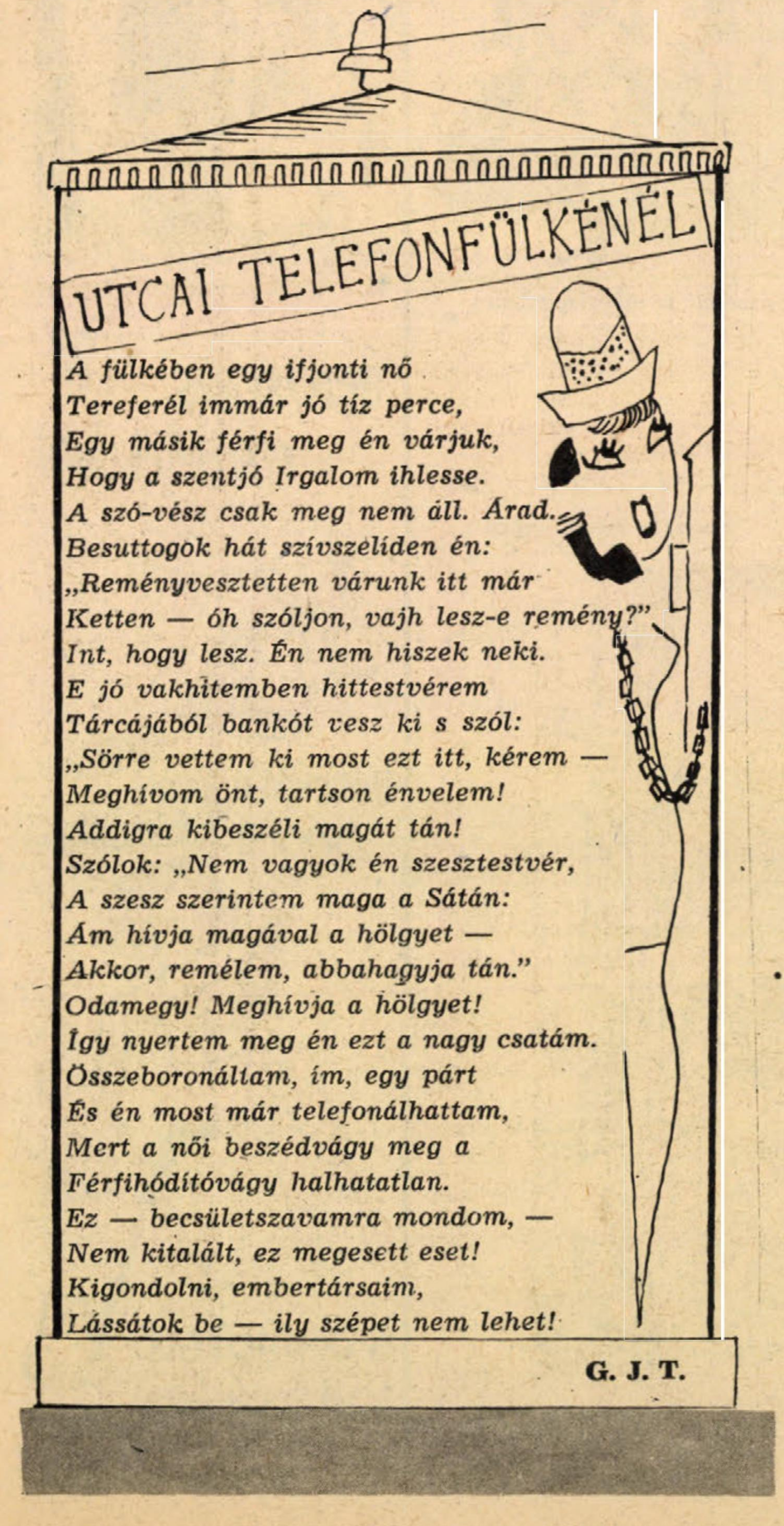

UTCAI TELEFONFÜLKÉNÉL

A fülkében egy ifjonti nő
Tereferél immár jó tíz perce,
Egy másik férfi meg én várjuk,
Hogy a szentjó Irgalom ihlesse.
A szó-vész csak meg nem áll. Árad.
Besuttogok hát szívszelíden én:
„Reményvesztetten várunk itt már
Ketten — óh szóljon, vajh lesz-e remény?”
Int, hogy lesz. Én nem hiszek neki.
E jó vakhitemben hittestvérem
Tárcájából bankót vesz ki s szól:
„Sörre vettem ki most ezt itt, kérem —
Meghívom önt, tartson énvelem!
Addigra kibeszéli magát tán!
Szólok: „Nem vagyok én szesztestvér,
A szesz szerintem maga a Sátán:
Ám hívja magával a hölgyet —
Akkor, remélem, abbahagyja tán.”
Odamegy! Meghívja a hölgyet!
Így nyertem meg én ezt a nagy csatám.
Összeboronáltam, ím, egy párt
És én most már telefonálhattam,
Mert a női beszédvágy meg a
Férfihódítóvágy halhatatlan.
Ez — becsületszavamra mondom, —
Nem kitalált, ez megesett eset!
Kigondolni, embertársaim,
Lássátok be — ily szépet nem lehet!

G. J. T.

Idénykezdés

Pusztai Pál rajza

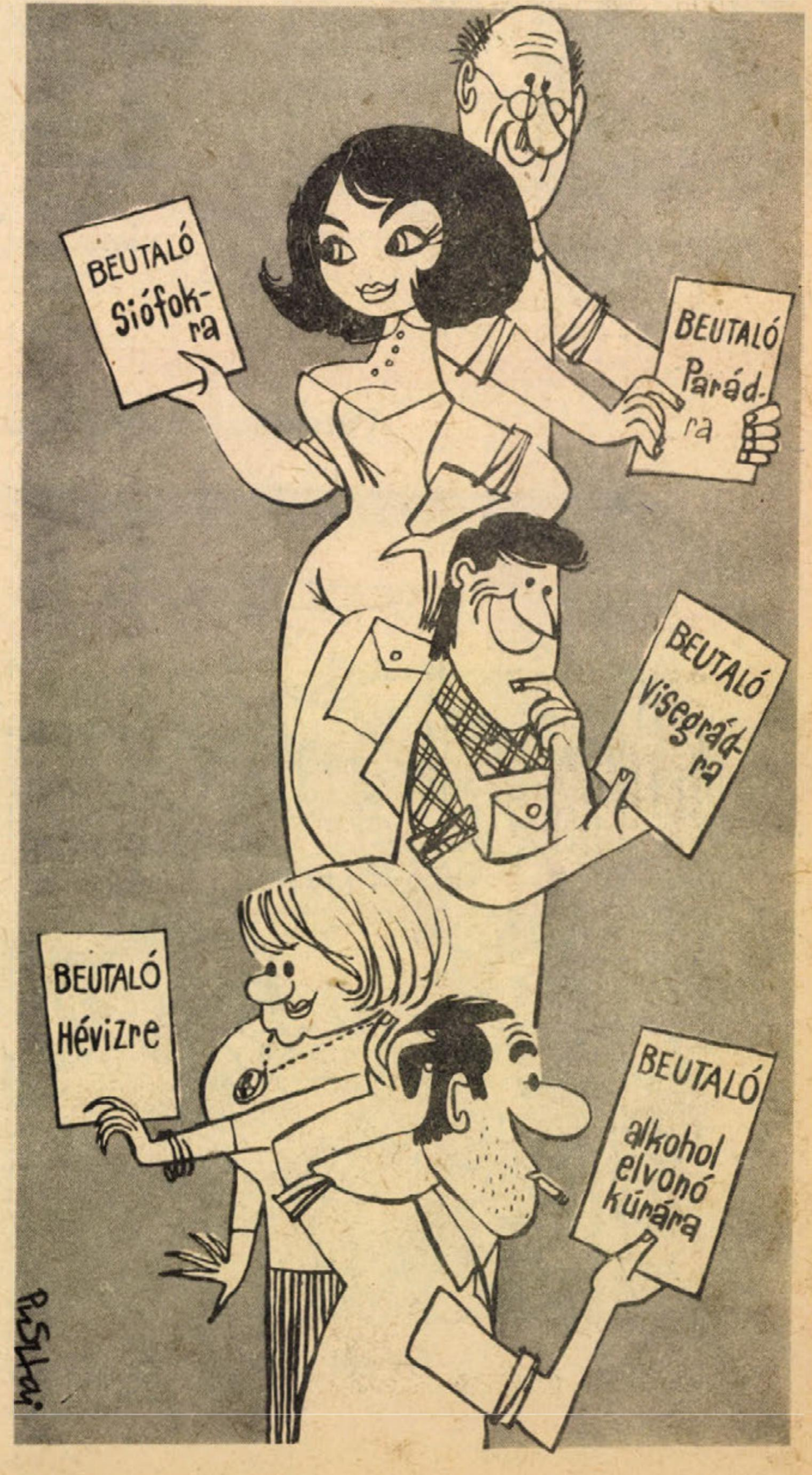
BEUTALÓ Siófokra
BEUTALÓ Parádra
BEUTALÓ Visegrádra
BEUTALÓ Hévizre
BEUTALÓ alkohol elvonó kúrára
Pusztai

UTAZIK A FALU IS...

Fülöp György rajzai

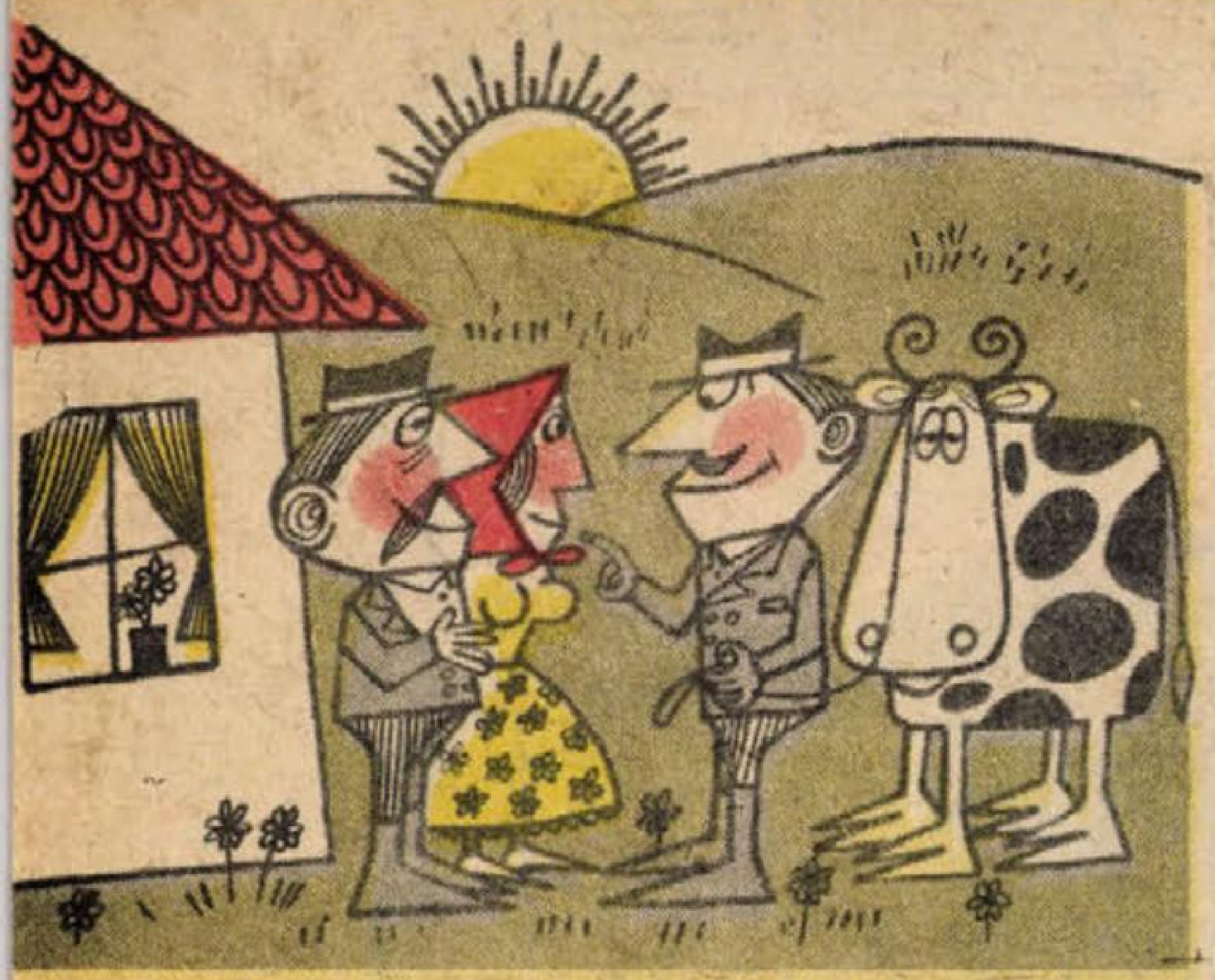

– ... És ha majd maguk mennek Firenzébe, mi őrizzük a tehenüket...

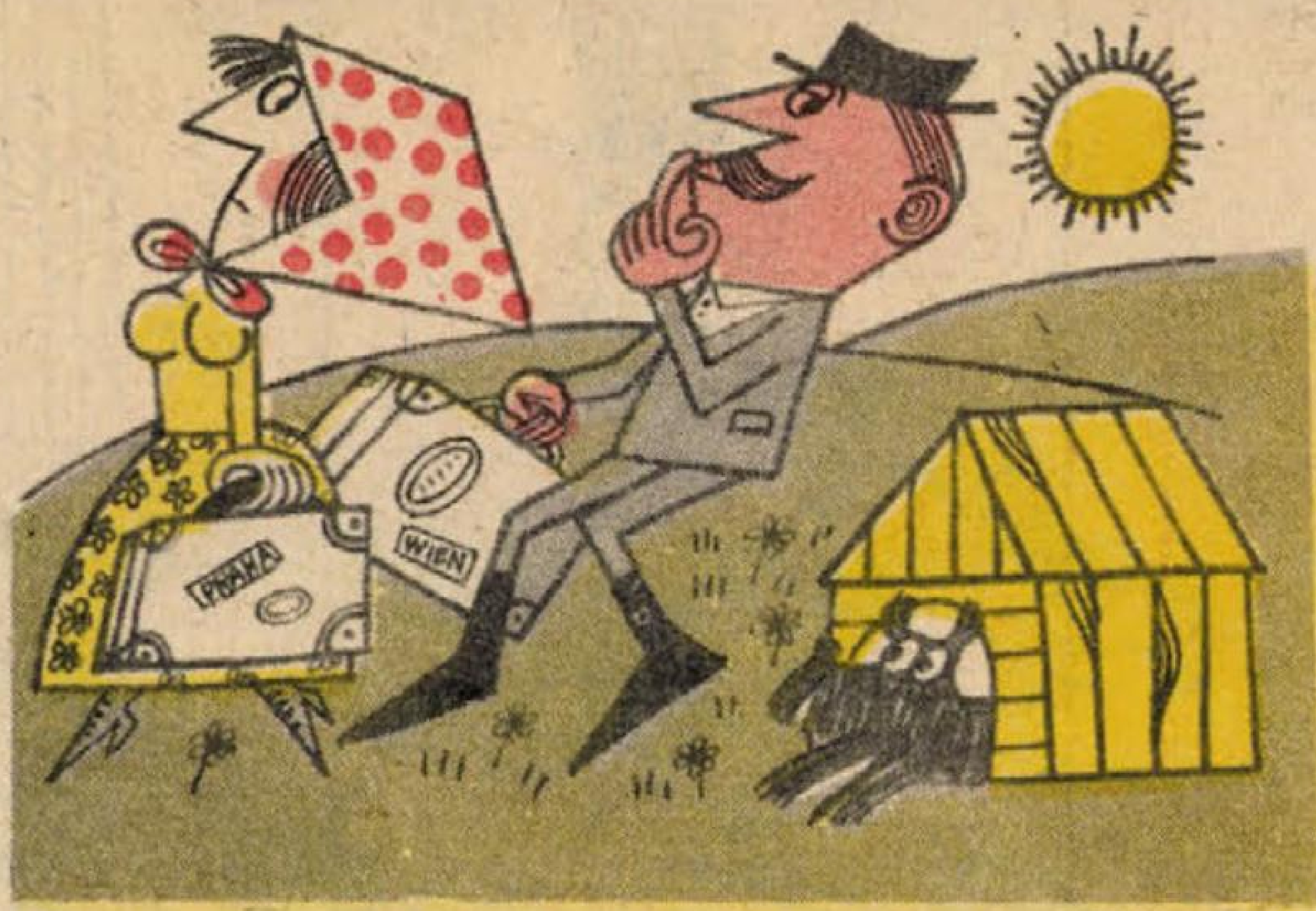

– Pszt, azt mondtam a Bodrinak, hogy csak ide megyünk a szomszédba...

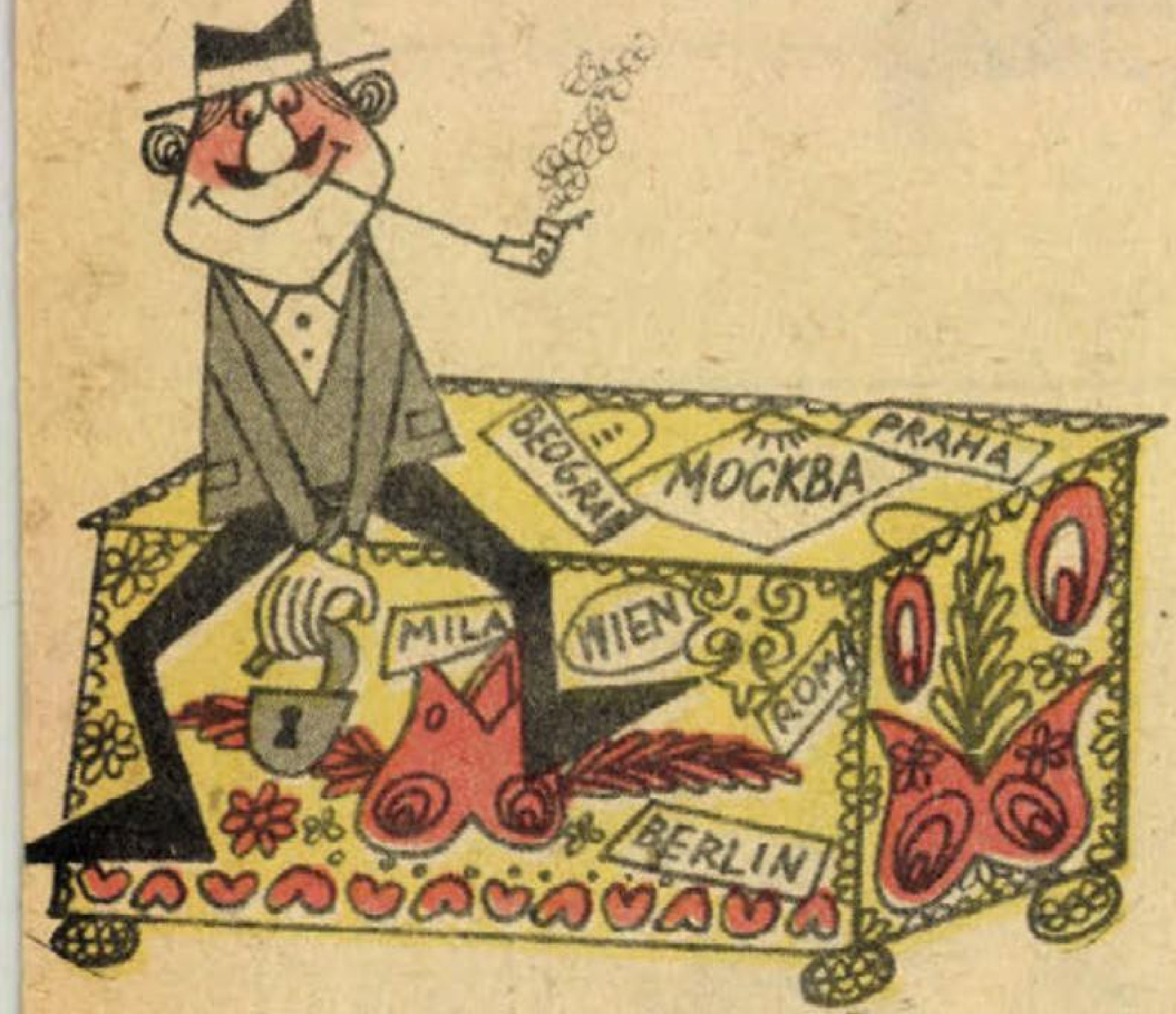
BEOGRAD
MOCKBA
PRAHA
MILA
WIEN
ROMA
BERLIN

MAI TULIPÁNOS LÁDA

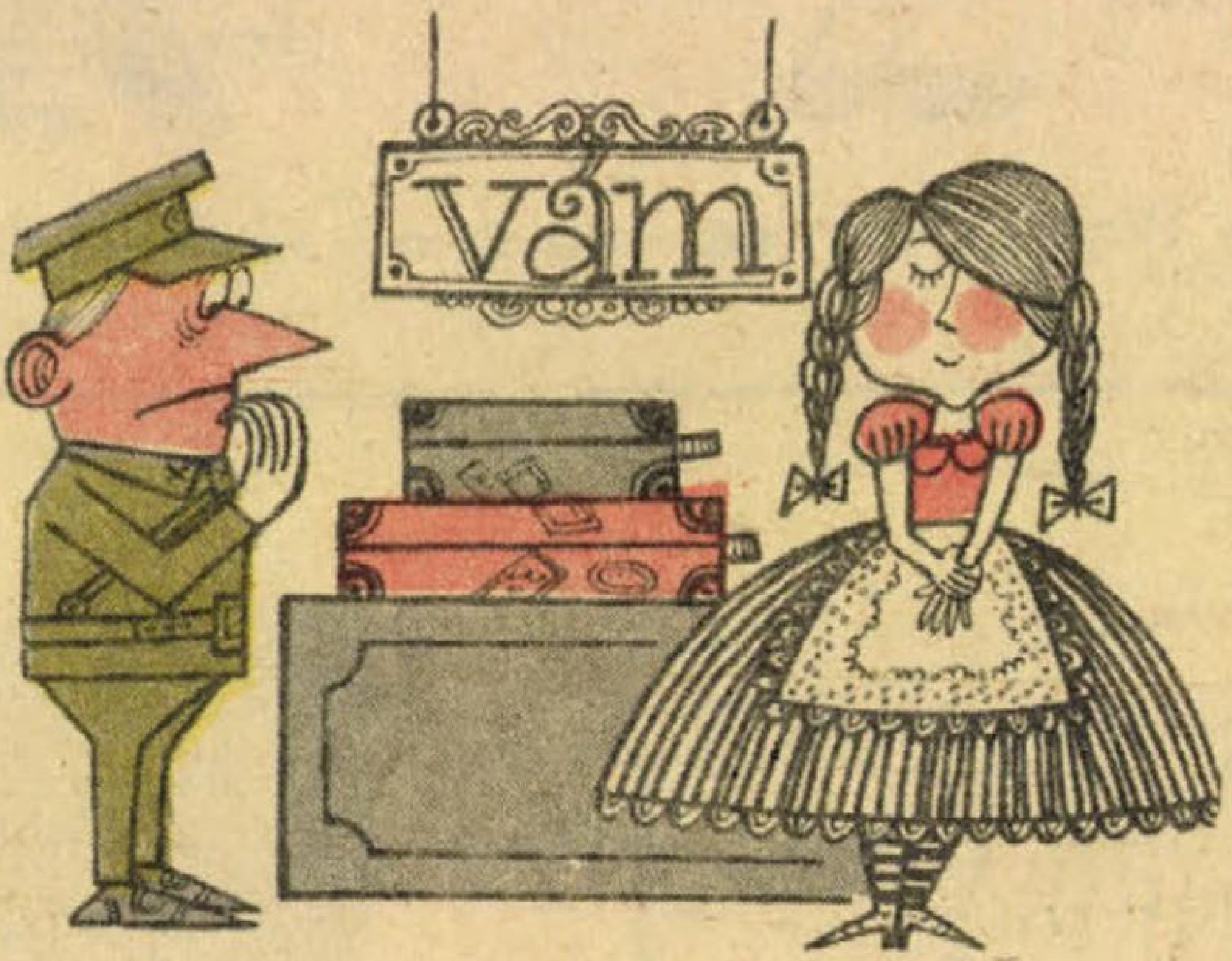

Vajon kifelé menet is népviseletben volt?...

Városnéző mikrobusz

Hegedűs István rajza

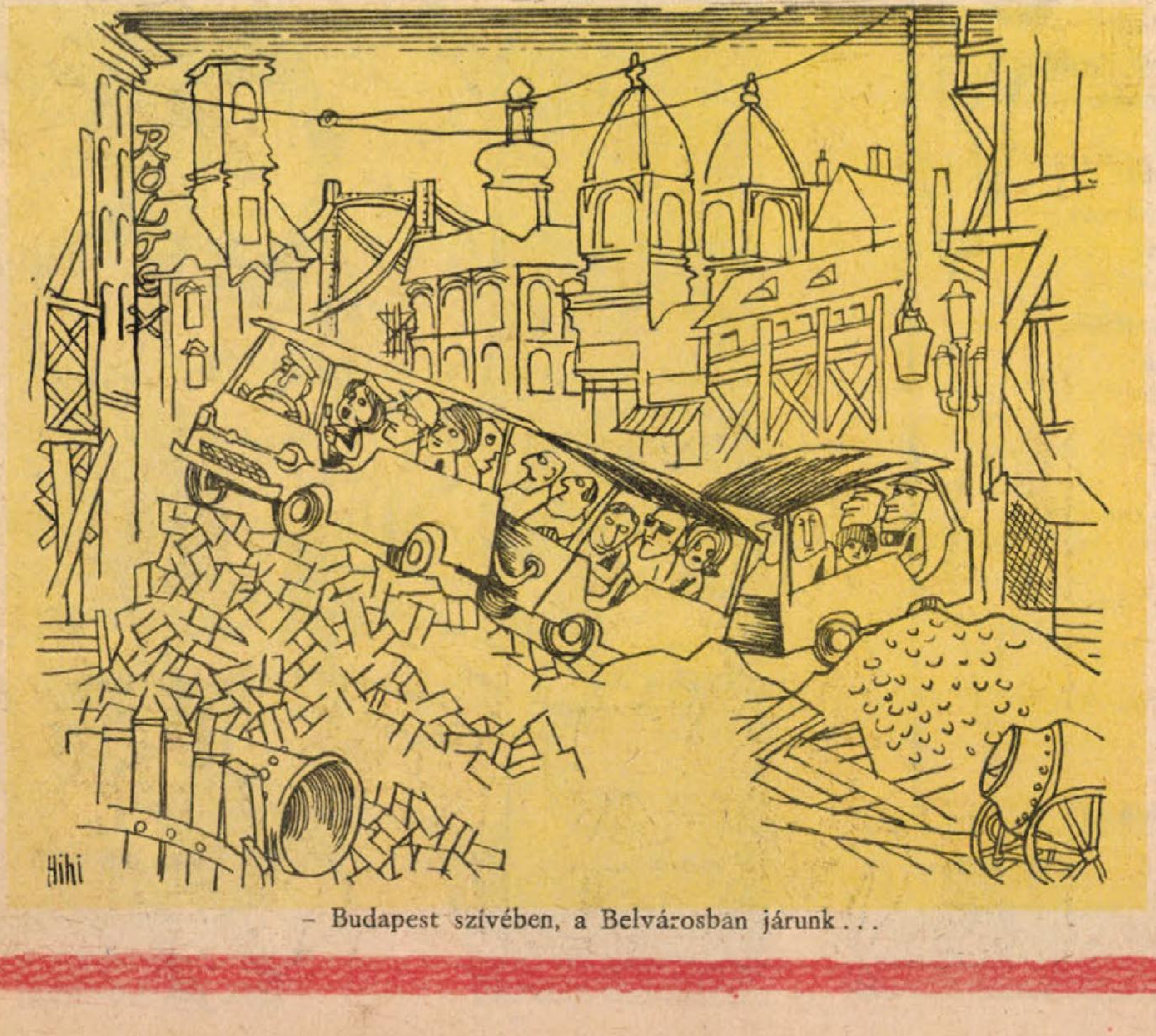

– Budapest szívében, a Belvárosban járunk...

E heti hirdetéseink

szúnyogmentes
csodaszép
esték...
CHEMOTOX
aerosolos
rovarirtóval

Boszorkányosan
gyors a házimunka...
a gépesített
háztartásban
FŐVÁROSI
KERAVILL

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A kis négyéves Lacika igen rosszul viselkedik. Az anyja megfenyegeti. Többek közt azt is mondja neki, hogy ki fogja cserélni őt egy jó kisgyerekre.

– Az nem fog sikerülni – feleli Lacika.

– És miért nem?

– Hát ki lesz bolond egy jó gyereket adni egy komiszért?

*

Prepatics hazajön Olaszországból, és Stégfi megkérdezi tőle:

– Na, mit láttál?

– Láttam Rómát, Nápolyt és Pompeit.

– Na és hogy tetszett a Diana istennő temploma?

– Szép, szép, csak azok a szamarak nagyon messzire építették a vasútállomástól.

Üzemi szemlén

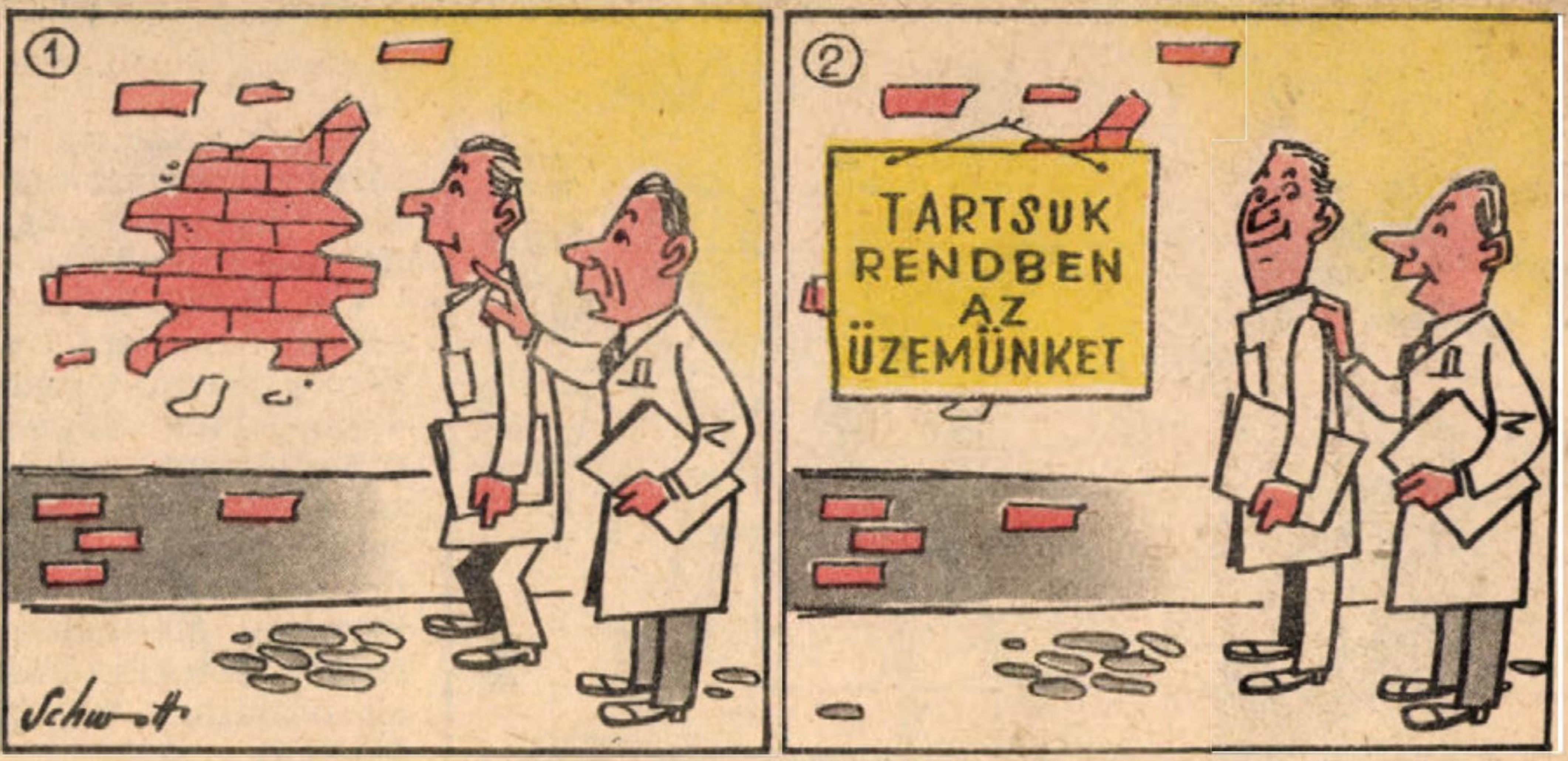
①
Schwott
②
TARTSUK RENDBEN AZ ÜZEMÜNKET

– Ezt a következő szemléig tüntessétek el! . . .

– Na látja, tudnak maguk dolgozni! . . .

Praktikus megoldás

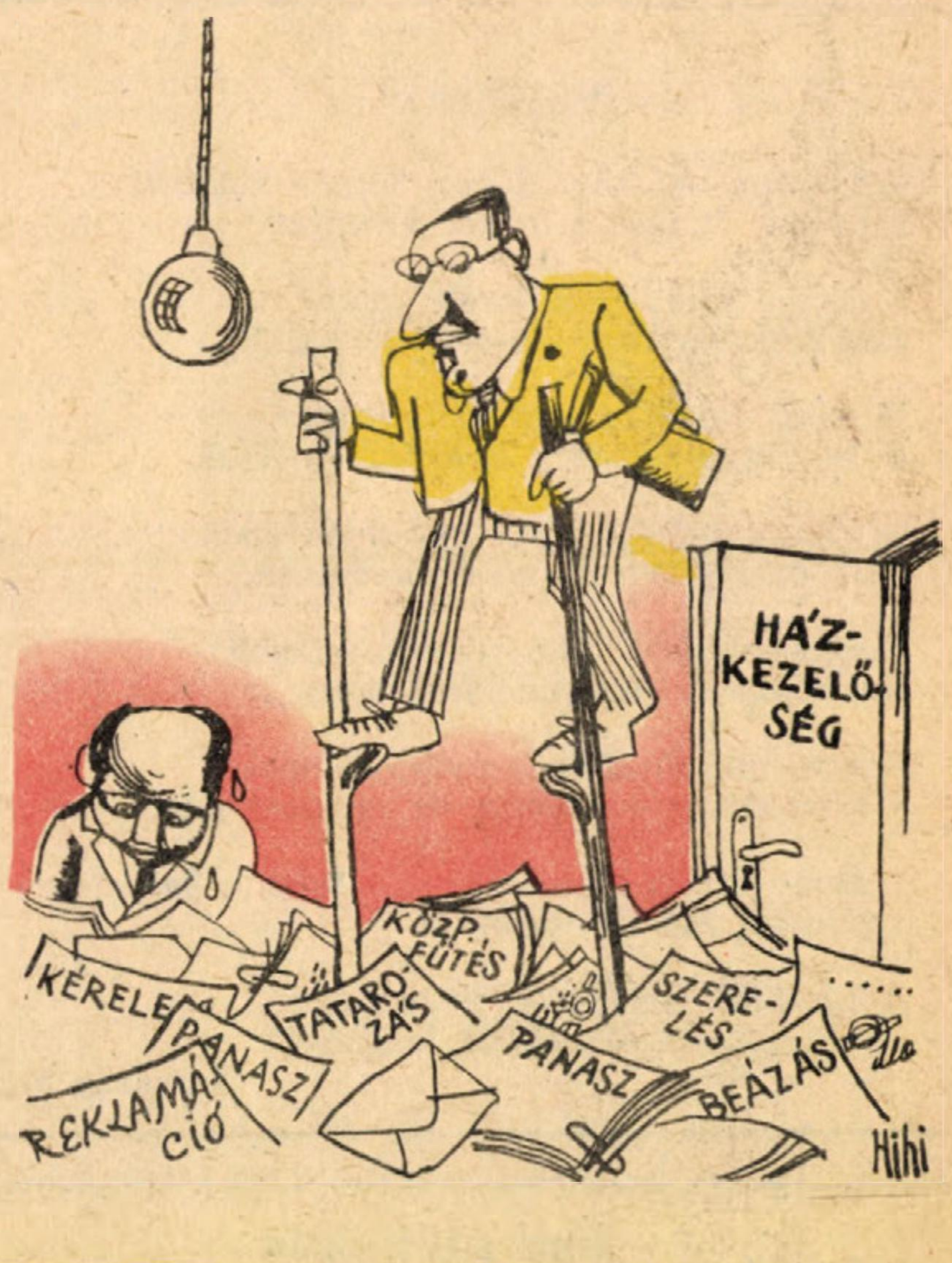
HÁZ-KEZELŐSÉG
KÖZP. FŰTÉS
KÉRELE
PANASZ
TATAROZÁS
SZERELÉS
PANASZ
BEÁZÁS
REKLAMÁCIÓ
Hihi

Ínyenc alkoholista

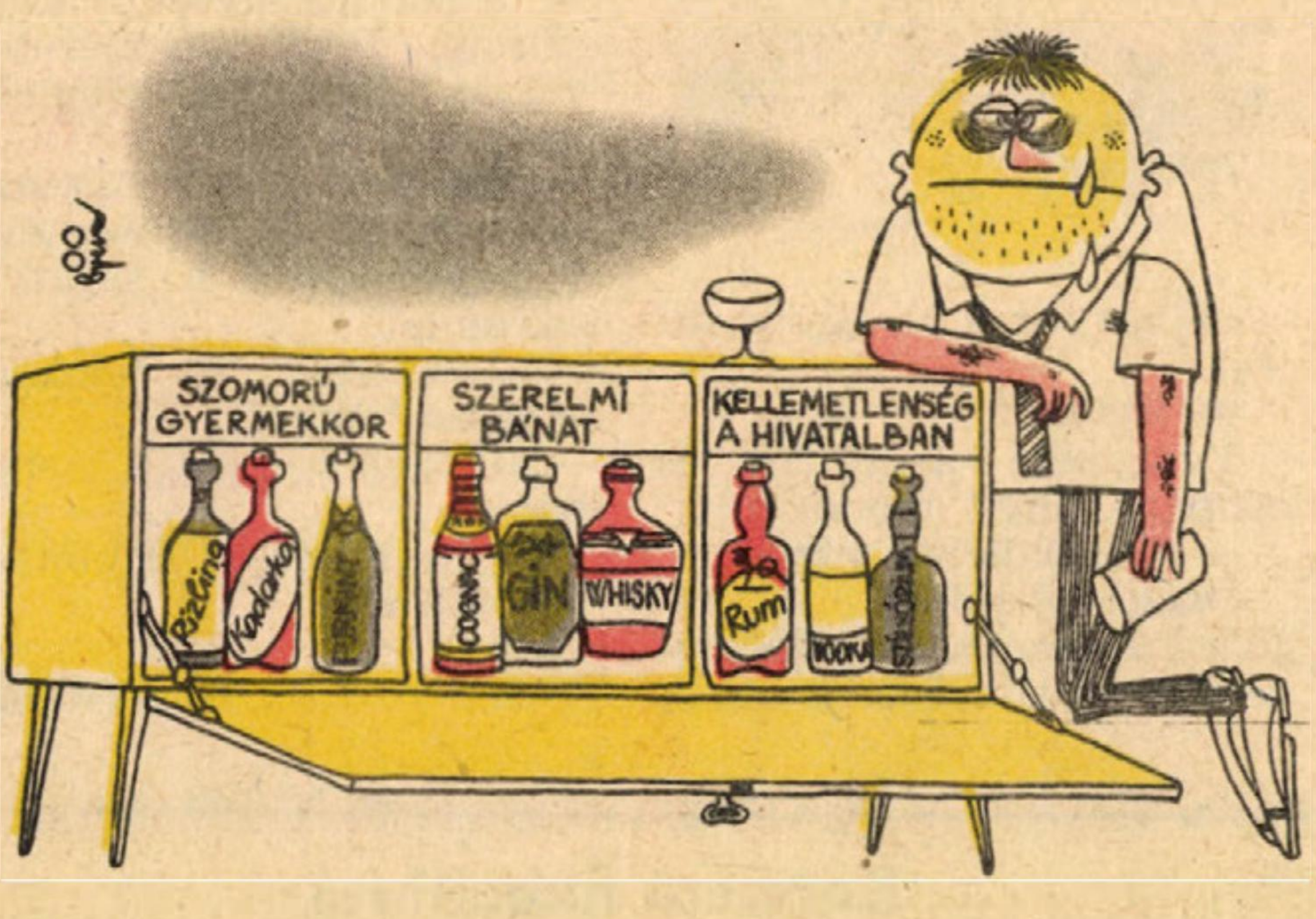
SZOMORÚ GYERMEKKOR
SZERELMI BÁNAT
KELLEMETLENSÉG A HIVATALBAN
Rizling
Kadarka
COGNAC
GIN
WHISKY
Rum
VODKA

Erős dohányos

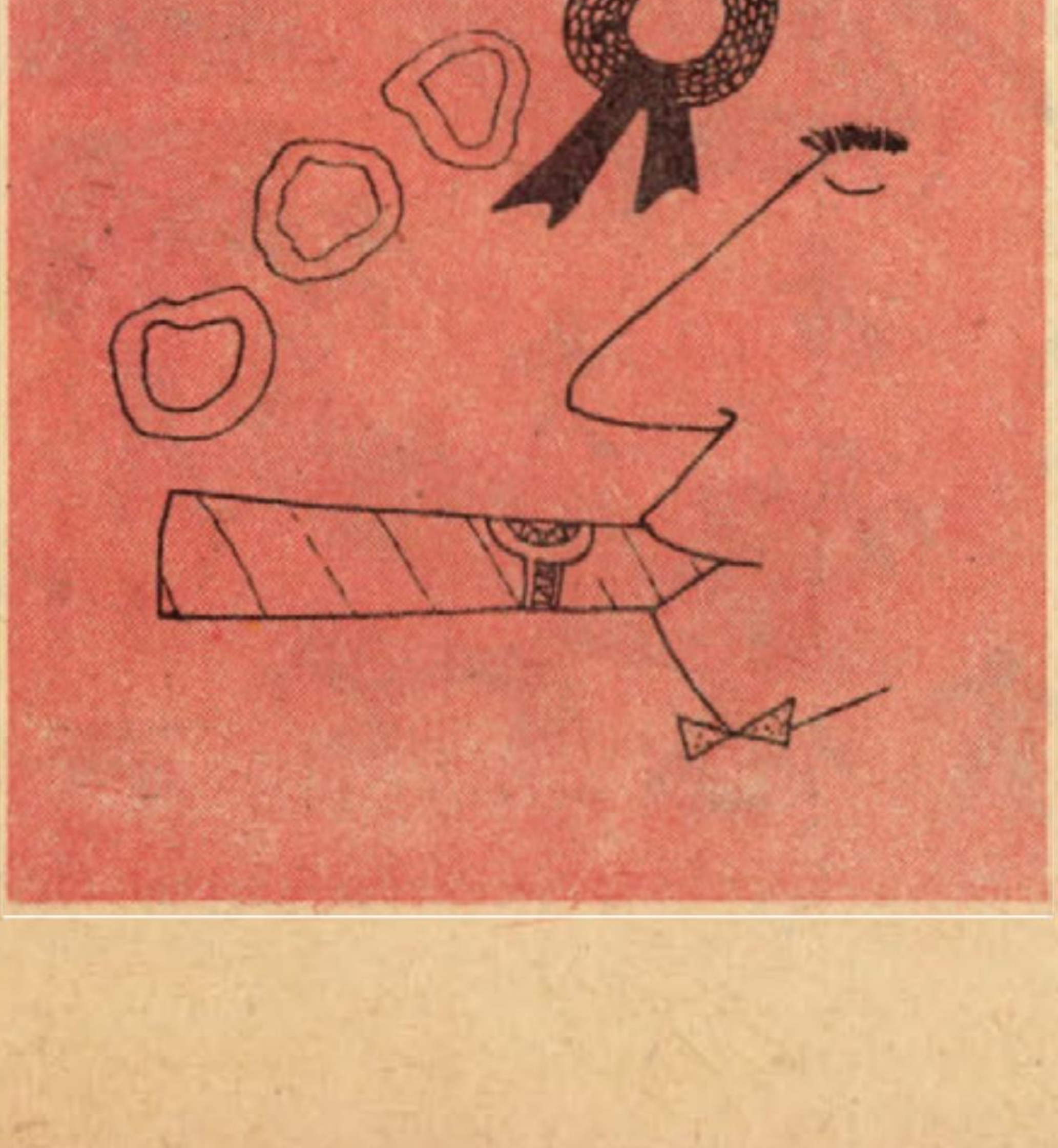

Álmodozás

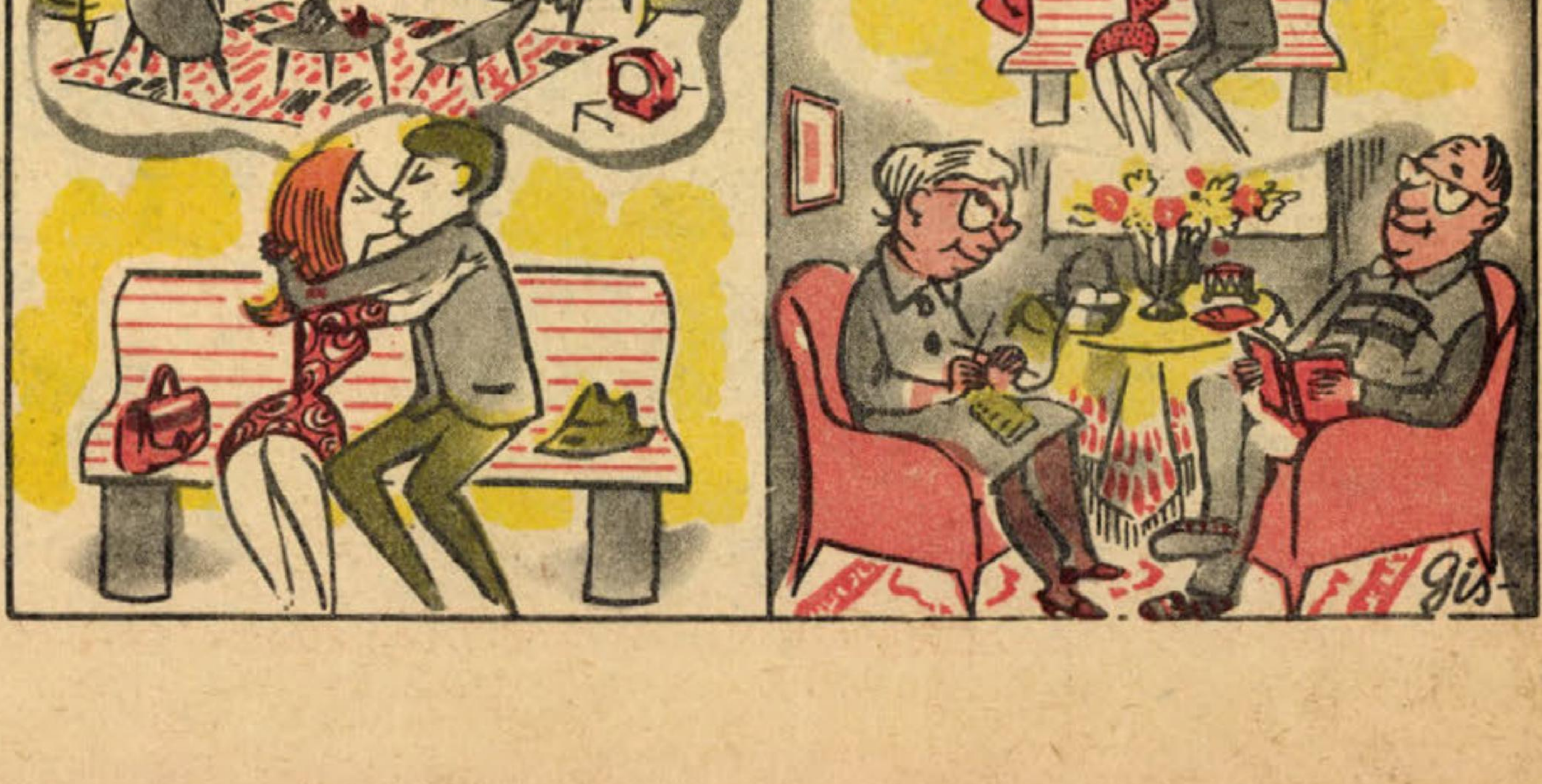

Alkalmatlan vendég

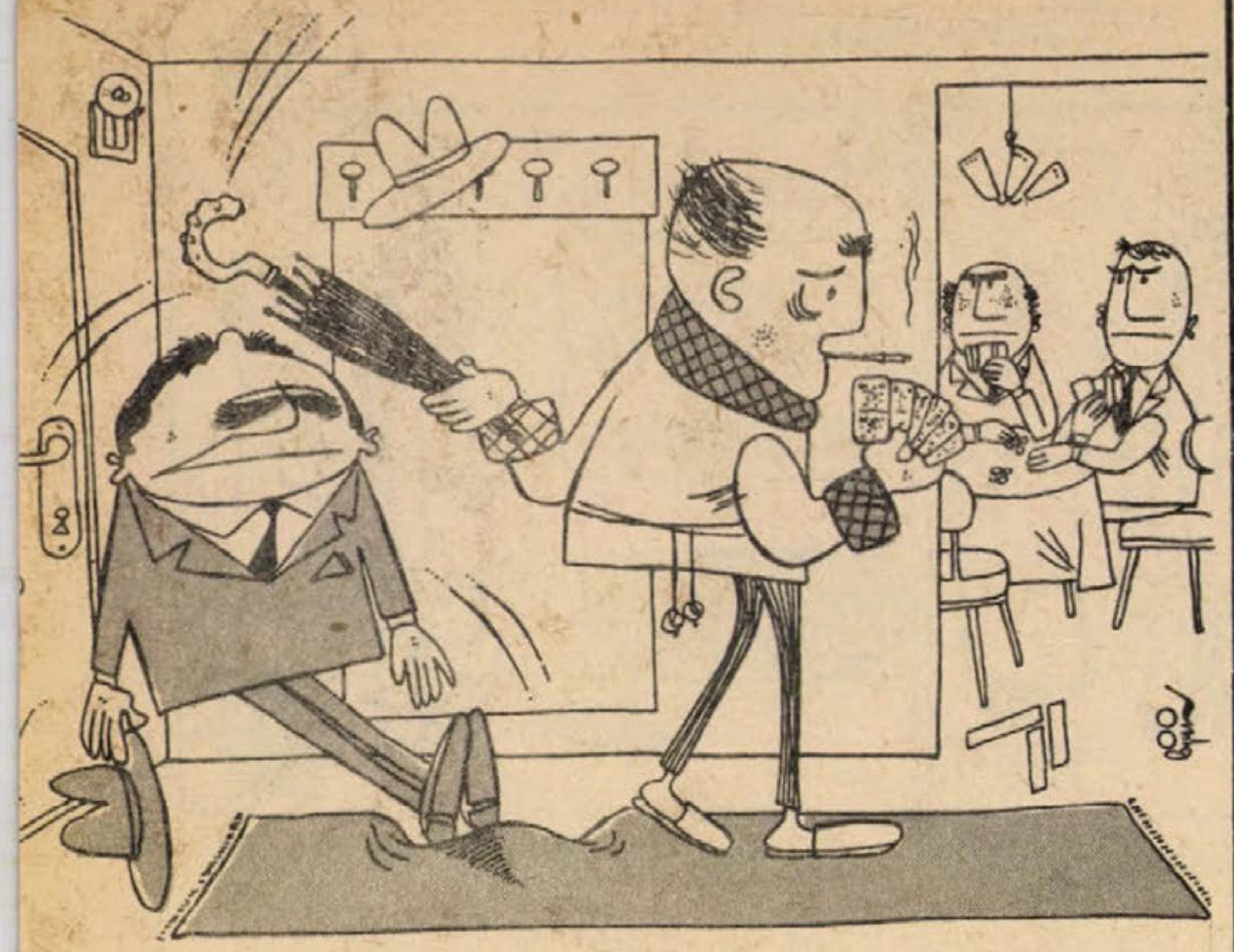

Nyakkendő

Zöldarany napfény! Sosem láttam szebbet!
A tavasz pompás színeket keverget.

A levegő mint mézzel teli kaptár . . .
Megállok egy nagy divatkirakatnál.

Micsoda bűvös, zengő újdonságok!
És közöttük egy szép nyakkendőt látok.

Oly friss, világos, mint egy nyári ének!
Nos, megvettem az unokaöcsémnek.

Tizennyolc éves. Most van nevenapja.
Hát tőlem ezt az ajándékot kapja.

Büszke mosollyal át is nyújtom néki.
– Köszönöm! – mondja, de zavartan nézi.

– Nem tetszik tán! – Ó . . . – feleli a gyermek –
a fiatalok feketét viselnek!

A bácsinak vennék én ilyenformát . . .
a színeset csak idősebbek hordják!

Lovászy Márton

VADÁSZKALAND

Esti borozgatás mellett a hírneves vadász nagy figyelem közepette mesélte izgalmas kalandját:

Ott álltam méla lesben a május-vasárnapi napfényben a dunai terasz zsúfolt vadonjában. Rögtön megpillantottam, amire vágytam: egy üres széket. Idősebb asszony őrizte, gondoltam ezt a zsákmányt könnyen elejthetem. Határozott léptekkel közeledtem az asztalhoz és nyakonragadtam a széket.

— Szabad? — kérdeztem élesen.

Az öregasszony rácsapott.

— Társaságot várok! — sikoltott és a nagyobb nyomaték kedvéért retiküljét rátette a székre.

Nem csüggedtem. Négyszemélyes asztalnál magányos férfi üldögélt. Az egyik széken felöltője nyugodott, a másikon az aktatáskája, míg a harmadikon a napszemüvege terpeszkedett.

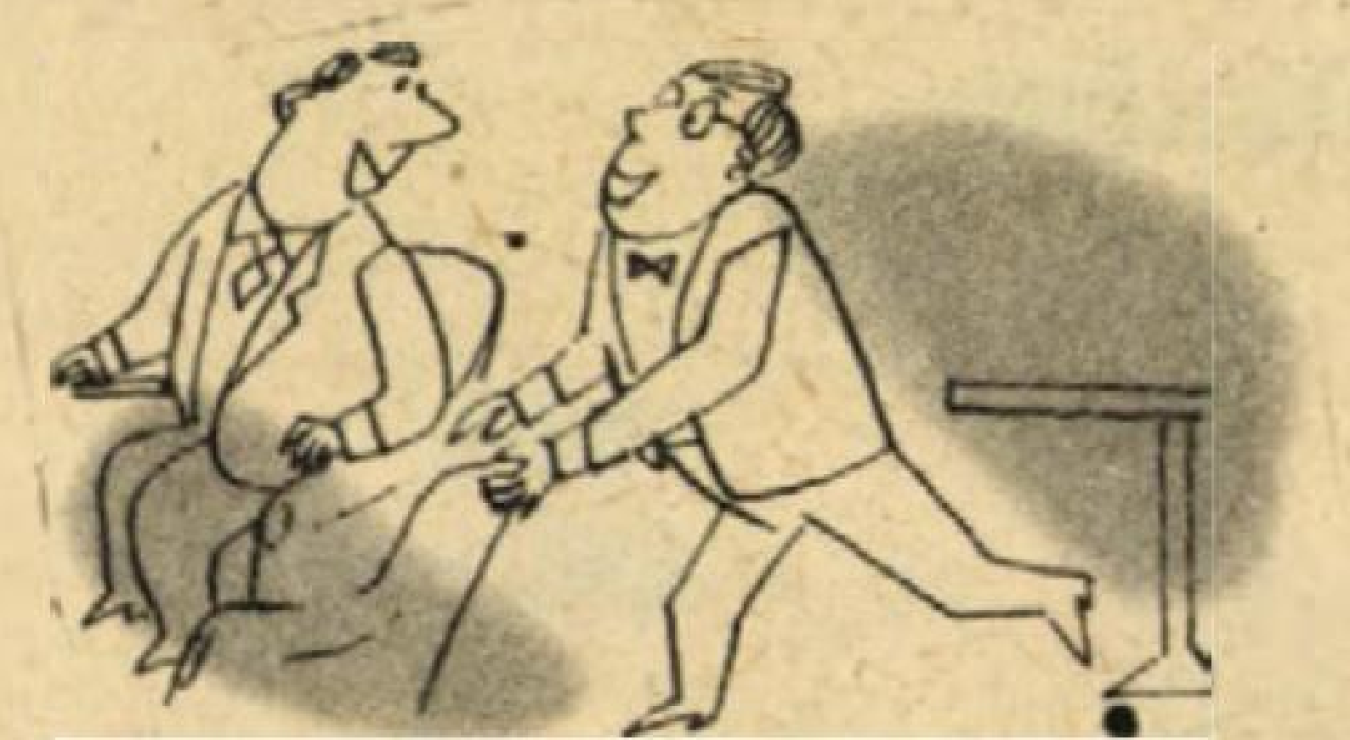

Célbavettem az egyik fotöjt.

— Szabad?

Végigmért a férfiú és csupán ennyit mondott:

— Külföldieket várok.

Összeroppantam. A világhírű magyar vendégszeretetre hivatkozott a derék férfiú — nem szállhattam vele vitába.

Már éppen el akartam hagyni a dzsungelt, amikor mellettem megszólalt egy pincér:

— Mérnök úr, telefon!

Egy fiatalember felugrott. Nyomban ráugrottam az üresen maradt székre és magam alá tepertem. Ez a siker szárnyakat adott. Ha valakit a telefonhoz hívtak, vagy más okból elhagyta az asztalát, nyomban magamhoz ragadtam a székét. Diadalmasan ültem immár három szék társaságában. Az egyikre a kesztyűmet raktam, a másikra a hetijegyemet.

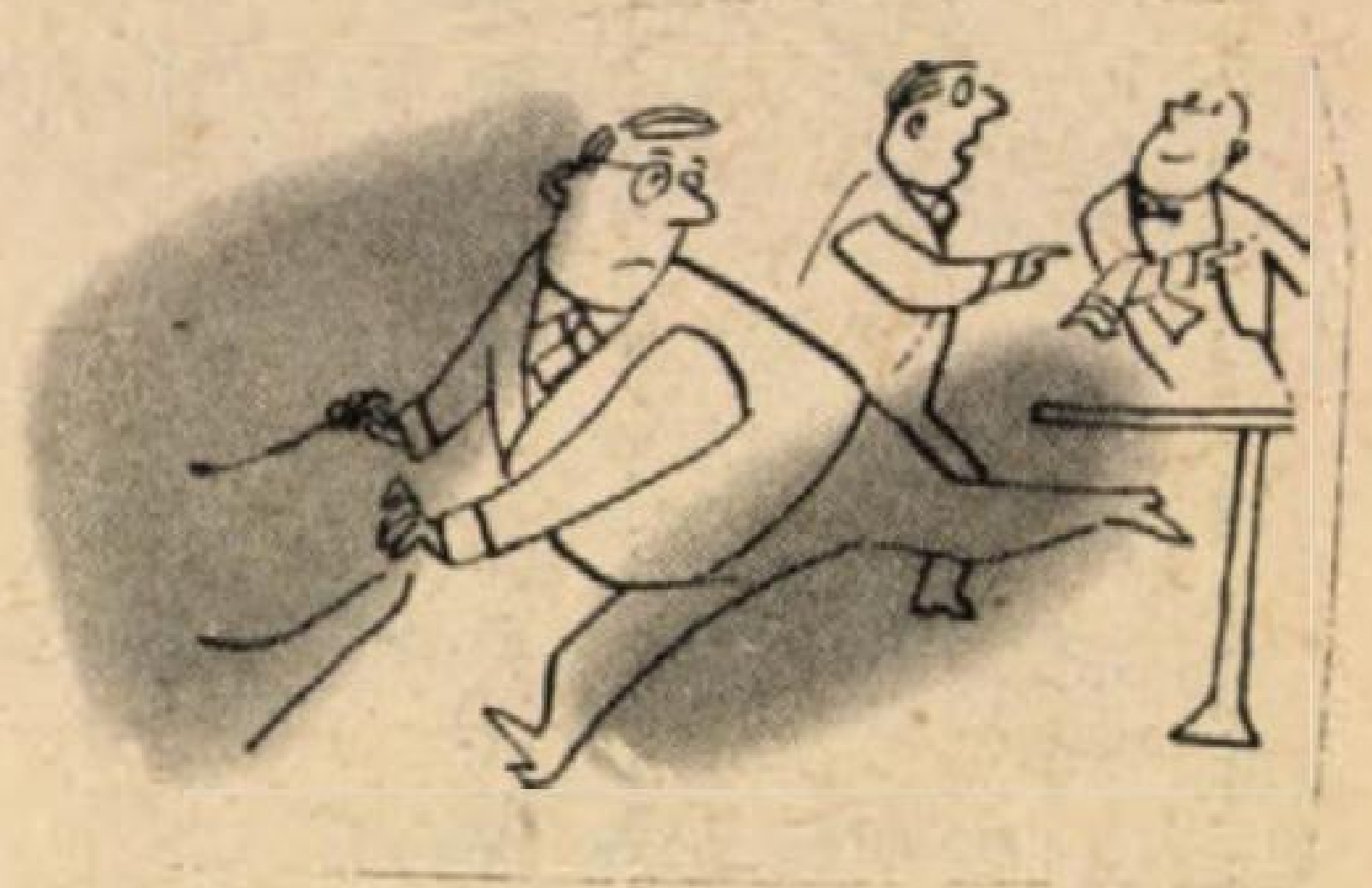

Most érkezett vissza a mérnök úr a telefonfülkéből. Szomorúan tekintett árva asztalára, gyorsan megértette, hogy távollétében valaki sikeres székfoglalót tartott.

Félénken lépett támaszpontomhoz és tekintetével végigsimogatta a kesztyűs székemet.

— Szabad? — kérdezte esdeklő hangon.

Ridegen vágtam a szemébe:

— Nem. ENSZ-küldöttséget várok.

(stella)

Esti mérkőzés

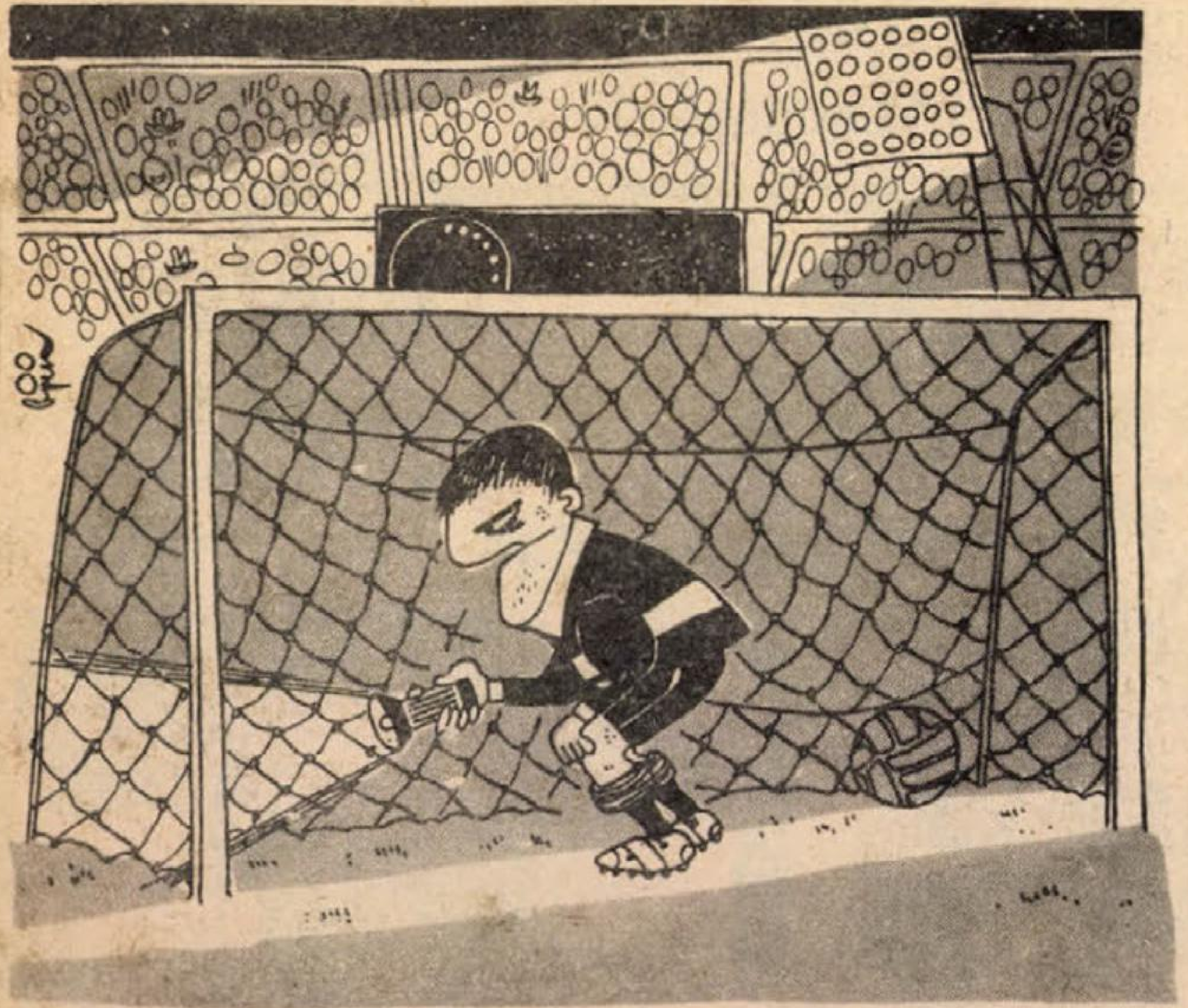

Korszerű futballbíró

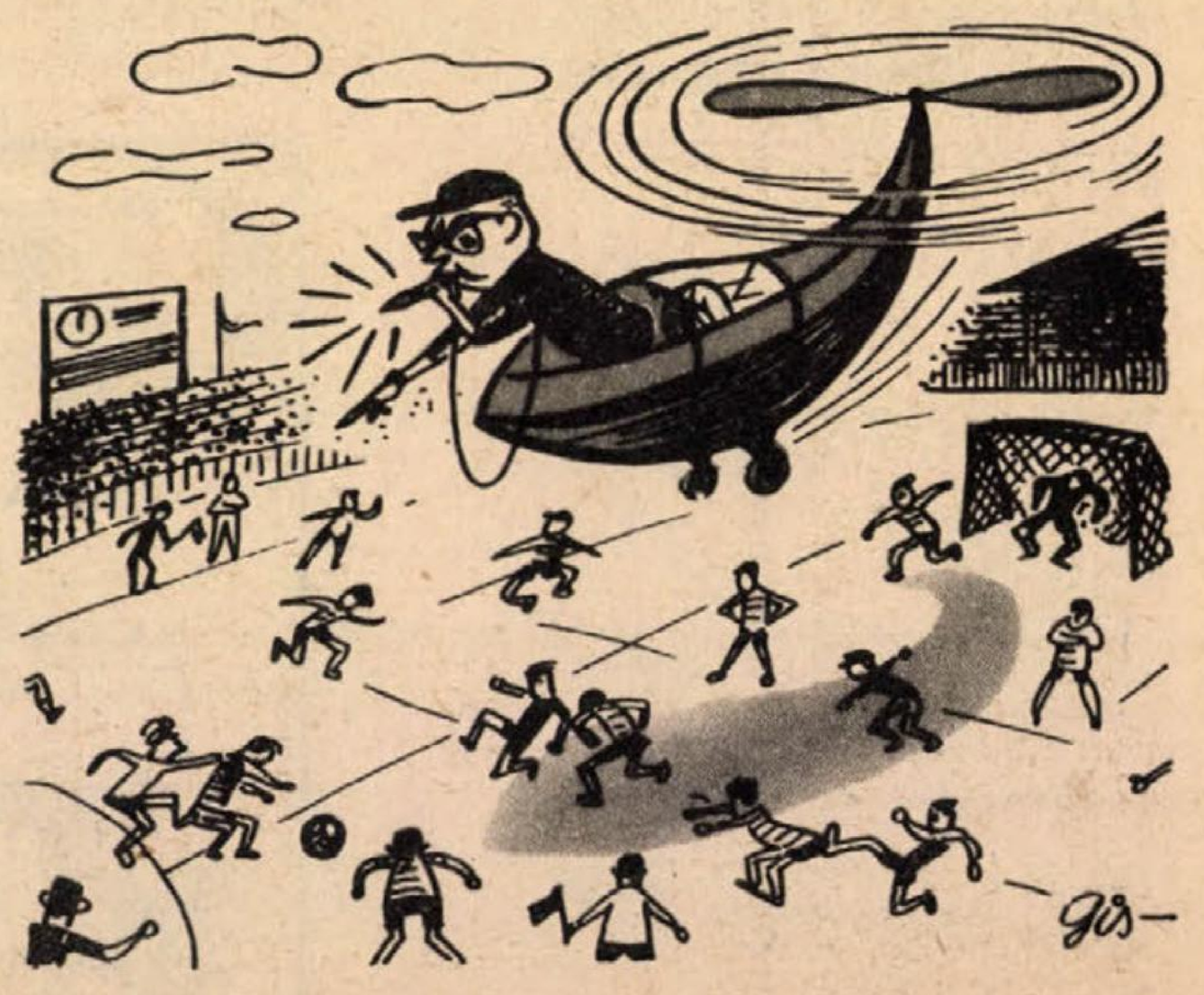

Hátha valaki nem olvasta!

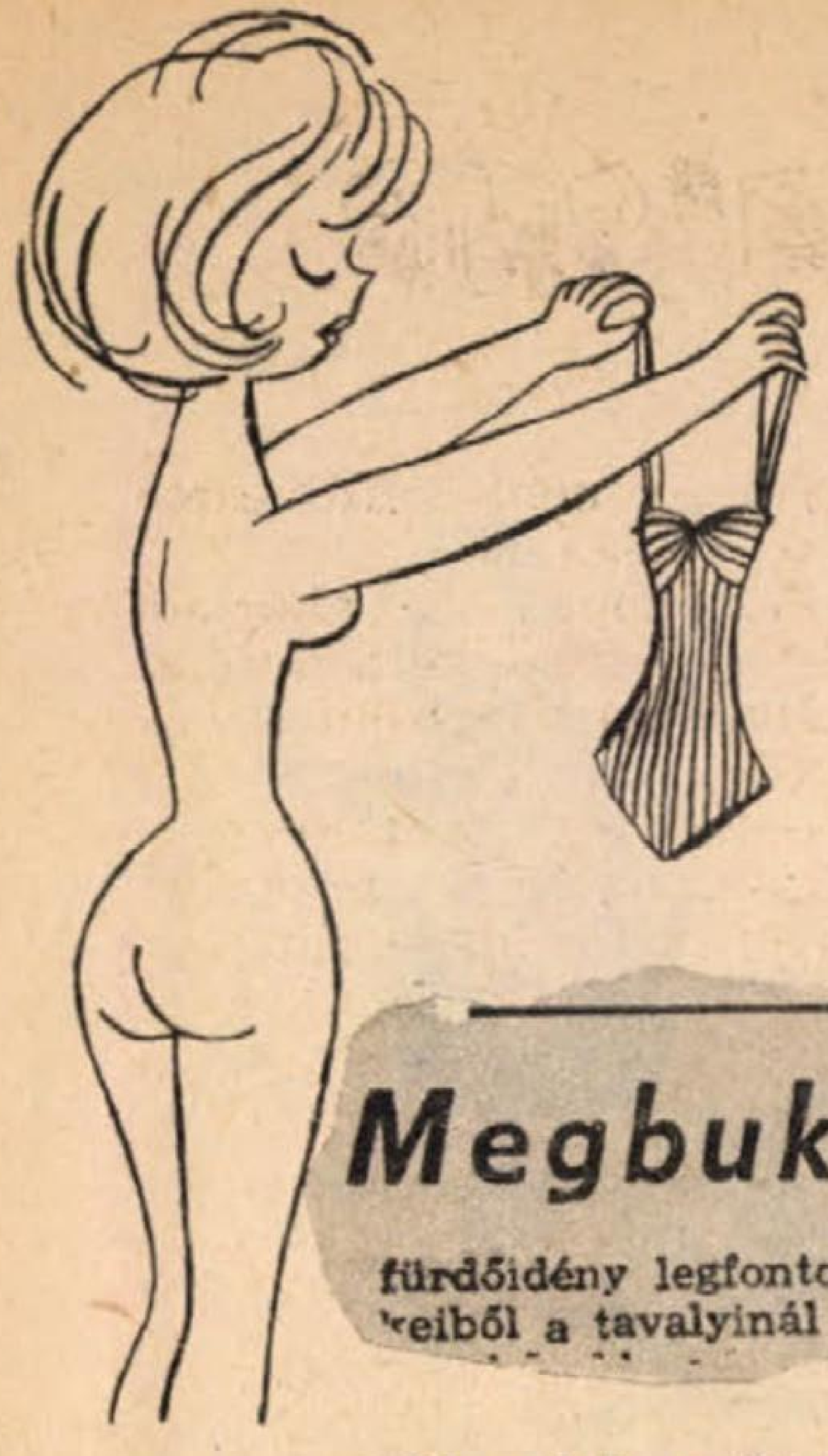

Megbukott a lastex

fürdőidény legfontosabb
keiből a tavalyinál jobb

s így az átlagosnál te
nők is találhatnak m
követő

– Nem baj, együtt buktunk...

A Budapesti Nőtanács az idén is nyit gyermekmegőrzőt a Budapesti Nemzetközi Vásáron. A nőtanács aktivistái egyidejűleg mintegy száz 14 éven aluli gyermekre ügyelnek majd, míg a szülők a vásár látnivalóit keresik fel.

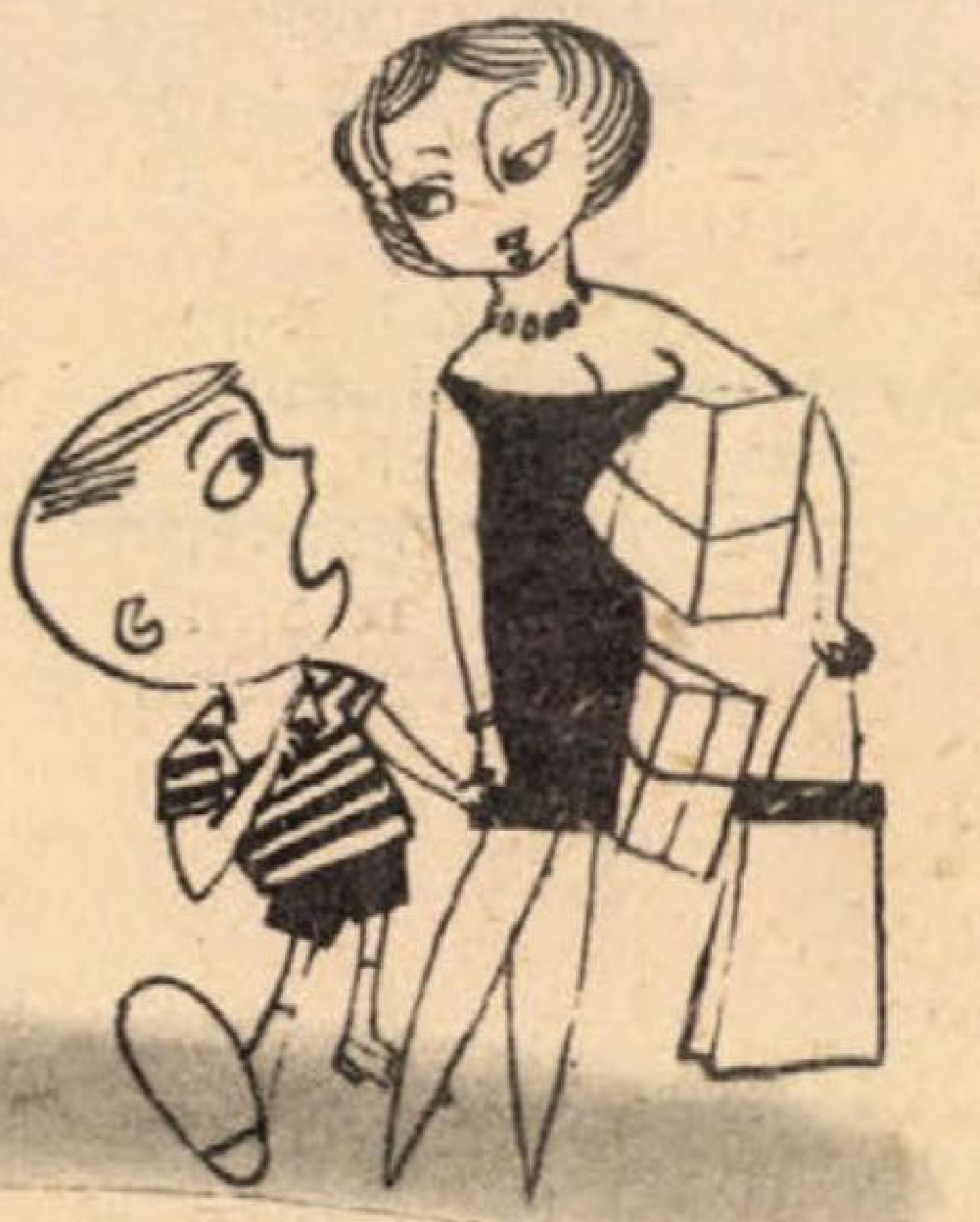

– Biztos benne a néni, hogy én vagyok a kisfia?

usagban megkez

1800 éves, cementből készített „előre gyártott elemeket" találtak a muzeológusok Tokodon, az egykori római kori telepen. Ilyen anyag az ókorból eddig csak Pompejiben és Rómában került elő.

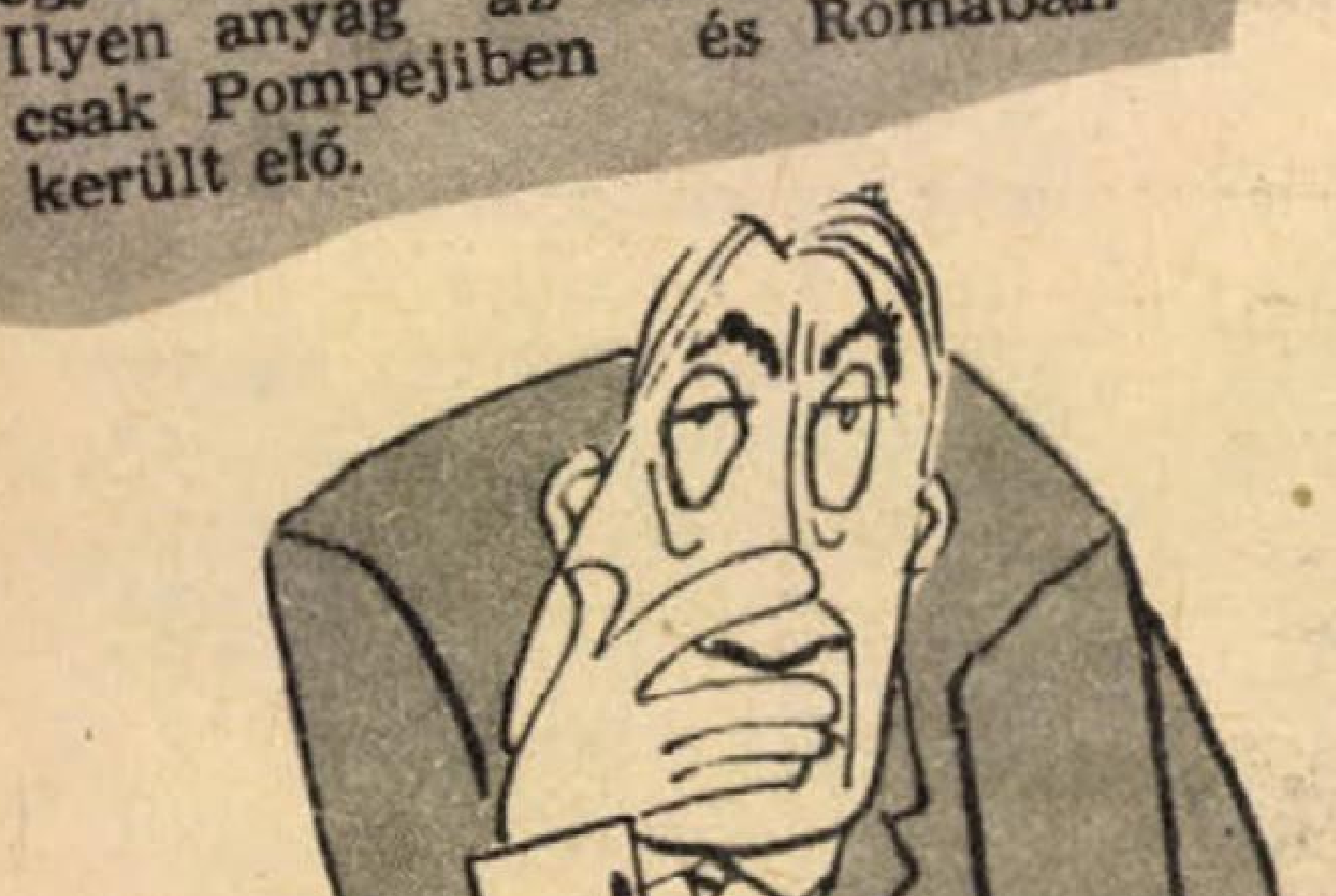

– Igazán különös, hogy ha már 1800 évvel ezelőtt is a legkorszerűbb módszerekkel építkeztünk, miért vagyunk mi mindig lemaradva?

A fertőrákosi kőfejtőben, ebben a ritka érdekességű idegenforgalmi nevezetességben, barlangszínpadot alakítanak ki.

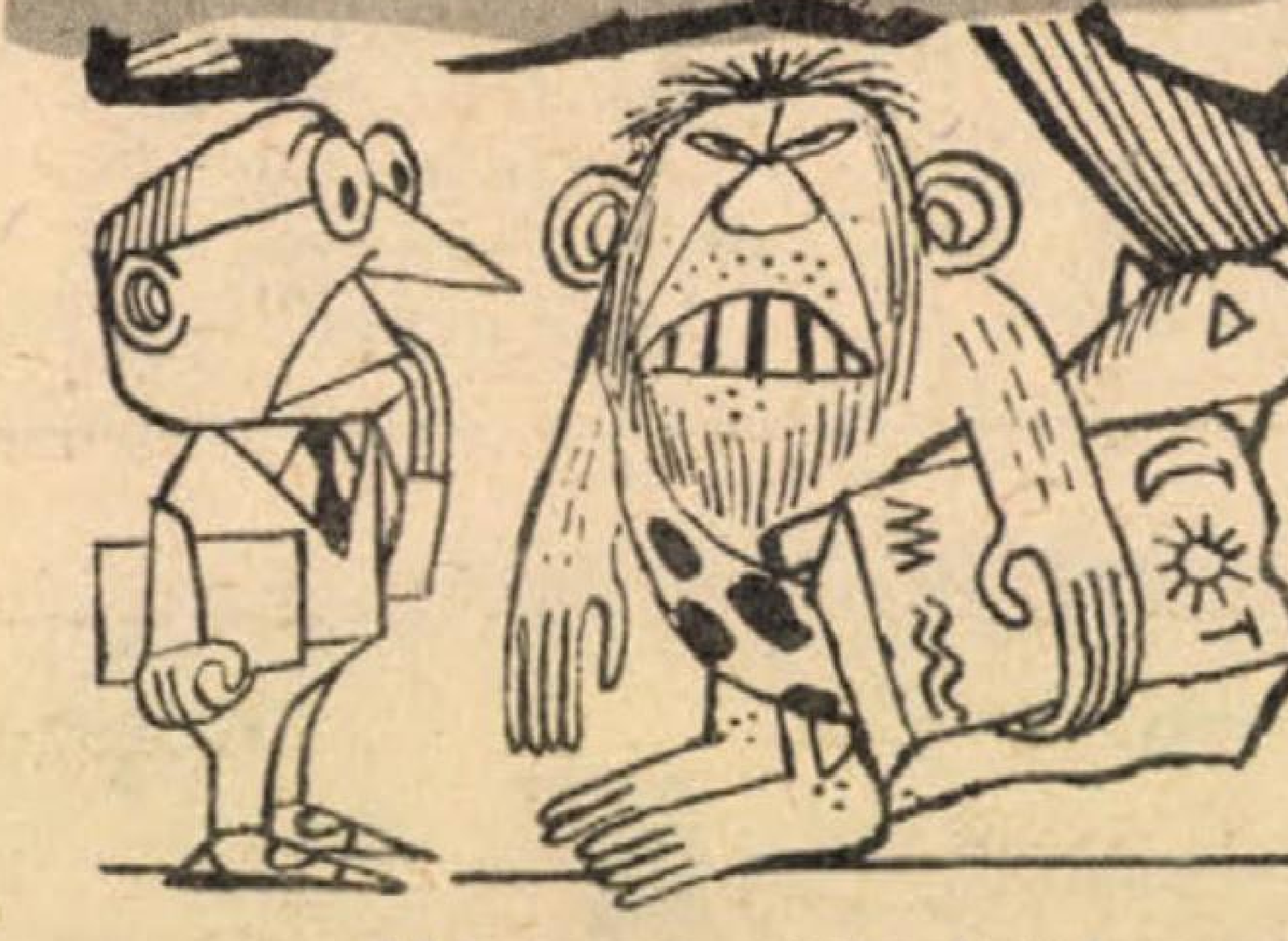

– Mai tárgyú színdarabot hoztam!

ura kamaratermében.

– BORT IS KÉSZÍTENEK A GYÖNGYVIRÁGBÓL a mátravidéki falvakban.

láth
egy

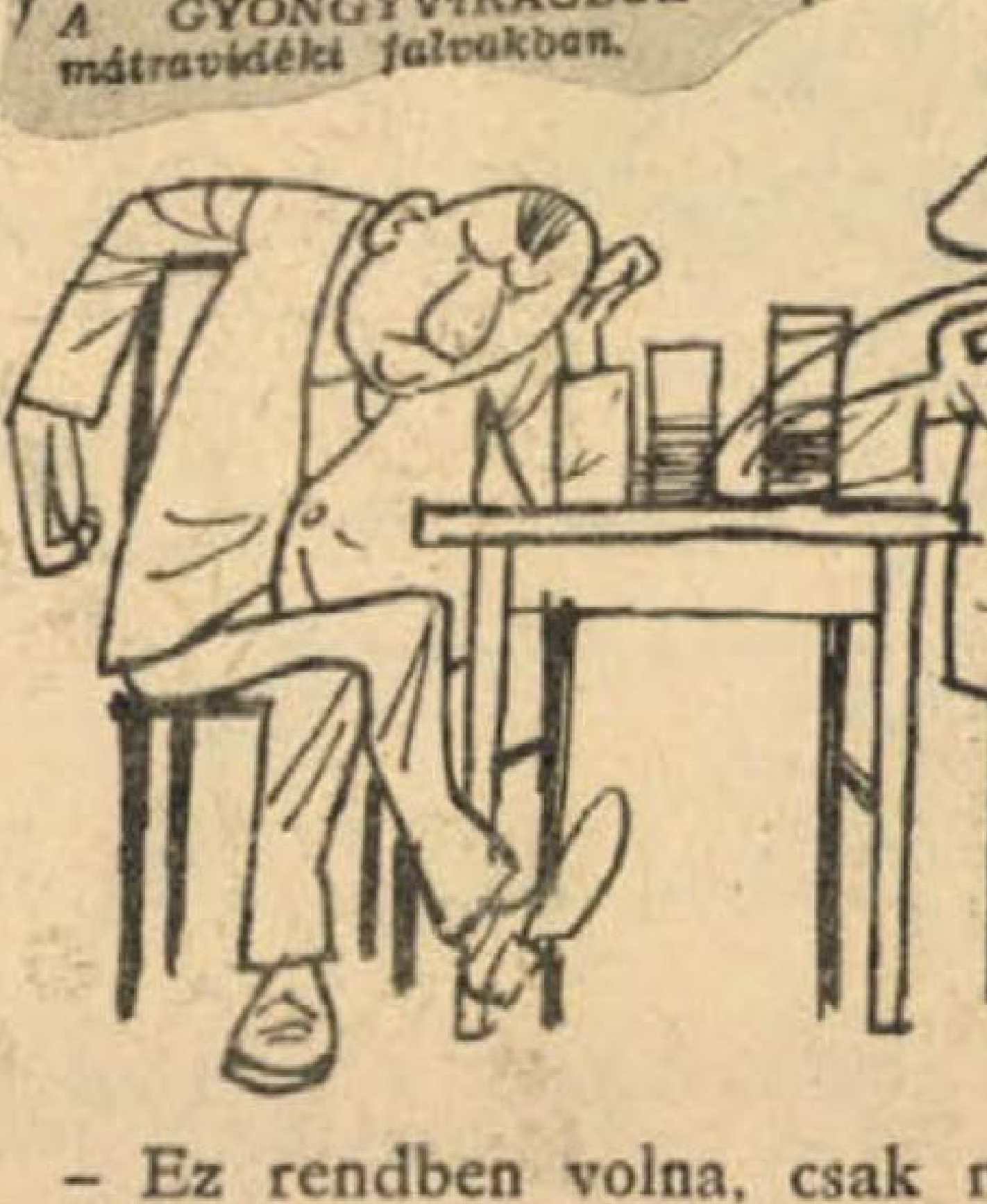

– Ez rendben volna, csak ne csinálјanak a borból gyöngyvirágot!

Termelésének több mint 60 százalékát exportálja az idei évben az Orion-gyár. Legújabb tv-készülékei az idén már az európai és a közel-keleti tőkésországokban is megjelennek.

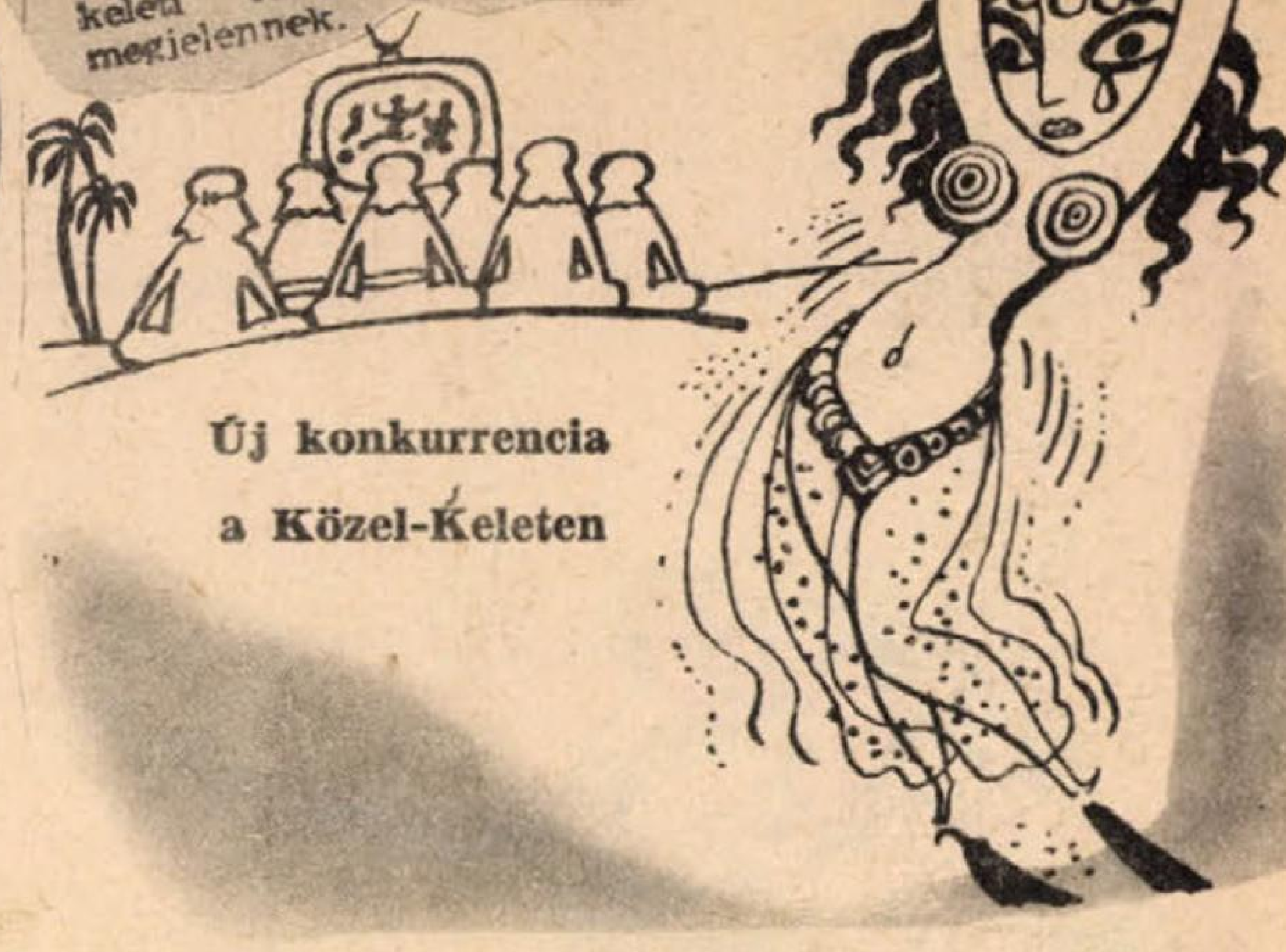

Új konkurrencia a Közel-Keleten

Négy másodpercenként egy-egy csibe. Hazánk legnagyobb csibegyárában — Pécsett —, elérték a csúcsforgalomhoz. Az üzem 52 gépébe egyszerre három és fél vagonnyi tojást raknak be, s azokból több mint két vagonnyi csirke kel ki.

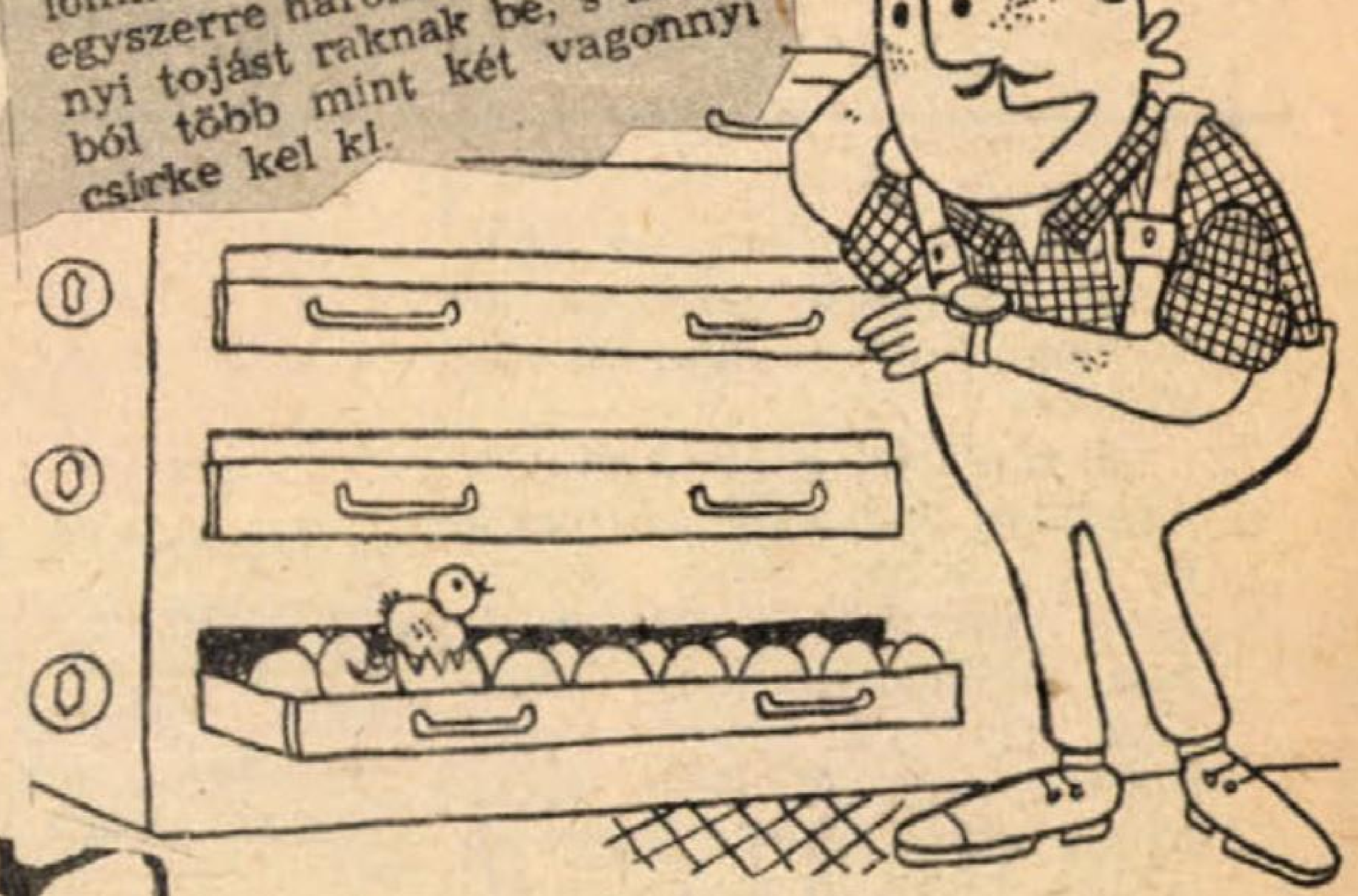

– Vagy a csibe siet, vagy az órám késik...

találtak.

— Képpresszó nyílt meg a tatabányai Népházban. Az eszpresszóban havonta új képanyagból álló képzőművészeti és fotókiállítást tekinthetnek meg a vendégek.

A budai [illegible]alota távfű

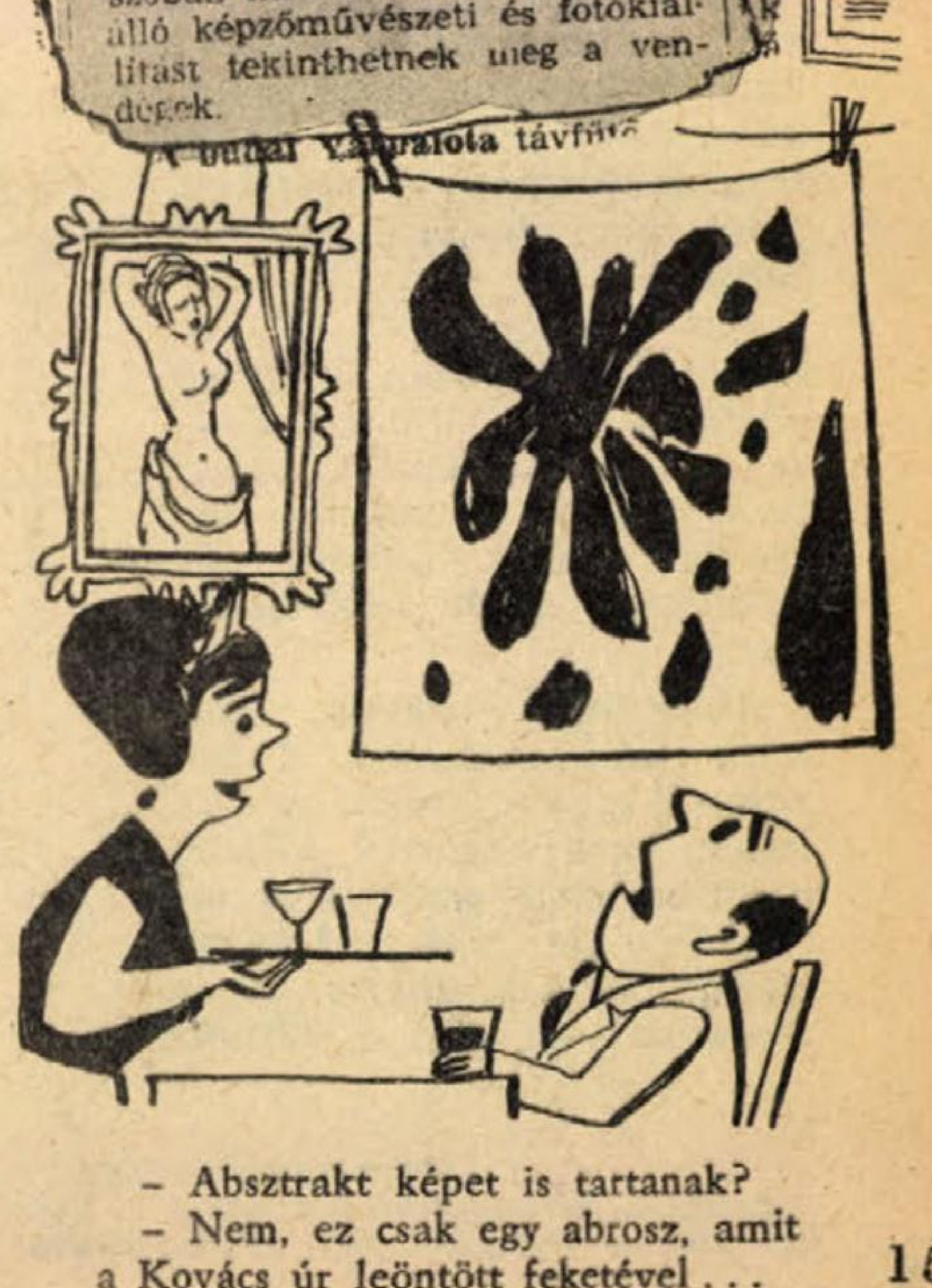

– Absztrakt képet is tartanak?
– Nem, ez csak egy abrosz, amit a Kovács úr leöntött feketével...

Csoda

Erdei Sándor rajza

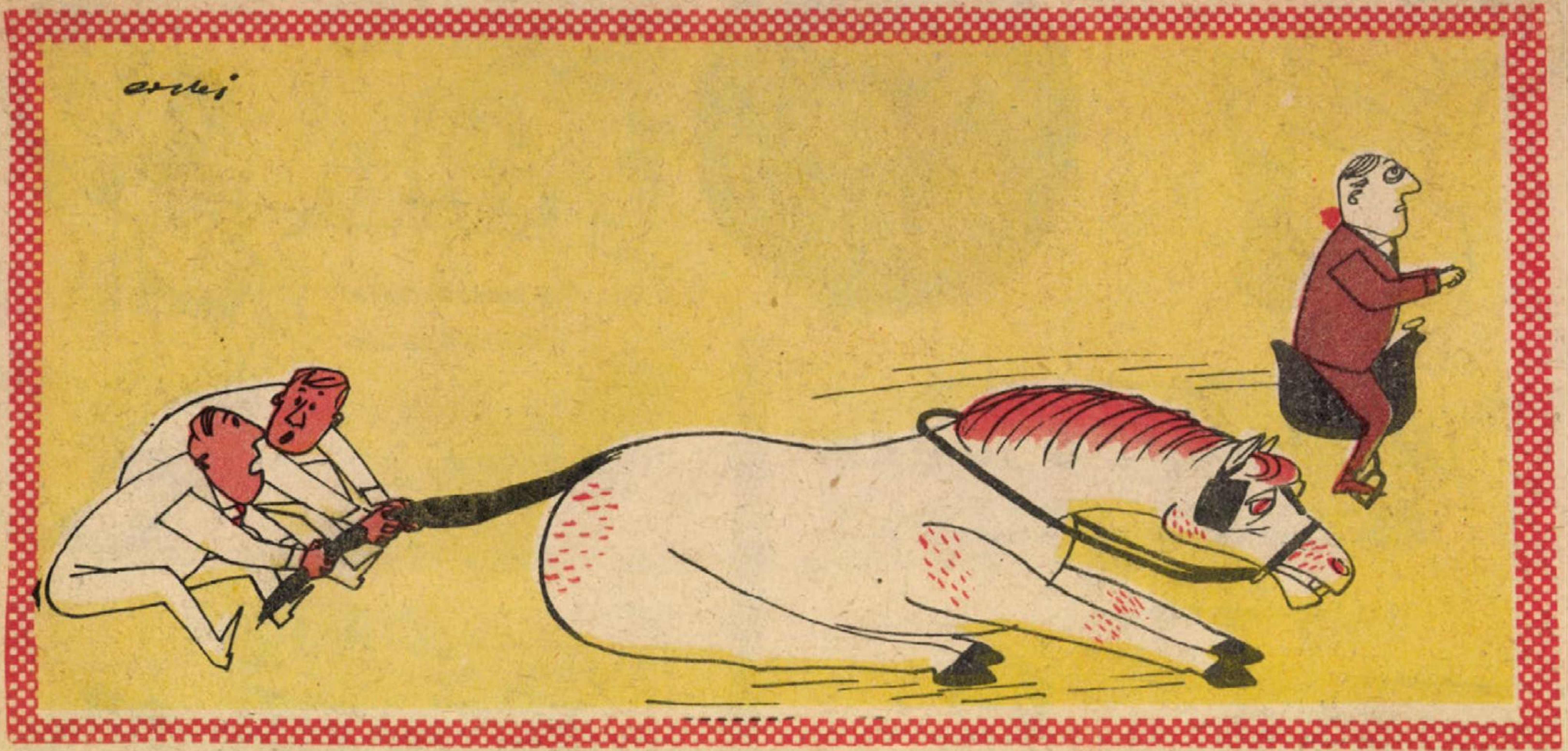

– Vajon ki tarthatja őt, hogy mindig nyeregben marad?

Én is voltam fiatal

Ülök a moziban, az elsőhetes moziban, egészen jó helyen – nyolc kemény forintért,

A moziban a jó hely önmagában nem elég, szerencse is kell hozzá. Most szerencsém van. Körülöttem senki sem ropogtat cukrot, senki nem recsegtet papírt, senki ölében nem ül édes, kicsi baba, akire szívtelenség rászólni. Mindent kommentáló öregasszonyok sincsenek. Csupa magamkorabeli tökéletes ember! Egytől egyig a legjobban nevelt, legkitűnőbb modorú, szuperildomos generáció tagjai kerültek itt össze véletlenül. Kivéve azt a fiatal párt, akik éppen előttem ülnek.

De őket is hatalmába kerítette a példamutató környezet. A barna fiú és a szőke lány kulturáltan nézi a híradót. Fejük között tisztán látom a vásznat – széltében, hosszában, átlósan, saroktól sarokig.

Jön a nagy film. Kényelmesre fészkelődöm, s várom áhítattal a cselekményt. Kezd is peregni. Néhány méter után előttem a két fej egymáshoz hajlik. Először egy pillanatra. Aztán több pillanatra.

Megértéssel vagyok. Igaz, nem látok mindent. A házaknak csak a tetejét, az alakokat csak deréktól fölfelé, a villamosnak csak az áramszedőjét. De azért van fantáziám, hogy a többire következtessek. És hogy a föliratot se látom? De hiszen a film képekben beszél! És az angol szövegből is értek egyet, s mást. Például, amikor azt mondják, hogy „miszter", meg azt, hogy „gudbáj", vagy azt, hogy „oh".

Csakhogy nagyon gyorsan futnak a képek, és sok minden történhet lent, egyre többször elkallódik agyamban a cselekmény fonala. Az okvetetlen kíváncsiság tapintatom fölé kerekedik. Megkocogtatom a fiú hátát.

– Megbocsát – súgom a fülébe –, de nem látok.

– Hű – mordul hátra, és marad a lány vállán.

Fészkelődöm jobbra, balra, hátha sikerül valahol rést találnom.

De hogy minden moccanásom a mögöttem ülők rosszalását eredményezi, újra kopogtatok az ifjúnál.

– Maradhasson! – szól hátra fenyegetve.

És én maradhatok. Egészen a szünetig. Akkor azonban előrehajolok hozzá, és megmondom neki nagyon finoman a véleményemet. Valahogy így:

– Ne haragudjon, fiatalember, de ha maguk egész idő alatt összedugják a fejüket, én nem látok semmit.

Rámnéz. Tekintetében a részvét és a bűnbánat keveredik, és azt mondja:

– No bumm! És akkor mi van?

– Nézze, fiatalember! – háborodom föl. – Én is voltam fiatal (nem is olyan régen), én is jártam kettesben moziba. Én is voltam szerelmes, én is összeborultam a szerelmemmel, rám is szólt a mögöttem ülő, nekem sem esett jól a zavarás, de azért nem így válaszoltam.

– Hát hogyan? – néz a szemem közé kicsit szemtelenül, és nagyon kíváncsian.

– Én azt válaszoltam, hogy... izé... – hebegek, mert olyan áthatóan fürkész, úgy lesi a szavamat.

– De őszintén! – figyelmeztet.

Megpróbálok emlékezni. Sikerül. Eszembe ötlik a régi jelenet. Amikor az én hátamon kopogtattak. Lesütöm a szemem, és suttogva idézem akkori önmagam:

– Én azt válaszoltam, hogy... hogy „ha nem tetszik, írjon haza!"

Sólyom László

Álmatlanság

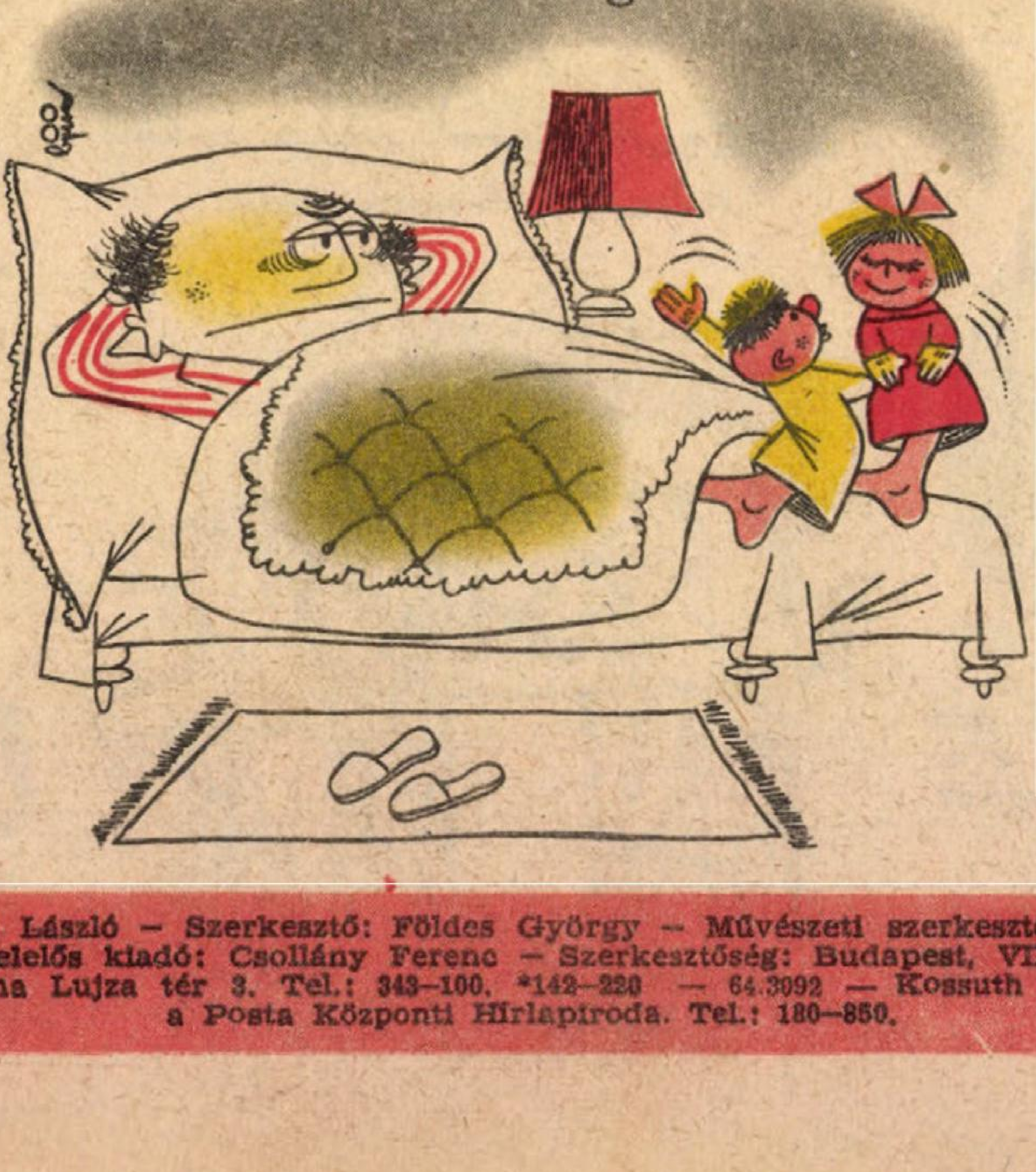

Főszerkeszto: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 64.3092 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850.
INDEX: 25504